

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**„Po smrti je Bůh,
a ručím vám za to, že to pro mnohé
bude velké překvapení.“**

André Frossard

publicista a filozof, člen Francouzské akademie,
syn Ludovica-Oscara Frossarda, zakladatele Francouzské komunistické strany (viz str. 4 nn)

- 3 Někdo tě má rád
- 4 Existuje jiný svět (André Frossard)
- 11 Co je po smrti?
- 15 Krása je zářivým projevem pravdy
- 16 Kontemplace... Co to je a k čemu?
- 18 Ty a povolání ke kontemplativnímu životu? (Mons. Jiří Padour, OFM Cap.)
- 20 Narazit na Boží lásku
- 22 Skutky duchovního milosrdenství – i dnes velmi potřebné
- 28 Jak profesor Ulipispirus vymyslel řeč všem srozumitelnou
- 31 Říkal jsem si: „To přece musí nějak jít!“
- 33 Objednávkový kupon
- 34 Je radostí podílet se na šíření Božího království!
- 35 Život jako padělek?
- 36 Padělatel
- 38 Kung-fu a já
- 41 Chtěl jsem dát a sám jsem dostal
- 44 Migrace má mnoho tváří (Mons. Jan Graubner)
- 48 Lásky je to, co ti zůstane pro věčnost
- 52 Lásky jako koláč
- 54 Hledala jsem lásku
- 57 V modlitbě buďte vytrvalí
- 58 Tak Bůh miloval svět...
- 60 Pečuj o své srdce!
- 62 Společenství čistých srdcí
- 63 Pozor! Také velmi škodí!

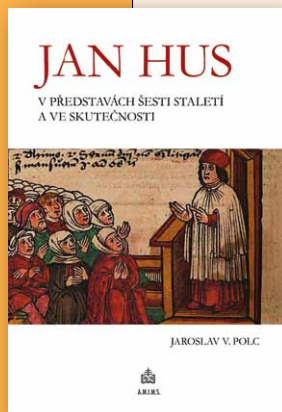
Milovaní čtenáři!

Při příležitosti šestisetletého výročí smrti mistra Jana Husa řekl papež František s odvoláním na jednoho ze svých předchůdců, na svatého Jana Pavla II.: „... je třeba dál studovat osobu a činnost Jana Husa, který byl dlouho předmětem sváru mezi křesťany a dnes se stal pohnutkou k dialogu. Toto ideologicky nepodmíněné bádání bude důležitou službou historické pravdě, všem křesťanům a celé společnosti, i za hranicemi vaší země.“ (dle www.radiovaticana.cz 15. 6. 2015).

Také my jsme se rozhodli přispět k tomuto tolik potřebnému **nezujatému poznání** Jana Husa. Stálým odběratelům časopisu *Milujte se!* zasíláme jako dárek knihu *Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti*. Posíláme vždy jeden výtisk na každou objednávací adresu. Jde o fundovaný výklad Mons. prof. ThDr. Jaroslava V. Polce, dlouholetého ředitele Knihovny Lateránské univerzity v Římě a bývalého děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Další výtisky knihy, která vyšla v nákladu 40 000 výtisků, si můžete objednat v libovolném množství pro sebe i **pro další šíření** na adrese redakce (*Milujte se!*, Řík. farní úřad, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí, e-mail: redakce@milujte.se, nebo pomocí kuponu na str. 33; příspěvek na tisk jedné knihy se 128 stranami je 30 Kč + obyčejné poštovné České pošty).

Upřímné „Pán Bůh zaplat“ patří těm, kteří věnovali svůj čas a nemalé finanční prostředky, a tak umožnili vydání tohoto dnes tolik potřebného díla.

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí záhlaví. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
35/2015, IX. ročník, vydáno 20. listopadu 2015

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://rcmonitor.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jediné díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, machernucha (CC BY-NC-ND 2.0)

Někdo tě má rád

Cítíš se někdy opuštěný a nemáš nikoho,
kdo by tě pochopil, povzbudil, nebo aspoň slovem potěšil?
Někoho, komu by na tobě záleželo?
Kdo by byl připraven ti pomoci?
Kdo by na tebe měl čas, aby tě vyslechl?
Kdo by ti dal najevo, že o tebe stojí?

Zkus se zamyslet, jestli někdo takový není, třeba sis jen nevšiml.
Představ si, že bys u svých dveří ráno objevil balíček
a v něm něco, co by ti udělalo radost nebo po čem už dlouho toužíš.
A další den zas a zase.

Co bys udělal?
Jenom by ses těmi věcmi potěšil, nebo bys začal přemýšlet a pátrat,
kdo za těmi dárky stojí a proč ti je dává?
Možná bys došel k tomu, že tě někdo musí mít rád.

Někdo, kdo pro tebe denně připravuje celý balíček darů,
které se ti možná jeví jako samozřejmost.
Někdo, kdo může za to, že jsi.
Někdo, kdo ti dal schopnost poznání a lásky.
Někdo, kdo i pro tebe a pro tvou radost
vymyslel ranní a večerní červánky, noční oblohu plnou hvězd,
krásku květů a ptačího zpěvu.
Někdo, kdo do tvého srdce vložil touhu po lásce,
po pravdě, po kráse a kdo čeká, až pochopíš,
že to všechno jsou projevy jeho lásky
a že půjdeš po jeho stopách, abys v něm našel všechno,
po čem touží tvé srdce.

Je Někdo, kdo tě má rád.

Mons. Jiří Milulášek (z knihy „Někdo tě
má rád“, Biskupství brněnské, 2015) ■

Někdo, kdo i pro tebe
a pro tvou radost
vymyslel ranní
a večerní červánky...

... do tvého srdce
vložit touhu po lásce,
po pravdě, po kráse
a čeká, až pochopíš.

Foto: Flickr, Iglesia en Valladolid (CC BY-SA 2.0)

Existuje jiný svět

Je synem zakladatele Francouzské komunistické strany. Od mládí byl vychováván v ateismu. Svědčí o téměř neuvěřitelném příběhu, který ale sám prožil: v okamžiku, kdy „náhodou“ vešel do jedné pařížské kaple a octl se v blízkosti Nejsvětější Svátosti, dotklo se ho zářící světlo životní radosti a lásky Trojjediného Boha a ukázalo se mu nesporným, že pouze v Církvi je celá pravda, kterou Bůh zjevil lidem...

André Frossard (* 14. ledna 1915, † 2. února 1995) patřil k nejznámějším a nejvlivnějším postavám evropské žurnalistiky. Je autorem asi 15 000 novinových článků. Byl novinářem, spisovatelem a filosofem, přítelem Jana Pavla II., členem Francouzské Akademie.

V okovech „omezeného“ ateismu

Frossard byl od dětství vychováván v atmosféře ateistické ideologie, která bojovala proti všem náboženským projevům a zvláště proti katolické církvi. Jeho otec Louis-Oscar Frossard byl známým francouzským politikem a ateistou. Právě on v roce 1920 založil Francouzskou

komunistickou stranu a byl jejím prvním tajemníkem. Andrého matka byla nepraktikující protestantka a jeho babička byla židovka. Mladý Frossard považoval katolickou církev za sloup temna a zlostalosti. Od třinácti let četl díla Voltaira a Rousseaua a do jeho srdce a mysli pronikal jed lži a nepřátelství ke katolické církvi a křesťanství. „Ateismus má mnoho

„Nejrozšířenějším druhem ateismu, který dobře znám, je omezený ateismus. A právě to byl můj případ. Omezený ateista si neklade otázky.“

André Frossard

různých podob,“ napsal André Frossard. „Existuje ateismus filozofický, který upírá Bohu osobní charakter tím, že jej včleňuje do přírody, a přenechává řešení

všeho lidské inteligenci. Tato odrůda ateismu ústí do tak či onak zideologizované podoby panteismu (neosobní Bůh „rozpuštěný“ v přírodě – pozn. redakce). Takzvaný vědecký ateismus zase vylučuje hypotézu Boží existence jakožto nevhodnou pro vědecký výzkum a pohlíží na svět výhradně na základě vlastností hmoty, na jejíž původ se ovšem nemáme dotazovat. Ještě radikálnější marxistický ateismus se nespokojuje s prostým popíráním Boha, je připraven ho velkopansky vyhostit, kdyby snad náhodou přece jenom existoval, aby jeho obtížná přítomnost nepřekážela svobodnému uplatnění lidské vůle. Nejrozšířenějším druhem ateismu, který dobře znám, je omezený ateismus. A právě to byl můj případ. Omezený ateista si neklade otázky. Zdá se mu přirozené, že se ocitl na povrchu žhavé koule pokryté slabou vrstvou uschlého bláta, která se

točí kolem své osy nadzvukovou rychlostí, obíhá přitom kolem jakési vodíkové bomby. (...) Takovým ateistou jsem byl, když jsem procházel dveřmi kaple, a ještě i uvnitř...“ (Frossard: Ptali jste se na Boha, str. 15 n.)

Je sedmnáct deset – za dvě minuty budu křesťanem

V roce 1935 pracoval André Frossard jako dvacetiletý začínající novinář v Paříži – jeho otec použil svého vlivu a sehnal mu dobré místo. I když byl André ateistou, spřátelil se s praktikujícím katolíkem Andréem Willeminem, který se ho bezvýsledně snažil přivést k víře v Boha. V sobotu 8. července 1935 pozval Willemin Frossarda na jídlo. Jeli do centra Paříže rozhrkaným automobilem. Zasta-

vili se na ulici d’Ulm před malou kaplí, ve které byla vystavena Nejsvětější Svátost. Willemin požádal Frossarda, aby

Německé vydání bestselleru *Bůh je. Já jsem ho potkal* s Frossardovým portrétem v době, kdy počet výtisků dosáhl 350 000

Herderbücherei

André Frossard Gott existiert

Ich bin ihm begegnet

Weltauflage jetzt 350.000

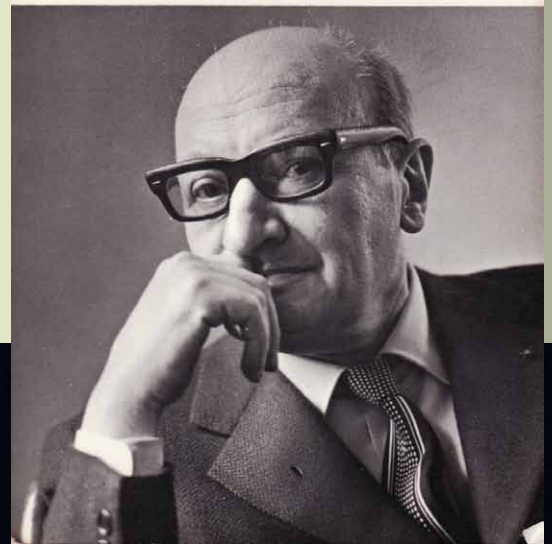

Foto: imagesbookbottle.de

Do jeho srdce a mysli pronikal jed lži a nepřátelství ke katolické církvi a křesťanství.

Mladí francouzští komunisté

Foto: Flickr, Kurinosawa (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Carnet aux petites choses (CC BY 4.0), Sœurs de l'Adoration Réparatrice; sestra Gregorie (uprostřed) / koláž: MSI

Zahrada a nová adorační kaple kláštera, v němž André Frossard prožil své obrácení

na něho několik minut počkal, protože musí uvnitř něco nutně zařídit. To, na co André Frossard v tu dobu myslel, nemělo s Bohem a s vírou nic společného. Když na ten den po letech vzpomíná, píše: „Ten večer jsem měl mít schůzku s mladou Němkou z Beau-Arts, blondýnkou s jemnými rysy, jaké mívají obtloustlé slečny; dávala mi naději, že hranice toho, co smím a co nesmím, budou střeženy jen mírně. Za chvíli bude tak zapomenuta, že mě ani nenapadne, abych schůzku odřekl...“ (Frossard: *Bůh je, já jsem ho potkal*, str. 76 – v češtině vyšlo v jednom svazku společně s další Frossardovou knihou *Je jiný svět* – viz prameny na konci článku.)

Po určité době čekání se netrpělivý Frossard rozhodl vstoupit do kaple. Vlastně

jen t a k z dlouhé c h v í l e ... Když ten okamžik popisuje, říká: „Necítím žádnou zvědavost, pokud se týká náboženských věcí, které patří do jiné doby. Je sedmáct hodin a deset minut. Za dvě minuty budu křesťanem.“ (tamtéž, str. 77) Zatím to ale vůbec netuší...

Vcházím do obyčejné kaple, a pak...

To, co viděl, když vcházel do kaple, a také to, co bylo uvnitř, se mu na první pohled nezdálo nijak povznášející: „Kaple viděná zdola ničím nevyniká. Je to jedna z těch budov, postavených na způsob anglické gotiky koncem 19. století. Vnitřek není

o nic přitažlivější než vnějšek. Nepíší to pro pochybné potěšení, abych kritizoval umění, kterému již není třeba dělat reklamu, nýbrž proto, aby bylo jasné, že umělecký cit nemá žádný podíl na tom, co bude následovat.“ (srov. Frossard: *Bůh je, já jsem ho potkal*, str. 78)

Když se podíval na hlavní oltář, všiml si vystavené monstrance s Nejsvětější Svátostí – s kula-tým chlebovým oplatkem, o kterém jako křesťané věříme, že již není chlebem, ale je tajuplně proměněný v tělo Ježíše Krista. Nevěděl, co to před ním, mezi hořícími svícemi, je. Říká: „Chodíval jsem do kostelů z lásky k umění, ale nikdy jsem neviděl vystavenou monstranci a asi ani hostii...“ (tamtéž, str. 79) A dodává: „Stojím u dveří a hledám přítele, ale nemohu ho mezi klečícími postavami před sebou poznat... Vtom je náhle uvedena do pohybu řada zázraků; jejich neúprosná prudkost zboří v okamžiku nesmyslnou bytost, kterou jsem byl, a vyvede do oslnivého světla dítě, jaké jsem nikdy nebyl.“ (tamtéž, str. 79)

V tu chvíli pocítil, že jakýmsi nevy-světlitelným a na něm nezávislým způsobem proniká do jeho nitra nějaká tajemná síla, která ho osvobozuje z duchovní sle-

Žádná instituce mi předtím nebyla cizejší než katolická církev.

Foto: Flickr, Oleg. (CC BY 2.0)

Já sám jsem byl překvapen, že se při východu z kaple cítím jako katolík, asi stejně, jako kdybych se při východu ze zoo cítil jako žirafa.

poty, způsobené ateismem, a umožňuje mu poznat existenci jiného světa, více skutečného, než je ten, který poznáváme našimi smysly: „Hned na začátku jsou mi vnuknuta slova: *duchovní život*. Nebyla mi řečena, netvořím je sám, slyším je, jako by byla tiše vyslovena blízko mne někým, kdo vidí, co já ještě nevidím.“ (tamtéž, str. 80)

Ten, kterého jsem před okamžikem popíral

Mystický zážitek, který pak v kapli na Rue d'Ulm během následujících minut prožil v blízkosti monstrance s vystavenou Nejsvětější Svátostí, zachycuje později slovy, která ale na vyjádření poznané a prožité skutečnosti vlastně vůbec nestačí: „Jakmile poslední slabika této zašeptané přede hry dosáhla břehu mého vědomí, začíná obrácený příval. Neříkám, že se otvírá nebe, neotvírá se; z této kaple, kde by to nikdo nečekal a kde je uložen tajemný obsah (Pán Ježíš v Nejsvětější Svátosti oltární – pozn. redakce), náhle vyšlehne záblesk. Jak jej popsat těmi rezignovanými slovy, která odmítají své služby. (...) Čím by vystihl malíř dosud neznámé barvy, jak by je barevně vyjádřil? Je to nezničitelný křišťál, nekonečně průhledný, téměř nesnesitelně světlý – o stupeň zářivější už by mě zničil –, namodralý, jiný svět, druhý svět tak třpytivý a hutný, že zahání náš svět do prchavých stínů nedokončených snů. Existuje realita, existuje pravda, vidím ji z temného pobřeží, kde

jsem dosud zdržován. Existuje řád ve vesmíru a na jeho vrcholku, za tím závojem třpytivé mlhy je skutečnost Boha, skutečnost, která se stala přítomností, skutečnost, která se stala osobou toho, kterého jsem před okamžikem popíral, kterého křesťané oslovují ‚Otče náš‘ a o němž zjišťuji, že je sladký sladkostí, jíž se žádná jiná sladkost nepodobá; není pasivní hodnotou, jak si člověk pod tímto pojmem často představuje. Je to sladkost aktivní, prudká jako příboj, přesahující každou prudkost, schopná roztříštit nejtvrďší kámen i něco ještě tvrdšího než kámen, totiž lidské srdce.“ (Frossard: *Bůh je, já jsem ho potkal*, str. 80)

Radost z Něj a radost z nové rodiny – Církve

Toto tajuplné – mystické – setkání s živým Bohem doprovází vlna radosti, kterou je obtížné slovy vyjádřit:

„JEHO prudký bezohledný vpád je provázen radostí, která není ničím jiným než jástem zachráněného, radostí trosečníka, jemuž bylo poskytnuto přístřeší, ▷

Foto: Flickr, jechstra (CC BY-NC-ND 2.0)

s tím rozdílem, že ve chvíli, kdy jsem vytahován, abych byl spasen, si uvědomuji bahno, v němž jsem byl ponořen, aniž bych o tom věděl, a když jsem ještě po pás v něm, ptám se sám sebe, jak jsem v něm mohl žít a dýchat.

Zároveň dostávám novou rodinu, Církev; dostala za úkol vést mě tam, kam mám jít, protože jsem se dověděl, že proti očekávání mi ještě zbývá urazit jistou vzdálenost. (...) Všechny tyto zážitky, které se snažím převést do nepřiměřeného jazyka myšlenek a obrazů, jsou současně obsažené v sobě navzájem a jejich obsah nikdy nevyčerpám. Všechno je ovládáno (...) přítomností toho, jehož jméno nebudu moci nikdy napsat ze strachu, že urazím jeho laskavost, neboť jsem dítě přijaté na milost, které procitlo, aby poznalo, že všechno je dar.“ (tamtéž, str. 80n)

Poznal jsem pravdu a to, že katolická církev ji zná už tisíceletí...

Když opět vyšel před kapli do ulice d'Ulm, jeho přítel Willemin na něm viděl něco neobvyklého. André Frossard to líčí slovy:

„Willemin, který šel vedle mne a který patrně viděl na mé tváři něco zvláštního, mě pozoroval se zájmem lékaře: ‚Co se ti stalo?‘

‚Jsem katolík,‘ a protože jsem se bál, že to není dost jasné, dodal jsem: ‚apoštolský a římský,‘ aby mé vyznání bylo úplné.

‚Ty máš rozšířené oči.‘

‚Bůh existuje, a všechno je pravda.‘

‚Ne, to se ti zdálo.‘

‚Ne, nezdálo se mi to.‘

Za pět minut na terase kavárny na náměstí Sain-André-des-Arts jsem svému příteli všechno vyprávěl. Všechno, co jsem v zápase s nevyslovitelným dovedl říci o tom světle, které se náhle rozlilo, o té jiskřící skutečnosti, která bez hluku zbořila dům mého dětství a mé krajiny proměnila v páru. Zem zasypaly trosky mých předchozích záměrů. Pozoroval jsem chodce, kteří chodili bez vidění, a myslil jsem na úžas, který by se jich zmocnil, kdyby na své cestě zažili takové setkání jako já. Byl jsem si jistý, že stejné dobrodružství je potká dříve nebo později (nejpozději na konci našeho pozemského života, při vstupu do věčnosti, se každý z nás setká s Bohem – pozn. redakce), a už předem jsem se bavil překvapením nevěřících a těch, kteří pochybovali, aniž by měli ponětí...“ (Frossard: *Bůh je, já jsem ho potkal*, str. 82)

Po svém obrácení Frossard odhalil, že katolická církev již dávno zformulovala to, co mu bylo zjeveno jiným způsobem.

Bůh existuje a je skutečnější než vše ostatní

André Frossard vícekrát popisoval zkušenost setkání s nadpřirozenou skutečností – a vždy sám znovu žasl nad tím, co mu bylo dáno zažít: „... já jsem tenkrát do té skromné kaple vstoupil jako

Tento hmotný svět, byť sebekrásnější a sebedotěrnější, je jenom prchavá pára a vzdálený odraz krásy, která ho stvořila...

ateista a za několik minut jsem z ní vyšel jako křesťan; stal jsem se svědkem vlastní konverze s úžasem, který trvá dodnes. (...) Ještě dnes jasně vidím sama sebe jako dvacetiletého mladíka. Nezapomněl jsem na úžas, když před ním najednou z pozadí té tuctové kaple vyvstal docela jiný svět, zářící nesnesitelným, neuvěřitelně zhuštěným jasem, jehož světlo zjevovalo a zároveň i zakrývalo přítomnost Boha – téhož Boha, o němž by se byl před chvílí zapřisáhl, že nikdy neexistoval jinde než v představivosti lidí. (...) Od té doby má jedinou povinnost – vydávat svědectví o této dobrotivosti a naprosté čistotě Boha, který mu tenkrát tímto protikladem ukázal, z jaké bídné látky naopak pozůstává člověk. Ptáte se mě, kdo jsem. Mohu vám odpovědět, že jsem dost pochybná směsice nicoty, temnot a hříchu. (...)

Světlo, které jsem tehdy nespatriil tělesným očima, nebylo totožné se světlem, které nám svítí a které nás ozařuje. Bylo to světlo duchovní, to znamená světlo poučení, jakési zhnutí pravdy. S konečnou platností obrátilo naruby doposud obvyklý řád věcí. Od doby, kdy jsem je zahlédl, bych téměř mohl říci, že pro mne existuje jedině Bůh a že všechno ostatní je jenom domněnka. (...) Poslouchejte dobře, co říkám se vším důrazem. Byla to zkušenost objektivní, takřka z oblasti fyziky, a to nejcennější, co vám mohu sdělit, zní: nad, nebo přesněji řečeno napříč světem, který nás obklopuje a který nás v sobě zahrnuje, je jiná realita, nekonečně konkrétnější než ta, kterou přijímáme s takovou důvěrou, realita nejzazší, před jejíž tváří už není otázek.“ (Frossard: *Ptali jste se na Boha*, str. 14–17)

Jak je to možné?

André Frossard se ptal sám sebe, jak je to možné, že mladý člověk, který je vychovávaný v atmosféře ateistických předsudků vůči Bohu, křesťanství a Církvi, se mohl v okamžiku stát horlivým katolíkem?

„Mohu říct jen tolik, že jsem se toho dne stal katolíkem, a to od hlavy až po patu, katolíkem nade vši pochybnost, ne protestantem, ani muslimem nebo židem. Já sám jsem byl překvapen, že se při východu z kaple cítím jako katolík, asi stejně, jako kdybych se při východu ze zoo cítil jako žirafa. Žádná instituce mi

nebyla cizější než katolická církev, a kdyby to slovo nemělo nádech aktivního nepřátelství, což nebyl můj případ, řekl bych dokonce nejnasympatičtější.“ (Frossard: *Je jiný svět*, str. 91)

To, co prožil, je výjimečné, ale ne ojedinělé!

Až časem zjišťuje, že není jediný, koho něco takového potkalo. Píše:

„Jeden svědek, žádný svědek, říká právnická moudrost. Jedno svědectví dobré justici nestačí, aby se dala přesvědčit. A co kdybychom byli svědkové dva, kteří se nemohou domluvit z jednoho prostého důvodu: narodili se totiž každý v jiném století a ten druhý ve chvíli, kdy se to stalo, prvního vůbec neznal? Což jestli dva lidé, skoro stejně staří, prožili totéž duchovní dobrodružství a zažili tutéž nepředvídanou změnu smýšlení a srdce...?“ (Frossard: *Je jiný svět*, str. 95 nn)

Teprve dlouho po své konverzi se seznamuje s příběhem Alfonse Ratisbonna, mladého Žida ze Štrasburku. Tento velmi vzdělaný syn bohatého bankéře byl nevěrec a zažil v roce 1842 něco velmi podobného jako André!

Po obrácení

Willemin zavedl Frossarda k Anitě a Stanislavovi Fumetovým, v jejichž domě se scházela na modlitbě skupina mladých lidí převážně židovského původu, kteří se nedávno obrátili na katolictví. Všichni

v určitém období svého života objevili, že křesťanství není nějakým systémem ideí nebo morálky, ale je to Osoba zmrtvýchvstalého Ježíše Krista, který žije a působí ve své Církvi. Všichni tito konvertité objevili Krista a osobně se s ním setkali a poznali Jeho lásku tak jako učedníci z Emauz (srov. Lk 24,13–31).

Při křtu mu za kmotru byla Anita Fumetová. Milost obrácení a svátost křtu způsobily, že se stal duchovně dítětem, kterým – jak řekl – nikdy předtím nebyl. Přesně tak, jak řekl Ježíš: „Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejde do nebeského království.“ (Mt 18,3) Schopnost úžasu a údivu patří k charakteristickým znakům „duchovního dětství“.

Klíčová otázka: K čemu a kam mě Bůh zve?

Po jisté době se Andrého otec smířil se skutečností, že se jeho syn stal katolíkem. Dál pracoval v novinách – otec mu dokonce nabídl nové dobré místo. Přitom hledal své místo v životě a cestu povolání. Po krátkém pobytu v klášteře trapistů v Citeaux zjistil, že nemá povolání pro tento řád. Bůh měl pro něj jinou cestu...

V září 1936 začal pracovat u vojenského námořnictva. Byl jmenován tajemníkem a byl přidělen do úřadu ministerstva vojenského námořnictva v Paříži. Vedl život mnicha ve světě. Každý den časně ráno chodil na mši svatou do kostela sv. Magdalény. V poledne ▷

Foto: Flickr, martinak15 (CC BY 2.0)

... je jiný svět. Neříkám to jako hypotézu ani jako výsledek rozumové úvahy, neslyšel jsem o tom vyprávět. Mluvím ze zkušenosti.

„... co oko nevidělo,
co ucho neslyšelo
a nač člověk nikdy
ani nepomyslí,
co všechno Bůh
připravil těm,
kdo ho milují.“
(1 Kor 2;9)

s ním udělal rozhovor. Byl to první rozhovor s papežem v historii. Z rozhovoru vznikla knížka *N'ayez pas peur* (*Nebojte se!*), další světový bestseller. K jeho dalším knihám patří také *Les trente-six preuves de l'existence du diable* (*Tricet šest důkazů, že existuje ďábel*).

„Co mohu dělat, jestliže Bůh existuje, jestliže křesťanství je pravdivé a jestliže je posmrtný život?“ říkal v rozhovoru s jiným velmi známým novinářem a konvertitou ke katolické víře Vittorioem Messorim. „Co mám dělat, když křesťanství je pravdivé, když je v něm Pravda a když tato Pravda je Osoba, která nechce být nepoznateľná?“ (*Bůh je, já jsem ho potkal*, str. 82)

„Jak bych mohl zapomenout!“

A tak se celým svým dalším životem i svými texty, které po celém světě četly a dosud čtou miliony lidí, snaží svědčit:

„Vcházím, Bože, do tvých opuštěných chrámů, dívám se na blikající lampičku v přítmi před oltářem a vzpomínám na svou radost.

Jak bych mohl zapomenout! Jak bychom mohli zapomenout na den, kdy se mezi zdmi kaple, rozčísnuté náhle světlem, ukázala netušená láska, v níž dýcháme, jež nám dala poznat, že nejsme sami, že nás obklopuje, proniká, že nás čeká neviditelná bytost, že nezávisle na našich smyslech a představivosti existuje jiný svět, vedle něhož tento hmotný svět, byť sebekrásnější a sebedotěrnější, je jenom prchavá pára a vzdálený odraz krásy, která ho stvořila.

Neboť je jiný svět. Neříkám to jako hypotézu ani jako výsledek rozumové úvahy, neslyšel jsem o tom vyprávět. Mluvíím ze zkušenosti.“ (Frossard: *Je jiný svět*, str. 86)

André Frossard s odvahou svědčil o své zkušenosti až do smrti 2. února 1995. Od té chvíle navždy vstoupil do skutečnosti, jejíž existenci dříve pocítil a o které čteme v Písmu svatém: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslí, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2,9)

P. Mieczyslaw Piotrowski, TChr.
(upraveno) ■

Prameny:

Frossard, André. *Bůh je, já jsem ho potkal. Je jiný svět*. Zvon; Praha 1992. (dvě knihy v jednom svazku)

Frossard, André. *Ptali jste se na Boha. Člen Francouzské akademie odpovídá na dotazy mladých lidí*. Portál, Praha 1992.

adoroval Nejsvětější Svátost u sv. Rocha a potom šel na oběd do malé restaurace. Odpoledne se v pracovní přestávce modlil růženec, který se mu zdál vždy příliš krátký. Po práci četl Písmo svaté a dílo svaté Terezie z Ávily.

Věci spojené s Bohem a s duchovním životem se pro něj staly něčím naprosto přirozeným. „Stěžuje si snad ryba, že polyká příliš mnoho vody?“ Tak odpovídal všem, kteří mu říkali, že to s modlitbou přehání.

Po vypuknutí druhé světové války byl povolán do služby na poštovní lodi „Cuba“, která plula mezi Marseille a Antilami. Po kapitulaci Francie v lednu 1941 se vrátil z Porte-de-France do Marseille. Díky protekci svého otce našel práci jako ředitel filiálky dopravního podniku v Lyonu. Zapojil se také do odbojového hnutí proti hitlerovskému Německu. V té době potkal v Lyonu děvče, do kterého se zamiloval a oženil se s ním. Necelý rok po svatbě, v roce 1943, kdy jeho prvorozené dítě mělo tři měsíce, byl Frossard zatčen gestapem za konspirativní činnost a uvězněn v německém vězení Fort

Montluc. Během příšerných měsíců strávených za mřížemi pochopil, že duchovní svobodu nemůže člověku nikdo vzít. Jako jeden z mála vězňů přežil. Byl osvobozen na jaře 1945.

Existuje Pravda a ta Pravda je Osoba

O podrobnostech svého obrácení, o neobvyklé zkušenosti existence jiného světa, než je ten náš, postihnuteľný smysly, a o své mystické zkušenosti existence Boha mlčel André Frossard do roku 1969. Teprve po třiceti čtyřech letech intenzivní práce, kdy už byl slavným novinářem a spisovatelem, se rozhodl poprvé popsat svoje obrácení v knížce *Dieu existe, je lui rencontré* (*Bůh je, já jsem ho potkal*). Byl pevně přesvědčen, že díky autoritě, kterou nabył, nebude popis jeho obrácení brán jako zážitek nějakého šilence. A tak se skutečně stalo. Jeho knížka se zakrátko stala světovým bestsellerem. Po jejím přechtení se kardinál Karol Wojtyła setkal s autorem a od té doby se stali blízkými přáteli. Jan Pavel II. na začátku svého pontifikátu požádal Andrého Frossarda, aby

Co je po smrti?

Člen Francouzské akademie mluví s mladými lidmi o Bohu

Foto: Ondřej Prokop Vaněček

Ve dvaceti letech ještě jako ateista zažil něco, co změnilo jeho život (viz přecházející článek). Až do své smrti se pak snažil podělit se o bohatství, které našel v Bohu, jenž se mu dal poznat, a také o radost z toho, že zvláštním Božím zásahem našel svou „novou rodinu“: katolickou církev, které Bůh svěřil plnost své pravdy.

Ve své knize „Dieu en question“ („Bůh v otázkách“; česky vyšla s názvem „Ptali jste se na Boha“) odpovídá na dotazy mladých lidí. Mimo jiné i na otázku „Co je po smrti?“

Někteří říkají: zdá se, že po smrti není nic...

André Frossard, dříve než odpoví, vždycky nejdříve shrne nejčastější námitky. Zná je velmi dobře. Sám byl do svých dvaceti let ateistou. Ví, že někteří říkají: zdá se, že po smrti není nic – vždyť na mrtvém člověku se nedá zjistit jediná nehmotná složka, která by nepodléhala zkáze. Ví, že byly doby, kdy se i někteří lidé, považovaní za vzdělané, existenci duše vysmívali. ▶

Foto: archiv MSI

Všechno nehmotné je neuchopitelné a uniká pitevním nástrojům, to vyplývá ze samé definice slova!

V 19. století francouzský fyziolog Claude Bernard řekl: „Můj skalpel nikde nenařazil na duši.“ A také věděl, že se zvláště v 19. a 20. století rozmohla „náboženství“, která hodlají uskutečnit už zde na této zemi onen „lepší svět“, který se dříve kladl na nebesa (a i když toto přesvědčení o vybudování nebe na zemi „třeba i násilím“ s pádem komunistických režimů lidí částečně přešlo, není jisté, na jak dlouho... – pozn. redakce).

Námítky neobstojí

A pak se André Frossard dostává ke své odpovědi a nejdříve se vypořádává s námitkami o nesmrtnosti duše a o existenci věčného života:

Všechno nehmotné je neuchopitelné a uniká pitevním nástrojům, to vyplývá ze samé definice slova! Kdyby byl Claude Bernard v 19. století narazil na duši, byl by náboženství (a víře v duchovní, nehmotnou podstatu duše) zasadil důkladnou ránu...

Na věčnost nemůžeme přenášet měřítka času!

René Descartes se obával, že by ho nudilo nazírat do tváře Boha po „deset tisíc let“ (v Bibli se říká o těch, kteří dosáhnou věčného společenství s Bohem: „Budou hledět na jeho tvář,“ – viz Zj 22,4). A nikdy ho nenapadla ta prostá a jasná myšlenka,

Foto: Flickr, tudedude (CC BY-NC-SA 2.0)

že Bůh by se mohl nabažit pozorování jeho, Descarta, mnohem dřív. Náš velký Descartes vyměřoval hranice rozumu jako nějaký geometr, nevěděl naprosto nic o rozjímavém nazírání, které nepodléhá ani zákonům času a prostoru, ani vyhláškám úřadů pro míry a váhy.

Směji se – ale jen svým představám...

Materialisté velice rádi připisují našim předkům omyly, kterých se naši předkové nedopouštěli. Tak se například shovívavě usmívají nad naivitou těch, kdo se podle nich v minulosti domnívali, že Země je plochá jako konferenční stůl. Ve starověku a středověku lidé ovšem velmi dobře věděli, že Země je kulatá (více článek *Mýtus o víře v plochou Zemi v Milujte se!* č. 30, str. 26 nn – on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Podobně si lidé tropí žerty z onoho ráje, který malíři umísťovali nad oblaka, do nebe, o němž se ten dojemný rod materialistů s jistotou domnívá, že je bez přítomnosti kohokoliv.

Nebe je však duchovním univerzem Boha. A nejenže existuje, ale obklopuje nás, zahaluje nás a prochází námi tak trochu podobně, jako námi neustále bez našeho vědomí pronikají paprsky, a dokonce i částice, které jsou pro nás stejně nepostřehnutelné.

Nebe na zemi?

Máme jistě povinnost pracovat na vybudování lepšího světa, a kdyby se nám podařilo vybudovat nějaký méně špatný, byl by to už dost dobrý výsledek. Bylo by však absurdní omezit naše naděje pouze na uspokojivější uspořádání této země a všechna utrpení minulosti a přítomnosti přítom prostě započítávat mezi zisky a ztráty, jako by se jednalo jenom o nevyhnutelný odpadový materiál našich příštích politických výkonů. Cožpak všechny slzy a všechna krev, kterými naše dějiny překypují, sloužily jenom k budování jakési ideální pozemské obce, jejíž dokončení se ovšem neustále odsouvá na pozdější termín?

A připomínám, že v Apokalypse (Zj 21,2 a 10) nový Jeruzalém sestupuje z nebe a nestoupá ze země jako další babyloňská věž, předem odsouzená k zhroucení.

V Kristu se nám sám Bůh dává poznat

Z Kristových úst víra čerpá poučení o tom, co „oko nevidělo, ucho neslyšelo, co Bůh připravil pro ty, kteří ho milují“.

Z Kristových úst víra čerpá poučení o tom, co „oko nevidělo, ucho neslyšelo, co Bůh připravil pro ty, kteří ho milují“.

Foto: Flickr, Aliastron (CC BY-SA 2.0)

Víra pozorně naslouchající všem slovům evangelia chová ve svém srdci výrok, z něhož se obvykle nevyvozuje celý v něm obsažený význam: saduceové se ptali na zmrtvýchvstání, ve které nevěřili, a Ježíš jim řekl, čím budeme, až se vše dokoná, a připojil následující slova, jejichž dosah si někdy dost neuvědomujeme, možná proto, že je pronáší jako jeden z běžně užívaných biblických obrazů: „Neřekl ostatně Bůh Mojžíšovi: ‚Já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?‘ Je tedy Bohem živých.“ Nejčastěji se z toho vyvozuje, že je Bohem života, a ne smrti, ve skutečnosti nám tím ovšem jakoby mimochodem vyzrazuje nedocenitelné tajemství: Abrahám, Izák i Jákob jsou stále ještě živí, i když už dávno zemřeli. Smrt, která je pro nás neúprosnou skutečností, pro Boha neexistuje.

Každá bytost stvořená k jeho obrazu má jméno, které vyjadřuje její osobnost, a tento obraz je nesmazatelný, to jméno Bůh nikdy nezapomene. A jak by v něm ta osobnost nežila dál, ať už jí bylo dáno žít chvíličku, nebo celé století, když přežívá i v naší chatrné paměti?

A pak je tu mystická zkušenost

A mystická zkušenost, ta přináší jistotu, že „po smrti“ je Bůh, a to bude, za to vám ručím, znamenité překvapení pro mnohé. I oni uvidí se stejným úžasem jako já při obrácení – a ten úžas stále ještě ve mně trvá –, že je „jiný“ svět, duchovní svět, sestávající ze světla náležejícího k podstatě, zářící leskem a převratnou laskavostí (viz předcházející článek). V tomtéž okamžiku jim všechno, co se jim předtím zdálo neuvěřitelné, bude připadat docela přirozené, ▷

všechno, co se jim zdálo nepravděpodobné, s rozkoší přijmou a všechno jejich popírání bude v radosti vyvráceno tím

Zjistí, že všechny křesťanské naděje, i ty nejsílenější, byly oprávněné...

očividným, co spatřili. Zjistí, že všechny křesťanské naděje, i ty nejsílenější, byly oprávněné, a že dokonce ani nejsou dost šílené na to, aby mohly poskytnout správnou představu o přemíře Boží štědrosti. Zjistí, jako jsem zjistil já, že tělesné oči nejsou zapotřebí, abychom dokázali přijmout to duchovní a zjevující světlo, že by nám spíš zabránily ho uvidět, a že toto světlo v nás ozařuje část naší bytosti zcela odlišnou od našeho těla. Jak je to možné? Nevím, nemám ani zdání, ale vím, že to, co říkám, je pravda.

Nevíme mnoho, ale víme potřebné

Tak to je pokus o odpověď Andrého Frossarda na otázku „Co je po smrti?“. Ve žlutých rámečcích na str. 14 a 15 se ještě

můžete podívat na souhrn toho, co o tom skrze víru víme – co nám o tom dal Bůh sám poznat –, je to souhrn takzvané křesťanské eschatologie (*ta eschata* znamená řecky „poslední věci“ – jde o „poslední věci“ jednotlivce, ale i celého světa). Není toho vlastně mnoho, co s jistotou víme. Asi by naši zvědavost zajímala ještě spousta dalších věcí. Ale není toho ani zas tak málo... Každopádně je to přesně to, co je potřebné vědět... A co je třeba vzít vážně. Právě proto Bůh Církvi tyto pravdy světil.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■
(podle knihy Andrého Frossarda „Ptali jste se na Boha – Člen Francouzské akademie odpovídá na dotazy mladých lidí“, Portál, 1992)

.... dokonce ani nejsou dost šílené na to, aby mohly poskytnout správnou představu o přemíře Boží štědrosti.

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Souhrn křesťanské eschatologie¹⁾ (o posledních věcech člověka a světa)

I. Eschatologie jednotlivců

Smrt

Smrt je v přítomném řádu spásy trestem za dědičný hřích.^[De fide]

Všichni lidé, stížení dědičným hříchem, jsou podrobeni zákonu smrti.^[De fide]

Smrtí přestává možnost zásluh a obrácení.^[Sent. cert.] (Nevylučuje se zde však, že tato možnost existuje ještě v okamžiku smrti – pozn. redakce.)

Zvláštní soud

Bezprostředně po smrti se koná zvláštní soud, při němž se rozhoduje o osudu zemřelých.^[Sent. fidei prox.]

Nebe

Duše spravedlivých, které jsou v okamžiku smrti prosty všech hříchů a trestů za hřích, vcházejí do nebe.^[De fide]

K podstatné nebeské blaženosti, která vzniká

z bezprostředního patření na Boha, přistupuje akcidentální blaženost, která vychází z přirozeného poznávání a milování stvořených věcí.^[Sent. comm.]

Nebeská blaženost trvá věčně.^[De fide]

Stupeň nebeské blaženosti je u jednotlivých oslavených rozdílný podle stupně jejich zásluh.^[De fide]

Peklo

Duše těch, kteří umírají ve stavu těžkého osobního hříchu, přicházejí do pekla.^[De fide]

Pekelný trest trvá věčně.^[De fide]

Míra trestu jednotlivých zvržených je rozdílná podle stupně jejich viny.^[Sent. comm.]

Očistec

Duše spravedlivých, které v okamžiku smrti jsou zatíženy lehkými hříchy nebo časnými tresty za hřích, jdou do očistce.^[De fide]

Očistec netrvá přes všeobecný soud.^[Sent. comm.]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církve definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Krása je zářivým projevem pravdy

André Frossard,
člen Francouzské akademie,
o víře, poznání, krásě, pravdě...

Věda a víra

Tajemnost věcí narůstá, čím dál postupujeme v jejich zkoumání. Žena, která plete, se může zdát jaksi tajemná tím, že se v její činnosti spojuje přítomnost s nepřítomností. Dozvíme-li se však, že ve skutečnosti jde o konglomerát základních částic sdružených do atomů sestavených do molekul, který se právě zabývá pletením, narůstá tajemnost do kosmických rozměrů.

Vědci si žádají náboženské vysvětlení právě tehdy, když se dospělo k vysvětlení vědeckému.

Krása

Bůh musí existovat, abychom mohli říci, že růže je krásná, i když zavřeme oči. Neboť krása věcí závisí na vzpomínce, kterou na něj v sobě nesou, a ošklivé jsou v té míře, v jaké na něj zapoměly. A stejné je to v oblasti morálky.

Krása a pravda

V toku dnešní konverzace často slyšíme otřepanou frázi, vyjadřující rozšířenou nevěru: „Je to moc krásné na to, aby to bylo pravdivé.“ Tento výrok odpuzuje

svou mylností. Jestliže Bůh existuje, a on existuje, nic není naopak dost krásné, aby to bylo úplně pravdivé.

Písmo svaté

Písmo je pokrm, spíše se jím živíme, než bychom je četli. Ve slovech, která jsou ulitami přechovávajícími Boha, máme hledat stejně tajemný způsob Boží přítomnosti jako v Eucharistii. Kdybych se nebál pohoršení, řekl bych dokonce, že Bible je jediná kniha, kde na slovech vůbec nezáleží: jsou to okna otevírající se světlu a na jejich tvarech záleží jen velmi málo.

Ďábel

Jistě, že věřím v ďábla: jak mohu být křesťanem a nebrat vážně skutečnost, která je 147krát zmiňována v evangeliích? Ať si o tom povídají, ale především pro své vlastní uspokojení, takzvaní experti, kteří – jako obvykle – mluví o „formách představ“, o mýtech spojených s názory starověkých časů...

Z myšlenek Andrého Frossarda
připravil P. Pavel Zahradníček ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Souhrn křesťanské eschatologie

(o posledních věcech člověka a světa – pokračování z předchozí strany)

II. Eschatologie veškerého lidstva

Příchod Kristův

Na konci světa přijde Ježíš Kristus ve slávě k soudu.^[De fide]

Doba příchodu Ježíše Krista je lidem neznáma.^[De fide]

Vzkříšení mrtvých

Všichni mrtví vstanou v soudný den se svými těly.^[De fide]

Mrtví vstanou s tímtež tělem, které měli na zemi.^[De fide] (Tím je řečeno: bude to „jejich tělo“, a ne „nějaké cizí“, „nové“, které by s jejich původním tělem nemělo nic společného – pozn. redakce.)

Těla spravedlivých budou proměněna a oslavena podle vzoru Kristova vzkříšeného těla.^[Sent. cert.]

Těla zavržených vstanou v nepomíjejícínosti a nesmrtelnosti, ale nebudou oslavena.^[Sent. cert.]

Všeobecný soud

Kristus bude po svém příchodu soudit všechny lidi.^[De fide]

Konec světa

Přítomný svět v soudný den zanikne.^[Sent. cert.]

Přítomný svět bude v soudný den nově uspořádán.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika. Olomouc;
Maticе cyrilometodějská, 1994.

Kontemplace

Co to je a k čemu?

Kontemplace je schopnost vidět věci do hloubky, vidět je v kontextu. To znamená: nic neexistuje jenom samo, ani my neexistujeme sami od sebe, ani kámen...

- * Je důležité, že máme schopnost kontemplace přirozeně a objevuje se při běžném přemýšlení, třeba v tichosti, v přírodě. Zvláště tzv. přírodní národy a lidé žijící v přírodě ji mají: schopnost vnímat věci a obdivovat je. A nejen že se mi to líbí, ale že to je vlastně úžasné! To už se dotýkám existence Boží! Kdo to stvořil?
- * To je jen maličký moment, ve kterém již starozákonní lidé „přeskočili“ do úžasných konstatování. Nacházíme je především v žalmech: „Když se zahledím na tvá nebesa, dílo tvých prstů, na měsíc na hvězdy, které jsi stvořil; co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš?“ (Žalm 8,4n)
- * Je potřeba, abychom schopnost kontemplace, kterou má každý člověk, postřehli sami v sobě a kultivovali ji.
- * To, co je okolo nás, je první dotek stvořitelského díla a Boha.
- * Avšak Pána Boha nikdo neviděl, tak jak já ho můžu vidět? „Ale jednorozený Syn, ten Ho zjevil,“ říká evangelista Jan v úvodu svého evangelia.

Kontemplace je schopnost vidět věci do hloubky, vidět je v kontextu.

Foto: Flickr, rdms67 (CC BY-NC 2.0)

„Upřete všechnu svou pozornost na Pána.“

(Žid 12,2)

A když Ho zjevil, tak chce, abychom Ho náležitě poznávali.

- * Jde o to, především kontemplovat Kristovu tvář, jak také vyzval Svatý otec Jan Pavel II. k výročí Milénia (oslavdy dvou tisíc let od Kristova narození – pozn. redakce). Zadívat se znovu na něj, jak je to řečeno v listu Židům: „Upřete všechnu svou pozornost na Pána.“ (Žid 12,2) Svatý Benedikt řekl totéž jiným způsobem: „Ničemu nedávejte přednost před Kristem.“
- * Ale nestačí jen poslouchat to, co Kristus říkal. On mluví stále. On mluví i svým mlčením, svým utrpením; sděluje něco o Bohu, jaký Bůh je – a že On a Otec jsou „JEDNO“.
- * To je nejkrásnější: Kdo On vlastně je!
- * Kontemplovat Kristovu Tvář znamená i to, co říkal svatý Jan od Kříže: že Pán Bůh promluvil v tom Slovu, kterým je Ježíš Kristus, a že máme dávat pozor na to, co nám vlastně chtěl říci celým svým bytím!
- * Jeden z prvních kroků je: Kristus něco artikuloval. Ta slova musíme chvíli podržet ve svém srdci. Panna Maria: „Nerozuměla tomu, ale uchovávala to ve svém srdci a přemýšlela o tom.“ (srov. Lk 2,19 a 51). To je ten důležitý prvek kontempace: uchovávání v srdci a přemýšlení.
- * V kontemplaci má své místo i úžas: Svatý Josef musel zírat, kdo je to ten chlapeček Ježíš... Apoštolové museli také zírat: Kdo je to, že dělá takové věci... Za tím vidíme Boží moc. Je to něco úžasného. To jsou znamení. Něco se stalo a něco nám skrze to Pán Bůh říká...
- * Také toto je důležitý moment kontempace: Když člověk chce Krista Pána hlouběji poznat, setkává se s těmi, kdo už tu zkušenost mají a vyhledává je, rád slyší to, co mu řekne někdo zkuše-

Schopnost kontempace má každý člověk; je třeba ji postřehnout, kultivovat...

Foto: Flickr, Michael Matti (CC BY-NC-ND 2.0)

nější. Tak se stane – a Pán Bůh to tak většinou zařídí –, že člověk potká nějakého kněze, řeholnici nebo nějakého laika, který je skutečně zbožný. Já jsem to také tak prožíval. Člověk nasává se zvědavostí, zvidavostí: „jako oči služebníků hledí na ruce svých pánů“ (Žalm 123,2).

- * Uvedu příklad z hudby: houslista Václav Hudeček. Dostalo se mu té výsady, že když byl už mladý virtuos, mohl být u Oistracha, vynikajícího světového houslisty té doby. Naslouchal mu... A to je ono: že nás i naslouchání druhým vtahuje do hlubokého tajemství.
- * A na to potřebujeme mít čas. Tak se stalo, že lidé odcházeli ze společnosti, ne že by ji zavrhovali nebo jí pohrdali, ale chtěli mít ticho a být sami s Bohem.
- * Když se rozhodnu pro kontemplaci, nutně zjistím, že nejsem ani první a rozhodně ani poslední, že jsou tady

dokonce úžasné společnosti, které to dělají a kterým nerozumí někdy ani někteří křesťané, když říkají: „To bych tedy nemohl: jít do kláštera!“

- * Vždyť po tobě nikdo nechce, abys vstupoval do kláštera, ale abys žil podle Boží vůle! Každý máme trochu jiný talent a jinou kapacitu...
- * Je tady zvláštní dar. Obdarování: Povolání ke kontemplativnímu životu zasvěcenému Bohu. Někteří ho „zachytí“ a jdou za ním. A potom se musí toto povolání zkušet... Než vstoupí někdo do kláštera, musí projít určitými zkouškami. A na to má každý řád svůj systém – postulát, noviciát... Řád zblízka zkouší, jestli ten člověk na to má. I po časných sli-bech může říci: „Já na to nejsem, není to moje cesta.“ Není to žádná zrada ani ztráta.

Mons. Jiří Paďour, OFMCap. ■

Ty a povolání ke kontemplativnímu životu?

Jak pozná mladý muž nebo mladá žena, když uvažuje o svém povolání, že ho snad Bůh volá ke kontemplativnímu životu? A co má pak dál dělat...? Na to jsme se zeptali Mons. Jiřeho Paďoura, který byl v rámci České biskupské konference biskupem-delegátem pro mládež a zasvěcený život.

Otče biskupe, můžete nejdříve říct, jaký je význam kontemplativních řádů pro Církev a svět?

Nyní si to uvědomuji velmi názorně na problémech s Ruskem na Ukrajině. Jako člověk, který prošel tísní sovětského dominia, tvrdého vojenského komunistického vlivu a státního terorismu, vidím, že s nimi není k hnutí. A jak je člověk bezmocný... Ale když jsme bezmocní, tak nejsme úplně bezmocní. Svätý Jan to říká hned na začátku evangelia: „Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se dětmi Božími.“

Už ze křtu patříme ke Kristu, držíme se ho a máme se ho držet. On řekl: „Beze mě nemůžete dělat nic.“

A to je moc, která pomáhá žít. V jakékoli situaci si máme uvědomit, co vlastně jsme. Prach a popel. Ale hned musíme dodat, že celá Bible je o tom, že člověk není jen prach a popel, ale dítě Boží. Věříme v život věčný a „to je naše vítězství, naše víra“, říká svätý Jan. Toto opření se o Pána Boha je najednou takovou možností svě-

*... svěřovat mu
ve velké důvěře
nejen svoje starosti,
ale starosti celého
světa.*

Foto: Flickr, tom (CC BY-ND 2.0)

řovat mu ve velké důvěře nejen svoje starosti, ale starosti celého světa. Na to už dávno zbožní lidé přišli. Nemodlí se jen za sebe. Rodiče se modlí za své děti a děti se modlí za své rodiče a pak za své kamarády... Také v každé mši svaté je široké spektrum živých i zemřelých, věřících i těch, „o jejichž víře ví jen Pán Bůh sám“. V modlitbě Otčenáše vyjadřujeme, že Bůh je Otec nás. Otec všech lidí. Zdroj všeho života. Je vševědoucí, všemohoucí a všudypřítomný. Je milující Otec nás všech a na Něj spoléháme.

Je potřeba se modlit za nejrůznější potřeby: Například i za to, aby lidé v médiích nelhali. I to je duchovní boj mezi pravdou a lží.

Kontemplativní život a společenství zaměřená na kontemplativní život krystalizují k tomu, aby byly modlitební stráží, profesionální, celoživotní... Nemají vlastnictví, nemají žádné ambice světské a chtějí kontemplovat Kristovu Tvář, dívat se na něj a důvěřují způsobu modliteb, které prorůstají celý jejich den. Není to žádné lenošení, to je pravá aktivity ducha. A je to náročné. Ti lidé jsou normální lidé, a tak je jim také zima, teplo, mají hlad a pokušení. Jenže když cvičí, tak se jako atleti vycvičí. Jsou schopni otevřít se milosti Boží. Svätý Pavel říká: „Milostí

Boží jsem to, co jsem.“ (1 Kor 15,10) A „naše způsobilost je z Boha“. (srov. 2 Kor 3,6)

Můžeme tedy kontemplativní řády v Církvi přirovnat k „elitním jednotkám“?

Kontemplativní život měl vždy pevné místo v Církvi. Ale komunity čistě kontemplativní nebyly příliš početné. Bylo to vždycky něco mimořádného i v řádovém životě.

Důraz je na modlitbě provázené moudrou celoživotní askezí, prostotou, jednoduchostí a někdy i strohostí. Jde o růst a formaci.

Společenství zaměřená na kontemplativní život krystalizují k tomu, aby byla modlitební stráží, celoživotní...

Jak pozná mladý muž nebo mladá žena, že ho Bůh volá právě k takovému způsobu života?

Je to otázka talentu, vlohy, dispozice. Např. jak se pozná, že z někoho bude virtuos? To nikdo nepozná. Ale na dítěti lze poznat, že ho baví poslouchat třeba klavír nebo housle. Že ho baví hudba. Pak přijde to, že ho nikdo nemusí příliš nutit k nějakému cvičení, ono ho to zkrátka baví. Má k tomu talent, vlohy.

I povolání patří k talentům. Bůh člověka stvořil a ví, co do něj vkládá. Ale je to zároveň i dialog: Pán Bůh počítá s tím, že mu nasloucháme. „Kdo má uši k slyšení, slyš,“ řekl Kristus Pán přesně.

Když se člověk domnívá, že ho Bůh k takovému životu volá, co potom dál?

Nezbývá než jít do nějakého takového společenství. Svätý František říkal, že kdo má zájem žít v řeholním společenství, aby ho dovedli k představenému a ten rozhodne, co a jak dál...

S Mons. Jiřím Paďourem, OFMCap., připravil P. Pavel Zahradníček ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

... nemají vlastnictví, nemají žádné ambice světské.

Co říká katechismus

Jak důležitá je tradice ve vztahu k modlitbě?

Prostřednictvím živé tradice Duch Svätý učí Boží děti v církvi modlitbě. Modlitba se totiž neomezuje na spontánní projev, vnitřní hnutí, ale zahrnuje kontemplaci, studium a pochopení duchovních skutečností, které věřící zakoušejí.

Jaké jsou prameny křesťanské modlitby?

Prameny modlitby jsou:

- **Boží slovo**, jež nám dává „nesmírně cenné poznání“ Krista (Flp 3,8);
- **liturgie církve**, jež hlásá, zpřítomňuje a sděluje tajemství spásy;
- **božské ctnosti**;
- **každodenní situace**, protože v nich se můžeme setkat s Bohem.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Narazit na Boží lásku

Foto: Flickr, raghawidya (CC BY-NC-ND 2.0)

Cílem křesťanského života je mnohem víc než jen přestat s hříšným chováním. Cílem je odevzdat se Bohu.

Pán nás někdy oslovuje tajemným způsobem, ale většinou používá velmi zjevné každodenní věci.

Vypněte počítač, sedněte potichu, jděte brzy spát. Najděte si čas na rozjímání o tom, kolika způsoby už se vás Pán pokusil oslovit. Bůh působí ve vašem životě. Jak vnímaví jste vůči jeho návrhům?

Kristus nevystoupil na kříž kvůli „lidstvu“, ale kvůli tobě. Vyměnil nádheru nebe za prach země a vzal na sebe hřích a smrt, aby obojí zničil kvůli tobě.

S každým obrácením přichází možnost vystoupit z kolotoče života, který řídíte vy, a nastoupit na trať horské dráhy, kterou řídí On.

Bůh nás stvořil z lásky a s určitým záměrem.

S obrácením přichází možnost vystoupit z kolotoče života, který řídíte vy, a nastoupit na trať horské dráhy, kterou řídí On.

Jestli chcete něco, co jste nikdy neměli, musíte být ochotni udělat něco, co jste nikdy neudělali.

Ježíš přišel kvůli tobě – hříšníkovi. Nepřišel kvůli tobě – slušnému člověku –, který není tak špatný jako ti ostatní.

Vložte veškerý svůj strach do úžasných rukou Boha, v nichž byl Goliáš oloupen a člověk vykoupen, a dostane se vám pokoje a jistoty.

Modlete se za větší důvěru. Naprostá důvěra v Boha a v jeho dokonalou lásku ničí strach.

Udělejte si na Boha čas. Pokud máte pocit, že nemáte čas, poproste ho, aby váš rozvrh uvolnil.

Bůh neustanovil den odpočinku, protože ho potřebuje on – on přece není nikdy unavený –, ale protože ho potřebujeme my.

Dokonalou lásku lze najít v Nejsvětější Svátosti – v každém městě, zemi... Příležitost milovat a být milován se nám nabízí kdekoli.

Jestli chcete něco, co jste nikdy neměli, musíte být ochotni udělat něco, co jste nikdy neudělali.

Svět nemůže utišit náš hlad, eucharistický chléb ano.

Samotné chození na mši z vás světce neudělá. Můžu celý den sedět v garáži, a mechanik ze mě nebude. Ale ti, kdo chodí na mši každý týden nebo každý den, mají neuvěřitelnou příležitost růst ve víře a nechat se postupně proměnit k obrazu Božímu.

Mark Hart ■

(z knihy „Crash test. Narazit na Boží lásku“, Karmelitánské nakladatelství, 2009; vybral P. Antonín Hráček s kolektivem spolupracovníků z AG Kroměříž a Pastoračního domu Velehrad v Itálii; knihu můžete objednat na www.ikarmel.cz, 143 stran, 139 Kč)

Nezapomínejte, že Bůh nepovolává vybavené, ale vybavuje povoláné.

Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (Congregatio Sanctissimi Redemptoris), C. Ss. R. nese jméno podle latinského slova *Redemptor*, které v češtině znamená Vykupitel. Naše poslání je tedy úzce spjato s Ježíšem Kristem a jeho vykupitelským dílem. Téměř 280 let členové kongregace hlásají při lidových misiích a také svým životem, že „u něho je hojné vykoupení“ (Žl 130,7). Normou pro náš život a naši práci je evangelium, řeholní sliby čistoty, chudoby a poslušnosti a konstituce naší kongregace. Žijeme sice v komunitách, ale to, co je důležité, je osobní vztah každého z nás ke Kristu, kterého následujeme v této řeholní rodině.

Kongregaci založil v roce 1732 svatý Alfons Maria de Liguori (1696–1787). Dnes působí ve světě víc jak 5000 členů kongregace. V Čechách jsme od roku 1853 a spravujeme poutní místa (Svatá Hora, Králíky, Tasovice, Frýdek), konáme lidové misie a duchovní cvičení. Jsme poslání k chudým a duchovní bída či touha po lidštějších a spravedlivých vztazích a znovuoobjevení životních hodnot se projevuje v celé dnešní společnosti. Redemptoristé v Čechách také pracují pro vietnamské imigranty, kterým se snaží zprostředkovat přístup ke Kristu skrze svátosti, pravidelné katecheze a práci s vietnamskou mládeží.

Více na <http://cssr.cz>, <http://www.webmisie.cz>

Kontakt

Provinciálát redemptoristů, Svatá Hora 591, 261 80 Příbram II.

REDEMPTORISTÉ

Foto: archiv CSSR

Skutky duchovního milosrdenství – i dnes velmi potřebné

„Jako by se nám to, co je obsaženo ve starých katechismech a spisech, které ještě dokázaly pojmenovat věci jejich pravým jménem, jevílo dnes již trochu zhrublé a škrobené. Snad je to proto, že se naše duše stala příliš delikátní a nedůtklivou,“ říká kardinál Giacomo Biffi. A pokračuje: „Chtěl bych věnovat něco ze svých skromných úvah výčtu tzv. skutků duchovního milosrdenství, který v obecném povědomí vybledl.“

Přečtěme si seznam skutků duchovního milosrdenství v Katechismu katolické církve (čl. 2447). Dovolíme si změnit pořadí prvních dvou, abychom si usnadnili logiku této úvahy:

1. Učit nevědomé
2. Radit pochybujícím
3. Napomínat hříšné
4. Těšit zarmoucené
5. Odpouštět urážky
6. Snášet trpělivě obtížné osoby
7. Modlit se k Bohu za živé i mrtvé

Všichni jsme také příjemci „skutků duchovního milosrdenství“

Na rozdíl od skutků tělesného milosrdenství, kde zpravidla (i když ne vždy) ten,

kdo dává najíst hladovému, sám netrpí hladem, a kdo trpí hladem, nemá podmínky, aby dal druhému najíst, u „skutků duchovního milosrdenství“ nejsou dobrodinec i obdarovaný nijak zvlášť odlišeni. Ve skutečnosti je dokonce dobrým pravidlem nerozlišovat: všichni jsme příjemci těchto „skutků“. Je proto dobré, aby se každý z nás považoval současně za „učitele“ i „nevědomého“, který potřebuje poučení; za moudrého rádce i pochybujícího; za ochránce spravedlnosti i za hříšníka; za schopného potěšit i za toužícího po potěše; za povolaneého odpouštět i za urážejícího; za toho, kdo je rozhodnutý mít trpělivost a přitom ví, že je schopen trpělivost při jednání s druhými sám ztrácet; za přímluvce, který se u Boha přimlouvá za druhé, ale i za toho, kdo

Běda Církvi, pokud by zapomínala na zmírňování tělesné bídy...

potřebuje bratrské modlitby všech ostatních. Jen když si uchováme tuto optiku, můžeme doufat, že budeme konat plodně „skutky“, které jsou nám zde doporučovány.

Naše vlastní úkoly

Úvaha o „skutcích duchovního milosrdenství“ nabývá výjimečnou závažnost a aktuálnost, když si položíme otázku: Jaká je vlastní povaha solidarity, kterou Církev jako taková má prokazovat lidstvu? Není pochyb, že křesťanská láska, probuzená a živená Eucharistií, se musí projevovat také v tom, že něco obětuje ve prospěch těch nejnešťastnějších; řeší pozitivně jejich primární problémy (jako hlad, nemoci a podobně... – pozn. redakce) a oni se pak mohou těšit své osobní důstojnosti. Běda Církvi, jestliže na to zapomíná. Ale běda, jestliže na to omezí své působení ve světě. Běda nám, jestliže krok za krokem dojdeme k představě Církve, Nevěsty Kristovy, jen jako určité pomáhající organizace nebo jako náhradníka a pomocníka Červeného kříže. Nebezpečí tohoto neuvědomovaného zkomolení není dnes nereálné; je podporováno jak zájmy světských mocností, tak také naší starostí, abychom byli akceptováni dominantní kulturou.

V této situaci, kdy se poněkud zapomíná na tzv. „skutky duchovního milosrdenství“, bude užitečné zachovat ve správné rovnováze naše pojetí aktivní křesťanské přítomnosti a také připomenout to, co je bezprostředním a nejvládnějším posláním Církve ve světě.

1. Vzdělávat nevědomé

Nevědomý – to neznamená bez kultury a bez erudice. Nevědomý – latinsky ignorant – je ten, kdo nezná to, co by měl právě znát, i když je třeba univerzitním profesorem nebo třeba slavným spisovatelem. Jedná se o zvláštní situaci člověka, zvláště člověka dnešní doby, který zná všechno s výjimkou toho nejpodstatnějšího, který dokáže řešit nejkomplikovanější úkoly,

Foto: Flickr, gareth1953 New Profile (CC BY 2.0)

... ale běda, jestliže na to omezí své působení ve světě.

Běda nám, jestliže krok za krokem dojdeme k představě Církve jen jako určité pomáhající organizace nebo jako náhradníka a pomocníka Červeného kříže.

ale oněmí před základními a nejjednoduššími otázkami; který je schopen sbírat kameny na Měsíci, ale nedokáže si odpovědět, co vlastně přišel dělat na tuto zem.

Neznat smysl našeho vlastního života, neznat, jaký je osud, který nás na konci čeká; nevědět, zda náš vstup do života má nějakou premisu a má jako důvod ▷

„Dobré je mít těžkosti – to činí člověka více přemýšlejícím a milosrdnějším.“

sv. Terezie z Lisieux

plán lásky, nebo jen slepou kauzalitu: toto je absurdní noc, která vyžaduje, aby byla osvětlena.

Prvním a největším úkonem lásky, který může být prokázán člověku, je říci mu, jak se věci mají. To také znamená zjevit mu jeho vlastní identitu. Toto je první milosrdenství, které Církev uskutečňuje – má uskutečňovat – ve vztahu k lidské rodině: neodkladné sdělení pravdy. Spása našich bratří nebude pouze plodem naší vlídné schopnosti naslouchání a dialogu (je to nicméně věc důležitá a nezanedbatelná), ale plodem božské pravdy hlášané bez přibarvení a bez zkomolení.

Ježíš spojil dar svého Těla a své Krve s přijetím svého slova, a to i toho, které je nejobtížněji přijatelné. Jeho eucharistická řeč v Kafarnaum (kdy poprvé mluví o tom, že dá své tělo za pokrm, svou krev jako nápoj – pozn. redakce) vyvolává více než kterákoliv jiná v evangeliu odmítání u mnoha posluchačů. Říkají: „To je tvrdá řeč, kdopak to má poslouchat?“ (Jan 6,60) Ale Pán Ježíš se nedomnívá, že na tomto

poli je možné poskytnout snadné slevy. Ptá se: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“ (Jan 6,67–69).

2. Radit pochybujícím

Váhání, zmatky a nerozhodnost jsou u člověka normální; čím je prozíravější v hodnocení a v analýzách, tím větší nejistotu zakouší při rozhodování. Nerozvážení a omezení naopak ihned vědí, co dělat. Na druhé straně žít znamená jednat a jednat znamená překonávat nejistoty. Takže vyslovený názor, který příteli pomáhá lépe se rozhodnout, představuje často velmi cenný dar. Názory je lepší sdělovat tehdy, když jsou požadovány – pokud nejsou požadovány, slouží jen k narušení přátelství. A také, když jsme dotazováni, je vhodné (pokud tak můžeme učinit v souladu se svědomím) nabídnout rady, které je dotyčný připraven přijmout, jinak se bude domnívat, že nebyl pochopen, nebo

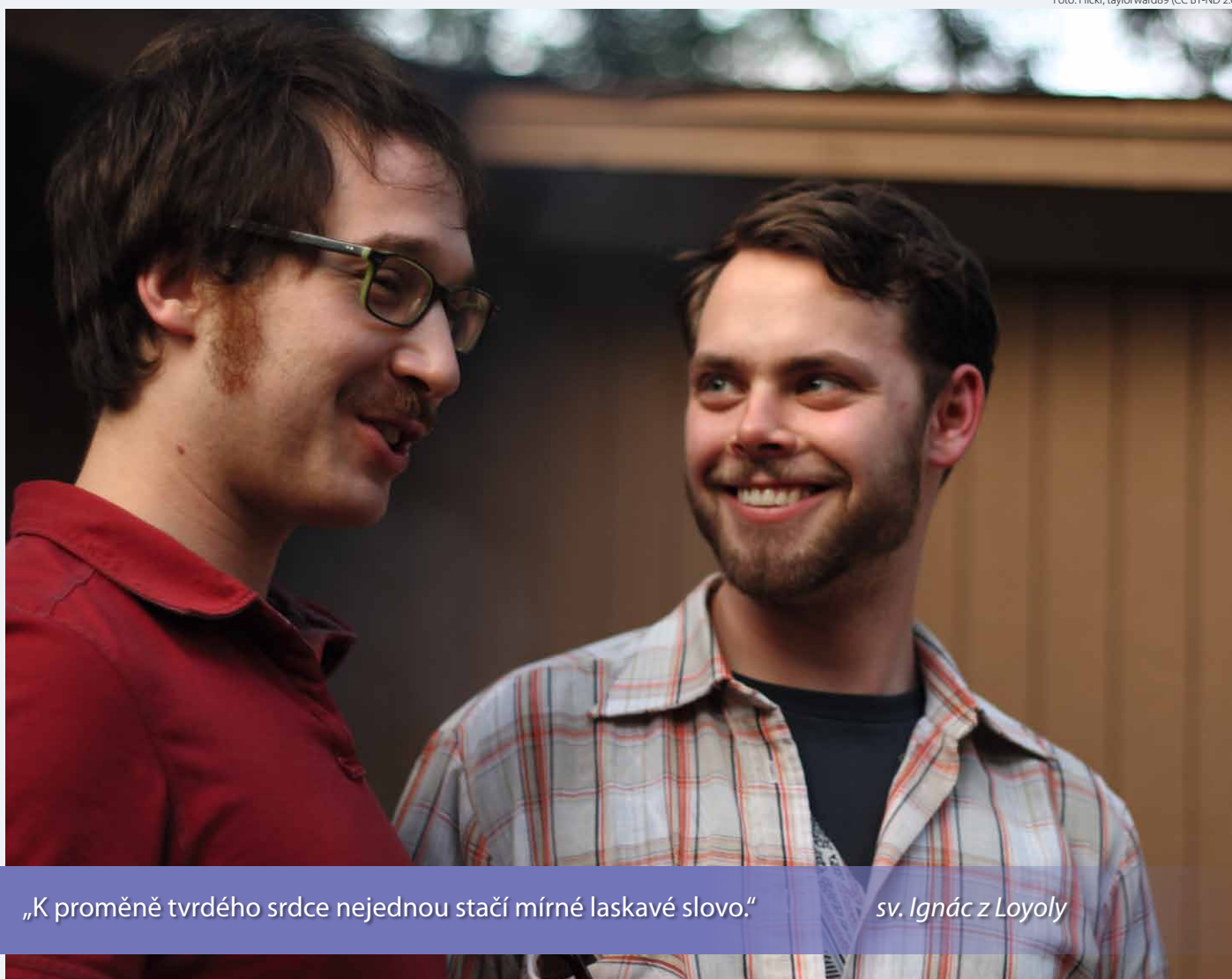
bude mít pochybnosti o schopnostech rádce. Ale když přijde na základní otázky existence, překonání pochybnosti je vlastní požadavek spásanosné pravdy.

Je velkou láskou připomínat tento princip současné kultuře. Žijeme ve společnosti, která si vyhrazuje právo pochybovat. Podle některých to má být znakem myšlení schopného a otevřeného všem hodnotám, zatímco jistoty (a zvláště jistoty o víře) mají vyjadřovat úzkost, dogmatismus, nesnášenlivost a uzavřenost před dialogem.

Při troše pozornosti není obtížné zjistit, že ti, kteří obviňují věřící, že si nepřipouštějí pochybnosti, mají sami přesvědčení, která pokládají za neoddiskutovatelná. Takže vidíme, že se nejedná o odůvodněnou kritiku jistot jako takových, ale spíše o nesnášenlivost k jistotám těch druhých.

Máme k dispozici jen jeden život: nechceme-li riskovat, že ho promrháme, je nevyhnutelné nacházet pevné body uprostřed pestrosti a nestálosti názorů. Umět nabídnout dezorientovanému člo-

Foto: Flickr, taylorward89 (CC BY-ND 2.0)

„K proměně tvrdého srdce ne jednou stačí mírné laskavé slovo.“

sv. Ignác z Loyoly

*Nevědomý –
latinsky ignorant
– je ten, kdo nezná
to, co by měl právě
znát, i když je
třeba univerzitním
profesorem...*

věku nepochybné jistoty je druhým z projevů milosrdenství Církve.

3. Napomínat hříšníky

Hřích, pokud se na něj díváme očima víry, je to největší neštěstí, jaké nás může potkat. Podat ruku bratru, aby se od hříchu osvobodil, znamená opravdu mu prokázat lásku. Kdo odvrátí hříšníka od jeho bludné cesty – píše sv. Jakub – zachrání jeho duši před smrtí a přikryje množství hříchů (srov. Jak 5,20). A v Listu Galatským čteme: „Bratři, kdyby byl někdo stržen náhle k nějakému poklesku, uveďte ho na správnou cestu v duchu mírnosti; jste přece lidé duchovní! Jen si dávej pozor každý sám na sebe, aby ses nedostal do pokušení i ty!“ (Gal 6,1) Bratrské napomenutí je tedy delikátní podnět spojený s rizikem. Nesmíme ztratit ze zřetele důrazné Pánovo slovo: „Jak můžeš říct bratru: dovol, abych ti vytáhl třísku z oka, zatímco máš ve svém oku trám?“ (srov. Mt 7,4) Svatý Augustin se takto modlil v této věci: „Pokaždé, když se jedná o hřích toho, který klesl, dopřej mi zakusit s ním soucit, abych ho nekáral povýšeně, nýbrž abych plakal a naříkal, takže zatímco pláču nad druhým, pláču sám nad sebou.“ A bude dobré v každém případě být přesvědčení, „že nejlepším bratrským napomenutím je příklad bezúhonného chování“.

A v nejuniverzálnější a nejpodstatnější hodnotě nás tento třetí námět k pro-

*Hřích, pokud se
na něj díváme
očima víry, je to
největší neštěstí,
jaké nás může
potkat.*

Foto: NASA

*... je schopen sbírat kameny na Měsíci,
ale nedokáže si odpovědět, co vlastně
přišel dělat na tuto zem.*

kazování duchovního dobra učí, že patří k vlastnímu poslání Církve usilovat, aby neztratila v obecném povědomí smysl pro to, co je správné a co je chybné. Podle sugestivního textu, který otevírá Písmo svaté, stvořitelský čin Boha začíná rozlišením mezi světlem a temnotami (srov. Gen 1,4), tak jako počátek katastrofy člo-

věka spočíval v přeludu stát se jako Bůh pánem dobra a zla (srov. Gen 3,5). Aby všechno nepropadlo prvotnímu chaosu a aby satanské našeptávání nepokračovalo ve svém otravování srdcí, je třeba bez ostychu vysvětlovat lidem Boží zákon a měřítko mravnosti našich skutků: rozlišování dobra a zla je nezbytným před- ▷

Foto: Flickr, skippyjon (CC BY 2.0)

*Přímluva za celé lidstvo
je poslední milosrdenství,
kterému podle tohoto
seznamu skutků duchovního
milosrdenství dává Církev
skanout na všechny národy.*

Foto: Flickr, Leif Hinrichsen (CC BY-NC 2.0)

pokladem pro skutečně lidský život. A to je třetí milosrdenství Církve.

4. Těšit zarmoucené

Kdo se rozhodne, že bude těšit zarmoucené, nebude na tomto světě nikdy neza-městnaný. Smutek zahubil mnohé, není z něho žádný užitek (srov. Sir 30,23), říká Boží kniha. A přece. Nemáme mnoho důvodů, abychom byli veselí. Již Homér řekl, že člověk je nejsmutnější ze všech tvorů, kteří žijí na zemi. Je to hořkost, která prostupuje všechnu pohanskou literaturu. Otázka radosti je velmi vážná. A je obsažena v těchto pojmech: jsme stvořeni pro štěstí, nicméně ono se zjevuje pří-liš často v nedosažitelných podmínkách. Moderní způsob života – plný pohodlí a nenasytý ve vymyšlení neslychaných forem uspokojování a zálib – se jeví, jako by rozmnožoval přímo proti všem zámě-rům důvody k smutku a zoufalství. Údaje o rostoucím počtu sebevražd jsou toho jasným důkazem: Smutek světa (2 Kor 7,10) konstatoval již svatý Pavel.

V sociálním modelu, který se dnes uplatňuje, nepozorujeme, že bychom

dosahovali radosti a plné pohody: zakou-šíme spíše nezdary. Protože pokud se neradujeme skutečně opodstatněně a s jasnou nadějí, vlastně se neradujeme. Křesťanství je realistické: ví, že člověk se nachází v slzavém údolí a že ponechán vlastním silám není schopen se z něho vymanit, a když, tak jen v krátkých úse-cích prázdných zábav a iluzí. Ale křes-ťanství nemůže a nesmí zapomínat, že je v podstatě „evangeliem“, to znamená radostnou zvěstí. Je to radost z potvrzené spásy, která je již zde přítomná a jen čeká, že se jí člověk otevře. Je to spása již nyní a nám na dosah: Eucharistie je zde a říká nám, že spásný čin a sama osoba Spasitele jsou zde a dnes mezi námi. A to je čtvrté milosrdenství, předpovězené Ježíšem v předvečer jeho ukřižování: „Váš smutek se obrátí v radost.“ (Jan 16,20)

5. Odpouštět urážky

Mezi neslychanými příkazy evangelia je tento snad nejvíce překvapující: Když se tvůj bratr „proti tobě prohřeší sedmkrát za den a sedmkrát se na tebe obrátí a řekne: „Je mi to líto, odpusť mi!“ (srov. Lk 17,4)

Už to je jistě obtížné; ale zde se jedná ales-pon o provinilce, který se omluvil. Ve sku-tečnosti je úplná Kristova nauka širší a nepodmíněná: „A kdykoliv se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky.“ (Mk 11,25)

Této škole učí také apoštolové: „Nikomu neodplácejte zlým za zlé“ (Řím 12,17), naopak „dobrořečte těm, kteří vás pronásledují“ (srov. Řím 12,14). Jsou to slova, která máme oposlouchaná a už nás nedojímají. Ale jejich praktické uskutečňování je velmi vzdálené od lid-ských obyčejů, ve kterých převládají zlost a pěstovaná nevraživost. Jedna z velmi podstatných příčin sociálního zla je právě přetrvávající nenávisť a msta, které pod-něcují řetěz nekončících represálií, tedy utrpení. Proto je tak důležité páté milosr-denství, kterým se Církev obrací na svět: je to výzva, aby u všech převládla „kultura odpuštění“. Kdykoliv se slaví Eucharistie, vstupuje do lidských dějin energie dobra schopná překonat v srdcích stále se opa-kující útoky ducha nepřátelství a odvety, protože pokaždé se znovu uskutečňuje

„Svatý – bez modlitby? Nevěřím v takovou svatost.“

sv. Josemaría Escrivá

tajemství triumfu vykoupení a božské velkodušnosti nad množící se lidskou zlobou.

6. Snášet trpělivě obtížné osoby

Všichni se musíme započítat mezi „obtížné osoby“, přirozeně někdo více, někdo méně. Tento podnět je prospěšný pro všechny. A všichni se musíme učit ctnosti snášenlivosti.

Pouze osvícenská naivita – určená k rychlé deziluzi – by nás mohla přivést k myšlence, že lidé jsou od narození sympatičtí a že na tomto principu se může zakládat naše filantropie. Jako obvykle, křesťanství je v těchto věcech pozornější. Nikoliv proto, že bychom byli dobří a k pomilování, musíme přát dobro druhým, ale proto, že dobrý je Bůh, který z lásky stvořil všechny, nás i druhé.

Právě návyk trpělivosti je šesté milosrdenství, jež může křesťanská komunita nabídnout lidstvu, které se stává den z dne nesnášenlivější.

7. Prosit Boha za živé i mrtvé

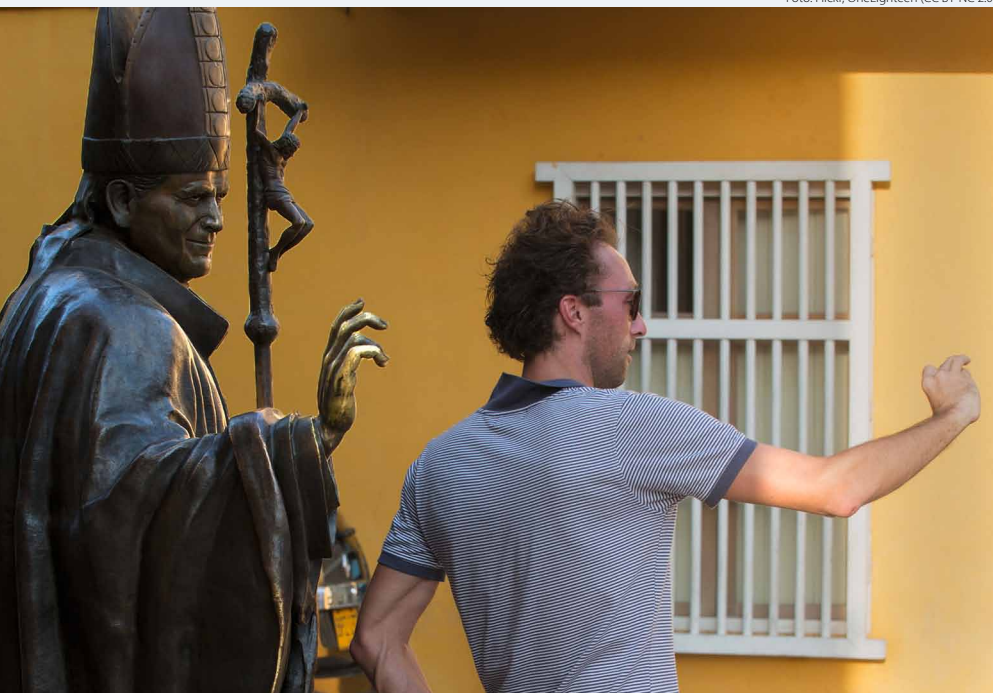
Podporovat druhé naší modlitbou je významný skutek lásky a pomáhá nám, abychom přemáhali egoismus, který nám také v náboženských vztazích brání vyjít z úžin našich osobních zájmů. Každý z nás se musí obávat, že stane jednou před Boží tváří: cítíme-li se podpírání prosebným hlasem našich bratří, je to pro nás povzbuzující. Také naše modlitba je nedocenitelná, pokud je skutečně „katolická“, tj. konaná s vědomím, že Boží děti jsou jedna jediná láskyplně shromážděná

rodina; rodina, která se ani smrtí nerozděluje. Nejstarší forma této všeobecné modlitby je mše svatá, protože oběť mše svaté – jak nám připomíná stále aktuální tridentický koncil – „je obětována nejen za hříchy a tresty, na dostiučnění a jiné potřeby živých věřících, ale také za ty, kteří zemřeli v Kristu a nejsou ještě plně očištěni.“

Přímluva za celé lidstvo je poslední milosrdenství, kterému podle tohoto seznamu dává Církev skanout na všechny národy. A také zde, přesně řečeno, platí funkce křesťanského kněžství: Boží lid shromážděný ze všech míst, ze všech národů, ze všech kultur pozvedá jednomyslně ustavičnou modlitbu ke Kristu, ke své Hlavě a počátku svého života, a obětuje jedinou Oběť plně účinnou, která je přítomná na oltáři ve prospěch celého stvoření a vyprošuje tak všem lidem spásnou milost od Otce všech.

Velké nebezpečí pro křesťanství našich dnů: všechno bude redukováno na vyzvedávání hodnot, které jsou směnné i na světských trzích.

Foto: Flickr, OneEighteen (CC BY-NC 2.0)

Zdrojem a důvodem milosrdenství je On sám

Zbývá mi vyjádřit ještě jednu myšlenku, která platí jako závěr všeho, co zde bylo řečeno. Ten, který je pravý a věčný protagonista skutků milosrdenství, je Pán Ježíš. On je přítomen v našich chrámech pod svátostnými způsoby, aby nám řekl: neexistuje žádný opravdu křesťanský a církevní akt pozornosti k ostatním, který by nečerpal od Něj svou hybnost, svou sílu, své odůvodnění; to znamená, že své iniciativy solidarity k lidem nemůžeme ve svých myšlenkách nikdy odlučovat od svého osobního vztahu lásky k Tomu, který je všechny inspiruje a kvalifikuje.

Velké nebezpečí pro křesťanství našich dnů spočívá v tom, že všechno bude krok za krokem redukováno na pouhé velkodušné úsilí sjednotit se se všemi, na společné humanitární snažení a vyzvedávání hodnot, které jsou směnné i na světských trzích. Ale On setrvává opravdu, reálně a tělesně uprostřed nás a čeká na nás jako velký a pravý rozdělovatel veškerého milosrdenství: milosrdenství pravdy proti nástrahám lživých ideologií; milosrdenství jistoty proti kultuře pochybování; milosrdenství, které nám označuje, kde stojí dobro a kde stojí zlo – proti mnoha zmatkům, do kterých jsme poníženi; milosrdenství radosti, která vítězí nad každým smutkem; milosrdenství odpuštění za všechny naše omyly malé nebo velké; milosrdenství trpělivosti s námi i přes naše malichernosti a naše nedůslednosti; Jeho milosrdenství věrného Velekněze (srov. Žid 2,17), který se přimlouvá za nás všechny.

Přistupujme k Němu s důvěrou

Na oltáři a ve svatostánku nemáme kněze, který „by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. (...) Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.“ (Žid 4,15–16) Tak se staň v celém našem životě.

kardinál Giacomo Biffi (překlad Lubomír Štula; redakčně upraveno) ■

Zdroj:

Giacomo Biffi: *Eucaristia e opere di misericordia, meditazione al 22° Congresso Eucaristico Nazionale, Siena, 1994, Bollettino dell'Arcidiocesi di Bologna, giugno 1994* (on-line na: bastabugie.it/it/articoli.php?id=3166)

Foto: Flickr, mrlins (CC BY-NC 2.0)

Jak profesor Ulipispirus vymyslel řeč všem srozumitelnou

Víte, co vám pomůže, když si chcete porozumět s druhým, třeba i velmi odlišným člověkem? Možná vám napoví tato zvláštní pohádka – napsal ji jezuita Tomáš kardinál Špidlík. Otec Tomáš měl mimořádný dar: uměl zásadní věci podat velmi jednoduše, srozumitelně – a dokonce i s humorem. Kromě rozsáhlých odborných monografií napsal tento světově uznávaný odborník na duchovní život a spiritualitu křesťanského Východu i pohádkovou knihu. V pohádkách stručně shrnuje moudrost učitelů duchovního života mnoha staletí... Děkujeme otcům jezuitům a jejich nakladatelství Refugium za možnost jednu z jeho pohádek otisknout.

Nemívají to učení lidé snadné. Čím víc studují, tím víc poznávají, že málo vědí. Ale to málo, co vědí, je pro ostatní tak mnoho, že se s učenými pány nemohou domluvit. Profesor Ulipispirus byl učitelem řeči na univerzitě. Uměl česky, německy, ruský, francouzsky, anglicky, hebrejsky, četl sanskrt a mnoho východních jazyků a bůhví co ještě. A přece, když na univerzitě přednášel, pozoroval, že mu polovina posluchačů nerozumí. Když pak vysvětloval latinskou mluvnici, dvě třetiny studentů si nemohly zapamatovat ani skloňování.

Nemívají to učení lidé snadné. Čím víc studují, tím víc poznávají, že málo vědí.

To profesora Ulipispirusa velice mrzelo a říkal: „Učte se řeči! Řečí se lidé dorozumívají. Nenaučíte-li se řeči, nebudete si rozumět s druhými lidmi. A nebudete-li si rozumět s lidmi, jaký to bude život?“ Marně však mluvil profesor Ulipispirus. Studenti bývají nechápaví a málo pilní. Proto se málo učili a ještě méně rozuměli tomu, co jim profesor vysvětloval.

Jednou v sobotu ráno, když se už přednášky chýlily ke konci a posluchači mysleli jenom na to, jak se dostanou na neděli domů, napadla profesora Ulipispirusa skvělá myšlenka: „Vymyslím novou řeč, řeč jednoduchou, řeč krásnou, řeč, které by všichni rozuměli. Pak se už studenti nebudou muset s námahou učit slovíčka a mluvnici. Všichni si budou rozumět.“ Zajásal v duchu nad tímto skvělým nápadem, propustil studenty blahosklonně domů a dal jim týdenní prázdniny. Sám pak vypracoval návrh a podal ho k posouzení akademii věd.

Učení páni v akademii věd se o návrh přeli, ale nakonec usoudili takto: „Profesor Ulipispirus dostane na tři léta placenou dovolenou. On se pak zavazuje, že za tu dobu sestaví řeč, které by rozuměli všichni, nejenom lidé, ale i zvířata.“ Té poslední podmínky se profesor Ulipispirus zalekl, ale nakonec přijal i tu. Proč by měli například volat na kočku „čč...“ a na slepici „nápípipí“, když i ta nemá tvář by mohla pochopit mluvnici profesora Ulipispirusa?

Foto: Flickr, Brad Montgomery (CC BY 2.0)

Hned druhého dne se dal do práce. Zavřel okna, nevycházel ze dveří, rádio neposlouchal, noviny nečetl. Byla to zásluha staré služky Magdalény, že neumřel hladem. Zato však prostudoval všechny hlásky staroindické a všechna časování. Lístků se slovíčky se množily celé krabice. Ani nevěděl, jak čas letí.

Na konci druhého roku lidé mysleli, že profesor Ulipispirus umřel. To byl však omyl. Když se chýlilo ku konci třetí léto, profesor se umyl, oholil, oblékl do univerzitní tógy a objevil se před akademickým senátem univerzity, nesa velké svazky

papírů pod pažďí. Uvítali ho hromovým potleskem. Vděčně se usmál, utřel si z čela pot a začal vysvětlovat první stránku své řeči všem srozumitelné.

Všichni napjatě poslouchali a nadšeně přikyvovali. Když po hodinovém výkladu došel do konce první stránky, tu a tam se ozvalo skryté zívnutí. Na konci druhé stránky už se zívalo veřejně, při třetí se začali posluchači jeden po druhém vytrácet. Pátou stránku už vysvětloval profesor Ulipispirus prázdnému sálu. To ho však nijak nezaleklo. Pokračoval dál. Stmívalo se, mdloba >

Foto: Flickr, rhodesj (CC BY 2.0)

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov... (z Velepísně lásky, 1 Kor 13,1 nn)

Foto: Flickr, cjwoolridge (CC BY 2.0)

dědeček je hodný.“ Profesor nerozuměl, ale usmíval se dál. „Já mám dědečka ráda,“ pokračovala Liduška. „A jste-li hodný, mám ráda i vás! Táák!“ A Liduška mu objala kolena.

Profesor Ulipispirus sebou trhl, jako by se probudil ze stoletého spánku. Byla to první lidská slova, kterým zas rozuměl. V srdci mu to zajásalo. „Máš mě ráda?“ Děvčátko se usmálo a ukázalo mu roztaženými rukama, jak ho má ráda. Teď profesor Ulipispirus vyskočil, jako kdyby ho bodlo. Děti se polekaly. On se však zastavil, rozpráhl ruce jako to malé děvčátko a povídá: „Já vás mám taky rád.“ Děti se zasmály a křičely: „My taky, my taky.“ Přiběhl tam ze zvědavosti pes. Profesor Ulipispirus ho pošimral za krkem a povídá: „Pejsku, víš, že tě mám rád?“ Pes vyskočil, zakroutil ocasem a oblízl profesorovi ruku.

To vám byl panečku objev! Profesor běžel na univerzitu, svolal akademický senát, všechny studenty a zvolal: „Konečně jsem našel řeč, které všichni rozumějí. Říkejte každému: Mám vás rád! Tomu rozumějí lidé, zvířata, Češi, Němci, Angličané i staří Římané.“ Div divoucí! Profesor Ulipispirus přednášel a tentokrát tomu rozuměli všichni posluchači, akademický senát i starý školník. Cenu akademie mu však neudělili a učit už nesměl, protože neobjevil nic nového, ale říkal jen to, co bylo dávno známé.

zmáhala přednašeče, ten však stále pokračoval ve výkladu.

Tu se potichoučku otevřely dveře a starý školník přicupital až před katedru. Zželelo se mu profesora a volal na něho, aby šel domů k večeři. Profesor si ho však nevsímal a vysvětloval dále. Školník však měl pochopení pro učené pány. Trpělivě ho proto tahal za rukáv a domlouval mu, aby šel domů. Když to trvalo do půlnoci, bylo toho mnoho i pro zkušeného školníka. Zavolal tedy první pomoc.

Přijela sanitní služba. „Copak se stalo profesorovi Ulipispirusovi?“ ptali se pozdní noční chodci. „Chudák,“ prohlásil školník, „sestavil řeč srozumitelnou všem lidem a zvířatům a teď neslyší a nerozumí,

Cenu akademie mu však neudělili a učit už nesměl, protože neobjevil nic nového, ale říkal jen to, co bylo dávno známé.

Mám vás rád! Tomu rozumějí lidé, zvířata, Češi, Němci...

co se mu říká.“ Na klinice si s ním nevěděli rady. Případ byl opravdu těžký. Profesor cosi stále mluvil, kudy chodil. Ale kdykoli mu někdo řekl slovo, zaškaredil se a obrátil se nepřítomně do dálky. Akademie věd ho litovala, senát univerzity mu odhlasoval neplacený důchod a zprostil ho povinnosti vyučovat. Z kliniky ho propustili, protože nebyl nebezpečný. Ve světě se na slavného profesora Ulipispirusa brzo zapomnělo. Kdo by ho také hledal v ošumělém pánovi, s kterým nebyla řeč. Každý se mu vyhnul.

Jednou se však stalo cosi zvláštního. Bylo bílé nedělní ráno. Zvony zvonily a svítilo slunko. Ten jas tak pomátl ubohého profesora, že přestal přemýšlet o řeči všem srozumitelné a sedl si na kládu, u které si hrály děti. Ty se na něho koukaly, ale pak si ho přestaly vsímat. Jenom malá Liduška přišla až k němu a zatáhla ho za kabát: „Vy vypadáte jako náš dědeček.“ Profesor nerozuměl, ale roztržitě se usmál. Liduška však pokračovala: „Náš

*kardinál Tomáš Špidlík
(„Profesor Ulipispirus a jiné pohádky“;
Refugium Velehrad-Roma, 2010,
3. vydání – možno objednat
na www.refugium.cz) ■*

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kdo je náš bližní?

Náš bližní je každý člověk, přítel i nepřítel.

Kterými slovy Pán Ježíš zvláště vybízí k lásce k bližnímu?

Pán Ježíš vybízí k lásce k bližnímu zvláště těmito slovy: „Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem. Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“ (Jan 13,34) Zamysli se nad tím, jak se chováš zvláště k těm nejbližším ze všech bližních: k svým rodičům, sourozencům... Ať jsi kdekoliv a jednáš s kýmkoliv, vždy pamatuj na slova Pána Ježíše: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim...“ (Mt 7,12)

Srov. Katolický katechismus, Fr. Tomášek, Praha, 1968.

Říkal jsem si:

„To přece musí nějak jít!“

„To přece musí nějak jít...!
Ale jak to udělat, aby mohly
takto neuvěřitelně levně –
doslova za pár korun – vycházet
i zajímavé křesťanské knížky?“
říkal si řadu let P. Pavel
Zahradníček, vždycky když
vycházel z knihkupectví
„Levné knihy“.

**Otče Pavle, jak se podařilo nakonec
ten záměr „křesťanských levných knih“,
kterému říkáte „edice A.M.I.M.S. M.“,
uskutečnit?**

Dlouho jsem vůbec netušil, jak na to. Víc než deset let jsme se stovkami současných i bývalých spolupracovníků FATYMu (farních týmů na Znojensku) vydávali a tiskli knihy, které měly formu spíš takových sesponkovaných sešitů. Jsou výborné – tiskneme je dodnes v naší vlastní tiskárně Maxmiliánium – ale kniha dnes vypadá jinak. Viděl jsem, že v naší zemi je firma Levné knihy, která dokáže vydávat knížky s klasickou lepenou vazbou a plnobarevnou obálkou několikrát levněji, než to dělají ostatní. Viděl jsem,

že to tedy musí jít! Jen jsem nevěděl jak... A pak mě sám Pán Bůh díky několika „šťastným náhodám“ seznámil s několika lidmi, kteří věděli, jak se to dělá: s majitelem knižního velkoobchodu, s kalkulátem velké polygrafické firmy, se ženou, jejíž rodina vlastnila tiskárnu. (Už dlouho jsem přesvědčen, že slovo náhoda je jen synonymem pro „Boží prozřetelnost“.)

Můžete prozradit, v čem je ten trik?

Je jich hned několik. Především náklad musí být několik desítek tisíc výtisků. Běžné knihy dnes vycházejí v nákladu jednoho až tří tisíc výtisků. Musíte najít tak zajímavý text, že má význam ho vytisknout třeba 30 000 kusů nebo i víc. Nedávno se nám podařilo vydat poutavé vyprávění mladého iráckého muslima o jeho cestě ke křtu, která vedla i přes vězení a útěk ze země (Joseph Fadelle: *Cena kterou zaplatíš*, 160 stran, doporučený příspěvek na tisk 30 Kč). Vytiskli jsme 35 000

výtisků a jsme rádi, že s autorem máme domluvena práva i na případný dotisk.

Další věc je, že distributoři knih (velkoobchod a maloobchod) si vezmou přibližně polovinu z ceny knihy – to cenu knihy zdvojnásobí. Musíte si tedy knihu šířit sami – my to děláme prostřednictvím webů www.amims.net a www.fatym.com, na kterých je možné všechny tituly objednávat (většinu knih je tam možné i online přečíst – nejde nám o prodeje, ale o šíření – evangelizaci). Knihy propagujeme i pomocí časopisu *Milujte se!* (viz následující dvoustrana s možností objednávky) a také díky přičinění mnoha spolupracovníků ve farnostech. I vaše pomoc je vítána.

Také je třeba plně využít plochy velkých tiskařských strojů, aby se žádný papír nemusel odřezávat a vyhazovat. Proto knihy A.M.I.M.S. M. mají počet stran vždy dělitelný 32. Výhodou je domluvit tisk dlouho dopředu, jed- ▶

**Triky na neuvěřitelně levnou knihu:
vysoký náklad, vlastní distribuce...
– a pracujeme zadarmo.**

nat s více tiskárnami, tisknout v době, kdy není mnoho práce – hlavně ne před Vánoce!

No a pak máme ještě jednu „cenovou výhodu“, kterou má asi jinak málokdo: já a mí spolupracovníci pracujeme na knihách A.M.I.M.S. M. zadarmo.

Proč této edici křesťanských levných knih říkáte A.M.I.M.S. M.?

Je to zkratka z *Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei*, česky: „Apoštolát Panny Marie Neposkvrněné – Matky Naděje“. A to poslední M je od „misié“ – knihy pro misijní použití. Proto se snažíme, aby byly tak levné: aby bylo možné si jich opatřit třeba několik desítek nebo stovek a potom rozdávat, půjčovat...

Vydavatelství se potýkájí s velkými problémy, krachují... Jak se daří vám?

Díky Boží prozřetelnosti, ochotným lidem a dárcům dobře. Knihy jsou šířeny za příspěvek na tisk a lidé často darují víc, než je doporučená výše příspěvku. Díky tomu jsme mohli podpořit tisk levných publikací i na Ukrajině. Dodali jsme tam již tři průtiskové automaty (podobné, na jakých pracujeme i my v naší tiskárně Maxmiliánium), které dokáží velmi levně tisknout až 130 kopií za minutu. Někdy se také najde někdo, kdo podpoří nějaký konkrétní záměr. Také proto můžeme část toho, co vytiskneme, rozdat. Nyní zrovna rozesíláme knihu profesora Jaroslava V. Polce *Jan Hus v představách šesti staletí*

a ve skutečnosti jako dar pro vyučující dějepisu do všech základních a středních škol v České republice. Rozesláni do 6000 škol zaplatil jeden velkorysý dárcem...

Kolik brožur a knih jste již vytiskli?

Když jich před sedmi lety bylo víc než půl milionu, přestal jsem vést přesné statistiky. Byl jsem tehdy rok a půl v Německu, byl jsem rád, že se dál tiskne, a počítat kolik jsem nesítal...

A přibližný odhad?

Odhaduji, že se blížíme ke dvěma milionům. Jen za letošní léto jsme v naší vlastní tiskárně Maxmiliánium v Lančově u Vranovské přehrady vytiskli asi 90 000 knížek. Bylo to i díky dvěma děvčatům, které nám byly přes prázdniny ochotné pomoci (viz vyprávění jedné z nich na str. 34). Kdy toto množství zvládneme zkompletovat, sešít a ořezat, zatím vůbec netuším... Záleží na ochotě dalších pomocníků. Mimo to jsme letos vytiskli 75 000 knih v komerčních tiskárnách – naposledy 40 000 výtisků knihy profesora Polce o Husovi.

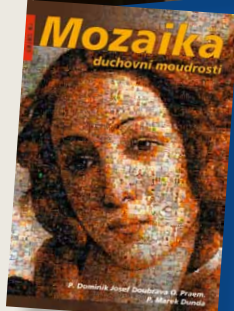
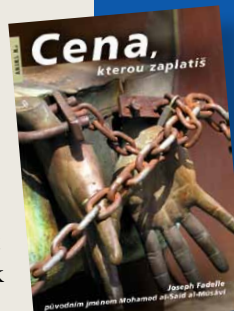
Připravila Markéta Matlochová ■

Nejde nám o prodeje, ale o šíření – o evangelizaci.

V edici A.M.I.M.S. M. dosud vyšly tyto knihy:

Cena, kterou zaplatíš

Joseph Fadelle (původním jménem Mohamed al-Said al-Músávi) se měl stát hlavou šíitského rodinného klanu. Místo toho se rozhodl opustit islám a přijmout křesť. Následovalo zděšení a hněv rodiny, vězení, mučení, útek z Iráku... Svůj příběh napsal ve Francii, kde se nyní i s manželkou a dětmi skrývá před fatvou – islámským rozsudkem smrti. (160 stran, 30 Kč)

Mozaika duchovní moudrosti

Dva kněží (P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda) celý život sbírali zajímavé citáty známých i méně známých osobností o moudrosti, štěstí, lásce, naději, víře, vztahu vědy a víry... Do knihy se začtete, kdekoli ji otevřete. Výborný dárek pro každého – podobně jako předchozí a následující dvě knihy. (96 stran, 20 Kč)

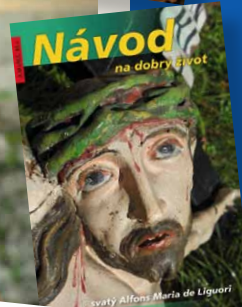
Ze života pro život

Výběr těch nejzajímavějších svědectví z prvních dvaceti čísel časopisu *Milujte se!*. Skutečné příběhy, někdy obyčejné, jindy zcela mimořádné, které zaujmou snad úplně každého. (96 stran, 20 Kč)

Útek sestry Cecilie

Řeholní sestra vypráví svůj příběh nejen o tom, jak v 50. letech minulého století pomáhala v útěku kněžím, kterým hrozilo uvěznění, jak potom sama utíkala, skrývala se jako psanec... Místy napínavé jako detektivka, místy naopak velmi humorné autentické vyprávění z vlastního života. Další kniha, která se čte doslova jedním dechem. (96 stran, 20 Kč)

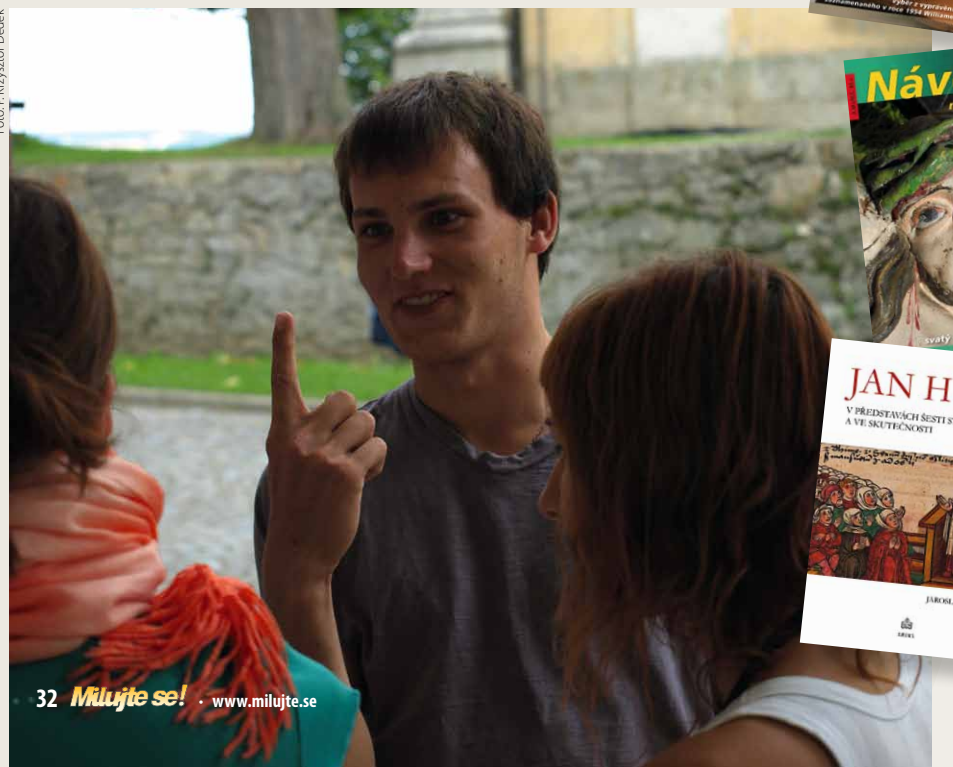
Návod na dobrý život

Velmi stručná, ale praktická knížka učitele Církve sv. Alfonse Marii de Liguori. Stručně a jasně to podstatné. Ve světě vyšla již ve více než 600 vydáních! (96 stran, 20 Kč)

Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti

Původně poutavá přednáška profesora Jaroslava V. Polce, která nyní vychází knižně. Mapuje různé představy o Janu Husovi a pak je uvádí na pravou míru. (128 stran, 30 Kč – tato kniha nevyšla v edici A.M.I.M.S. M., ale byla vydána společně s MCM Olomouc)

Je radostí podílet se na šíření Božího království!

Už dlouho jsem toužila prožít své prázdniny po maturitě ve farním týmu – FATYMu (více viz www.fatym.com – pozn. redakce). A tak jsem hned v den, kdy jsem dostala maturitní vysvědčení, vyrazila do Vranova nad Dyjí. Jsem moc vděčná svým rodičům, že mi to umožnili. Brzy po příjezdu jsem dostala nabídku: „Nechtěla by ses naučit tisknout?“ Protože se ráda učím nové věci, zejména z oblasti, které mi jsou vzdálené, s radostí jsem souhlasila.

Nedokázala jsem si to představit. Z dřívějšíka jsem věděla jen to, že se tiskne

Budování a žehnání tiskárny Maxmiliánium. Základní kámen požehnal Benedikt XVI.

Foto: archiv FATYM a A.M.I.M.S.

Dostala jsem nabídku: „Nechtěla by ses naučit tisknout?“

ve velkých nákladech, aby cena mohla zůstat co nejnižší. A také to, že se na faře ve Vranově nad Dyjí scházejí ženy, které mají části brožurek vyskládané na stole, chodí kolem něj a brožurky kompletují, takže každá knížka je taková ruční práce.

Začátkem nového týdne jsem s otcem Pavlem přijela do Lančova, kde se nachází

Maxmiliánium (nazvané po svatém Maxmiliánovi Kolbem), důležité místo tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. Na první pohled je to obyčejný rodinný domek. Uvnitř se však koná krásné dílo. Nachází se zde několik tiskařských strojů, v současnosti čtyři schopné provozu. Jeden se mi sice málem podařilo z provozu vyřadit – stačila drobná „chyba obsluhy“, po které následoval rachot, jako kdyby vnitřnosti stroje drtila nějaká palice. Ale už zase funguje.

A jak tisk probíhá? Po sestavení brožurky se připraví předlohy – listy papíru, na kterých jsou správně naorientované dvoustrany. Ty se vloží do stroje, který si sám natáhne matrici na válec. A začíná tisk. Pak už jen běhám mezi stroji, doplňuji

papíry a občas barvu – ta připomíná černou „zubní pastu“ ve skoro litrových tubách. Pro optimalizaci nákladů

– aby byly brožurky co nejlevnější – vytiskneme z jedné matrice obvykle 2500 až 5000 kopií. Po potištění obou stran vložíme stohy listů do označených krabic. Denní rekord mám 20 potištěných beden – to je 100 000 kopií! Krabice pak jedou do Vranova nad Dyjí ke kompletování a sešití. Hotové knihy se ořezávají zase v Maxmiliánu na obrovské půltunové historické řezačce. Při pohledu na pokojně běžící stroje (každý z nich zvládne až 90 kopií za minutu) si v duchu představuji, že se nacházím v tiskařské dílně svatého Maxmiliána Maria Kolbeho. Jak to v jeho tiskárně v Polsku vypadalo, nevím, ale svatý Maxmilián je patronem také tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. a jeho obrázek spolu s Pannou Marií visí v Maxmiliánu na stěně.

Díky tomu, že podstatnou část výroby brožurek zajišťují různí pomocníci zcela zdarma a starší stroje se kupují v cizině za zlomek původní ceny, brožurky mohou být velmi levné. A to je velká výhoda – zde nemusím promýšlet, zda na knihy mám peníze. Často si pořídím více výtisků a hned mám pro někoho velmi pěkný dárek k narozeninám, svátku... Některé z nich jsou vhodné i pro nevěřící a hledající.

Jsem vděčná a je pro mě velkou radostí, že se tímto způsobem mohu podílet na rozšiřování Božího království zde na zemi!

Tereza ■

Život jako padělek?

Foto: Flickr, Stephen Brace (CC BY 2.0)

Známe v životě chvíle, ve kterých si přejeme, aby nikdy neskončily, aby trvaly věčně. Je to čas, kdy se cítíme šťastní. Myslím ale, že jsme to my lidé nějak popletli. Zdá se, že probíhá doslova honba za štěstím.

Štěstí jako vedlejší produkt

Při honbě za štěstím zapomínáme, že štěstí je „vedlejší produkt“ – je důsledek něčeho...

Získat štěstí tak, že se sobecky zaměřím jen na jeho dosažení – to vůbec nefunguje.

Štěstí souvisí s naší volbou a naplní života. Známe to velmi dobře: pomohli jsme druhému člověku a máme z toho pří-

jemný pocit. Zní to odvážně, ale neměli bychom hledat štěstí, nebo se dokonce za ním honit, ale spíš hledat a zkoumat to,

Štěstí je „vedlejší produkt“, je důsledek něčeho...

co k opravdovému štěstí vede. Víme, že špatná volba nebo záměna vedou nanejvýš jen k chvilkovému štěstí nebo k němu vůbec nevedou.

Zkusme společně v jednotlivých úvahami hledat to, co je podstatné pro naše správné volby.

Padělané peníze i životy škodí...

Padělané peníze vypadají téměř jako pravé. Ale jen vypadají. Ve skutečnosti nemají žádnou hodnotu. Může být i život padělek?

Asi se vám to stalo, když jste šli nakupovat a platili bankovkou větší než tisíc korun. Pokladní ji pozorně zkoumá, ▶

Foto: Flickr, Franco Folini (CC BY-SA 2.0)

Získat štěstí tak, že se sobecky zaměřím jen na jeho dosažení – to vůbec nefunguje.

Z postojů, které sledujeme v televizi, ale i na běžné ulici, vidíme, že se z vědomí mnoha lidí vytrácí pravá hodnota života.

zda se nejedná o falešné peníze. Není to přehnané, protože čas od času se do oběhu dostanou bankovky, které jsou mistrným napodobením těch pravých. Historie falšování peněz sahá téměř k počátkům

vzniku platidel. Falešná platidla způsobují nerovnováhu v celkové ekonomické stabilitě a poškozují člověka, který je považoval za nefalšované, zatímco se ukázalo, že se jedná o padělky. Proto je padělání peněz od pradávna tvrdě trestáno.

Nevím jak vám, ale mně se zdá, že je kolem nás velmi mnoho padělků týkajících se lidského života. Z postojů, které sledujeme v televizi, ale i na běžné ulici, vidíme, že se z vědomí mnoha lidí vytrácí pravá hodnota života. Klademe důraz na věci málo podstatné nebo nepodstatné, zatímco důležité skutečnosti unikají naší pozornosti.

Podobně jako v případě peněz, tak i zde každé padělání života ubližuje nejen celé společnosti, ale velmi tím trpí i jednotliví lidé.

Podobně jako v případě peněz, tak i zde každé padělání života ubližuje nejen celé společnosti, ale velmi tím trpí i jednotliví lidé.

Tak jako vytvořit padělek je často lehčí než poctivě a mnohdy namáhavě pracovat, bývá často snadnější vytvo-

Padělatel

Foto: Flickr, eire1 (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: 2x Wikimedia Commons, Godot13

Nahoře stodolarová bankovka z roku 1880 padělaná Emanueleem Ningerem, níže originální zákonné platidlo USA téže série

Tento příběh se stal ve Spojených státech amerických v 19. století. Zní neuvěřitelně, ale je skutečný. Je tak známý, že se o něm píše i na anglické Wikipedii.

V roce 1876 přijel do Spojených států německý přistěhovalec Emanuel Ninger. Živil se jako malíř vývěsních štítů. O dva roky později začal po nocích kreslit peníze. Za osmnáct let velmi usilovné práce postupně ručně nakreslil několik set deseti-, dvaceti-, padesáti- a stodolarových bankovek. Jen rukou a s pomocí velmi jemného štětečku z velbloudích chlupů je dokázal kreslit tak přesvědčivě, že byl dopaden až v roce 1896, když při placení jedna padesátidolarovka zvlhla a obraz na ní se začal rozpíjet. Ningerovi to vyneslo šest let vězení. Mezi sběrateli mají jím nakreslené bankovky dodnes vysokou cenu: jako mimořádné umělecké

dílo i jako sběratelská kuriozita. A tak ten, komu zůstal některý z Ningerových padělků, má dnes věc velké hodnoty...

A koho padělatel nejvíc poškodil? Pravděpodobně sám sebe. Můžeme se jen domýšlet, jakým směrem by se ubíral jeho život, kdyby svých mimořádných schopností, nadání a času použil jiným způsobem než k výrobě padělků.

P. Pavel Zahradníček ■

Zdroj: en.wikipedia.org/wiki/Emanuel_Ninger

Vytvořit padělek může být dokonce někdy namáhavější než získat poctivě skutečnou hodnotu...

řit padělek života, protože je to spojeno s menší námahou. Paradoxně však někdy může být padělání peněz náročnější než je poctivě vydělat – viz skutečný příběh na str. 36. A také prožívat marnou honbu za štěstím může být velmi vyčerpávající – i když to nakonec nikam nevede.

Život je dar

Víte, co je zvláštní na darech? Ať dostaneme dárek malý, nebo naopak velký, nikdy neobsahuje cenovku, tak jak ji vidíme v obchodech na zboží. Víte, proč to je? Dary se dávají z lásky a s láskou se přijímají. Proto není rozhodující, zda dárek stál deset, nebo tisíc korun.

Podobně lidský život je dar, jehož vznik souvisí s láskou – a zde nemyslím jen tu lidskou, ale především lásku Boží. Život máme s láskou přijímat a milovat.

Nedávno mě nazlobil výrok jednoho svobodného děvčete, které říká, že chce maximálně jedno dítě, víc si nemůže dovolit, protože od narození do osmnácti let to stojí mnoho tisíc korun. Myslím, že by život člověka neměl být označen cenovkami peněz, času, vynaložených sil..., i když tyto skutečnosti zde jsou. Život se nedá ani koupit, ačkoliv se o to někteří snaží, ale ve skutečnosti šťastní nejsou.

Kolik prožíváme věcí, které sice bereme jako samozřejmost, ale ve skutečnosti jsme si je vůbec nezasloužili. Jsou nám darovány k našemu životu. Může to být zdraví, úroda, víra v Boha...

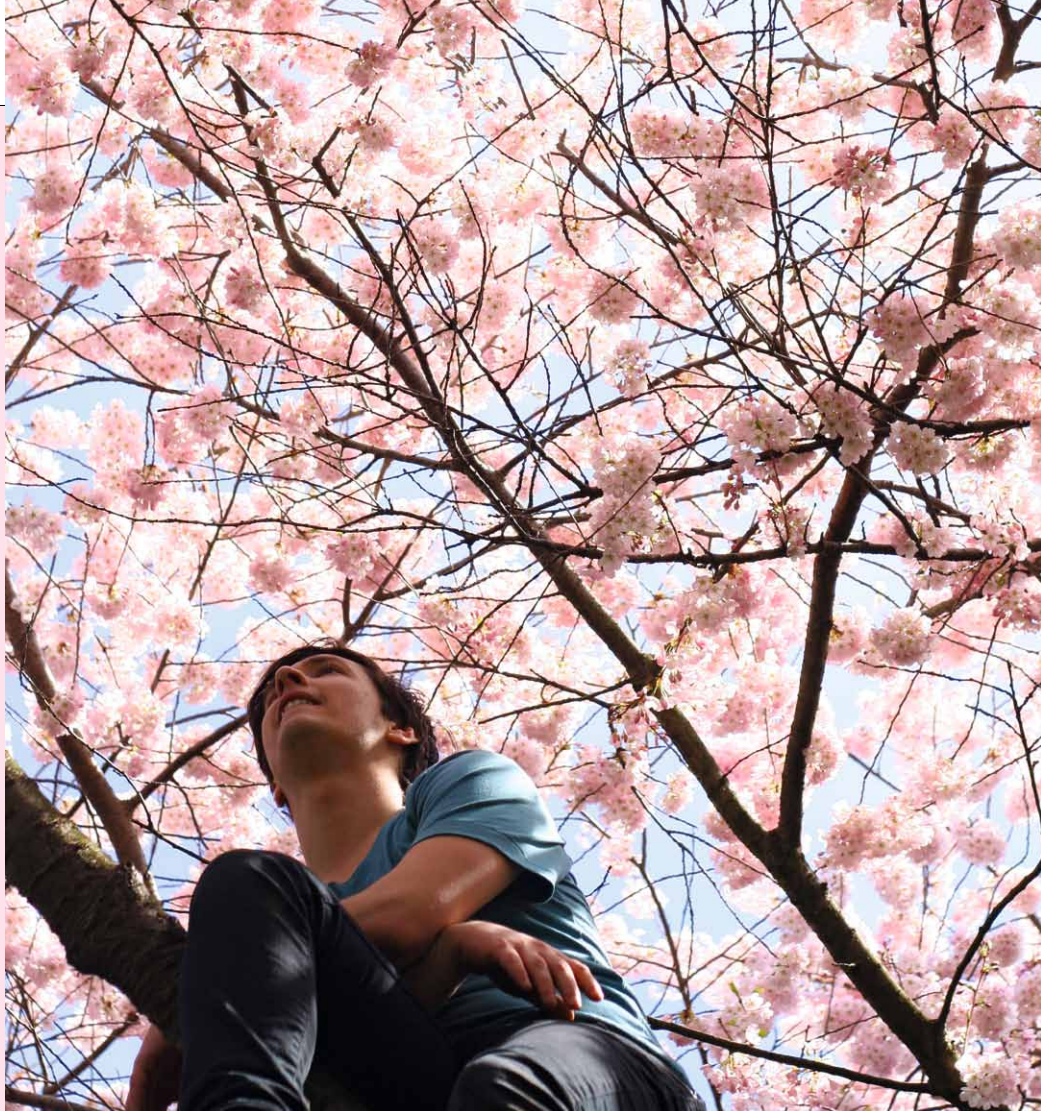

Foto: Flickr, erichhh (CC BY-SA 2.0)

Od darů k dárci

Život je dar – ovlivní toto poznání nějak můj život? Myslím, že ano, protože vymizí samozřejmost v přijímání a nastoupí vděčnost – to mne přivádí

*Život je dar
– ovlivní toto
poznání nějak
můj život?*

k dárci. Probouzí to ve mně odpovědnost za to, co udělám. Toto všechno mě vede ke správnému pochopení života, toto nás přivádí k naplnění našich životů radostí a štěstím.

P. Josef Havelka ■

*Myslím, že ano,
protože vymizí
samozřejmost
v přijímání
a nastoupí
vděčnost – to mne
přivádí k dárci.*

Foto: Flickr, bradkeeb (CC BY-ND 2.0)

Foto: Flickr, Fondazione Santa Lucia - IRCCS (CC BY-NC-ND 2.0), Pino Rampolla

Kung-fu a já

Kung-fu jsem začal cvičit v roce 1991 a věnoval jsem se tomu osm let. Je to už dost dlouhá doba, a tak můžu snad povědět něco ze svých zkušeností. Velmi brzy, už když jsem začal cvičit, jsem zjistil, že ten, kdo se kung-fu věnuje naplno a bere to jako smysl svého života, zůstává na konci života sám. Na rozdíl od cesty křesťanské, kde je konec ve společenství. Cesta bojových umění je totiž cestou samoty, je to individualismus.

Kde se vzaly „cesty“ bojových umění

Co je to kung-fu? Je to součást východních bojových umění podobně jako Taekwon-do, karate-do aj. a v nich patří k těm nejstarším. Dá se říci, že to slůvko „do“ je klíčové – znamená v překladu „cesta“. Vyjadřuje, že když si tento směr člověk zvolí, je pro něj životní cestou.

Z Indie vyšel muž jménem Bódhidharma a usadil se na území dnešní Číny, kde byl v té době rozšířený taoismus. Potkával v tamních kláštrech mnichy, kteří nebyli schopni fyzicky vydržet „modlitby a meditační cvičení“ (nejsou zde míněna tak, jak je vnímáme jako křesťané). Vymyslel pro ně tedy cvičení „osmnáct rukou Lo-Han“ (Shih-po-Luo-

-han-sho, v české transkripci „ši-pa-lo-han-šo“ – pozn. red.), která měla sloužit pro udržení a zlepšení fyzické kondice. Je těžké říci, kdo byli tito lidé. Možná opravdu hledali Boha svým srdcem, ale neměli zjevení Boží pravdy, neměli Krista.

Nezajímala mě cesta, ale kondička

Já jsem nezačal cvičit, že bych hledal nějakou „cestu“, ale byl mi, jako snad každému klukovi, blízký pohyb. Bylo to něco, co si člověk musí „vybojovat“, musí se s tím porvat, není to zadarmo. Taky mě to dost bavilo, zajímalo a obohacovalo to můj život – ne sice jako životní cesta, ale pro udržení fyziky. Vnímám jsem cvičení jako něco, co má dobrý vliv na mou

*Taekwon-do,
karate-do atd.
– ta přípona
„do“ znamená
v překladu „cesta“.
Vyjadřuje, že
pro toho člověka je
jím zvolený směr
životní cestou.*

tělesnou pohodu a co mi přináší osobní uspokojení. Co bych však chtěl zdůraznit, je fakt, že ve všech východních bojových uměních se necvičí pouze fyzická stránka těla, ale také duševní či duchovní. I když tam, kde jsem kung-fu cvičil, se zaměřovali na jeho fyzickou stránku a meditace nebo modlitby (ani jejich náznaky) se nepraktikovaly. Kdybych si něčeho všiml, nechodil bych tam, protože jsem v kung-fu duchovno nehledal.

Zkušenost mého kamaráda

Můj přítel, který chodil na kung-fu se mnou a pouze cvičit mu připadalo málo, si to vzal jako svůj životní program. Odjel tedy na Tchaj-wan do jedné školy kung-fu a oslovil nějakého mistra, který tam učí. Tam to probíhá tak, že před začátkem tréninku i po jeho ukončení se zapalují vonné tyčinky na nějakém oltáříku a zkrátka je to spojeno s duchovnem a s tím, co podle mého poznání není Bohem. Samozřejmě tady v Evropě se to nepraktikuje, anebo jen v omezené míře, ale to nic nemění na duchovním podkladu tohoto cvičení.

Ale to „duchovno“ jsem také cítil – i s mnoha otazníky

To, co já jsem vnímal, bylo to, že celé to cvičení je prochnuté nějakým duchovnem a není to jenom fyzické cvičení. Můžu říct pro ty, kteří by to chtěli jen cvičit, že ze začátku to půjde, ale potom čím dál tím víc rozpoznají, že je tam nějaká duchovní stránka, která nemá s Kristem a Bohem nic společného. Čína je vysloveně pohanský národ (to je třeba považovat za osobní zkušenost a názor autora svědectví, jiní mají zkušenost i poněkud odlišnou a je třeba připomenout, že v Číně je v současnosti přibližně sto milionů křesťanů – pozn. redakce). Na kaž-

Foto: Flickr, Abrilon (CC BY-NC-ND 2.0)

Já jsem nezačal cvičit, že bych hledal nějakou „cestu“, ale byl mi, jako snad každému klukovi, blízký pohyb.

Foto: Flickr, Dav1dfv (CC BY-NC-ND 2.0)

dém kroku tam potkáte nějaké vykladače karet či předpovědače osudu. Součástí cvičení kung-fu je také takzvané čchi-kung. Čchi-kung vychází z čínské filozofie

a učí, že tělem prochází různé dráhy, po nichž proudí určitá energie, která je vlastní živému organismu, respektive člověku, a člověk, který si to uvědomuje ▷

a tu energii usměrňuje, tak může v praxi dosáhnout určité míry nezranitelnosti části těla, anebo naopak mnohem větší síly v úderu (například může hlavou rozlomit betonové desky nebo kopím tlačí auto tak, že špičku kopí má opřeno o krční jamku), čehož jsem byl svědkem.

Tady u toho se mi znovu a znovu objevovala otázka, zda tato energie je přirozené povahy, jestli skutečně člověk disponuje nějakou takovou energií, která je tak přirozená jako krev a tělo... Nikdo mi na tuto otázku nedokázal kvalitně odpovědět a prostě se to bere, jako by to bylo přirozené povahy, ale já si tím vůbec nemohu být jistý. Pokud by to bylo přirozené, tak by to bylo bez problémů. Čchi-kung spočívá v dechových cvičeních, kdy se dech vede po určitých drahách a výsledkem má být nezranitelnost a mnohem větší síla. Ale jaká je podstata tohoto cvičení vůbec – to je otazník.

Podobnost s jógou

Velmi podobné je to u jógy, která je především duchovním směrem a nejde v ní zdaleka jen o fyzickou stránku věci, byt se na fyzickém stavu člověka silně projevívá. Fyzické cvičení v józe totiž nesměřuje k fyzické dokonalosti, ale k nějakému duchovnímu osvícení. Dechová cvičení, která se v józe cvičí, jsou podobná, téměř identická jako v čchi-kung. V józe se při dechových cvičeních vyzývají určitá božstva (pomocí opakování manter),

při cvičení kung-fu jsem se s tím neseťkal, ale v literatuře o čchi-kung ano. Konkrétně má být opakována při určité fázi cvičení mantra, která přeložena znamená „Já jsem Bůh“.

Začínám cítit „překážku“

Celé moje cvičení se mi dost často objevovalo v modlitbě jako předmět, který je třeba řešit, protože tam něco není v pořádku. Nejjednodušeji bych to popsal jako překážku, která mi bránila jít blíž k Bohu, něco, co stálo mezi Ním a mnou. Velmi silně jsem vnímal tuto překážku také při slavení eucharistie. Když jsem o tom rozjímal, tak jsem rozpoznal pře-

***Shrnu to:
cvičení kung-fu
a pravděpodobně
i jiných bojových
umění má svůj
duchovní podtext,
který se staví mezi
člověka a pravého
jediného Boha.***

devším duchovní problém, respektive mne to dovedlo k tomu, že je za tím vším nějaké duchovno. V Číně existuje chrám boha bojových umění a to jednoznačně odkazuje na pohanství. Ti, kteří dříve byli odkázáni na svoji fyzickou zdatnost, tak jistě chodili do chrámu a tomu božstvu zapalovali vonné tyčinky.

Zažil jsem seminář s jedním mistrem, který ve své škole praktikuje trojí úklon. První předkům, kteří cvičili před námi, druhou tomu, kdo nás učí – cvičí –, a třetí měla být úklona našemu bohu. To znamená: úklona předkům není víc specifikována a ti předci mohli být vyslovenými pohany – pak je to klanění se pohan-skému božstvu v těch předcích. Stejně to může být i s úklonou tomu, kdo vás cvičí. Proto já, když jsem tam byl, jsem se klaněl pouze Jahvem (to je jméno, které v horícím keři zjevuje Mojžíšovi pravý a jediný Bůh, viz Ex 3 – pozn. redakce) a v duchu jsem se modlil: Pane Ježíši, jenom Tobě se klaním a Tobě děkuji.

Těžké rozhodnutí

Moje zkušenost s cvičením: s fyzickou stránkou jsem problém neměl. Ale velmi brzo se mi začalo cvičení cpát do modlitby, a to pravidelně. Myslím si, že to, co se objevuje člověku v modlitbě, je důležité a je třeba se tomu věnovat. V modlitbě se mi začalo ukazovat, že bych to svoje cvičení měl předložit před Boží tvář. Po jednom rozhovoru s knězem jsem se modlil a přišlo dost jasné pozvání: Tak se, Slávo, rozhodni: buď půjdeš za mnou, a to bez cvičení, anebo si můžeš cvičit. Nebyla to pro mne maličkost, protože to trvalo osm let a velmi mne to bavilo. Nebylo to pro mne jednoduché, ale bylo mi jasné, že to není Boží cesta.

Celé své vyprávění bych shrnul do jednoduchého závěru. Cvičení kung-fu a pravděpodobně i jiných bojových umění má svůj duchovní podtext, který se staví mezi člověka a pravého jediného Boha. Díky Bohu za poznání, které mi dal.

Slávek ■

(titulky redakce, převzato z webu

P. Vojtěcha Kodeta

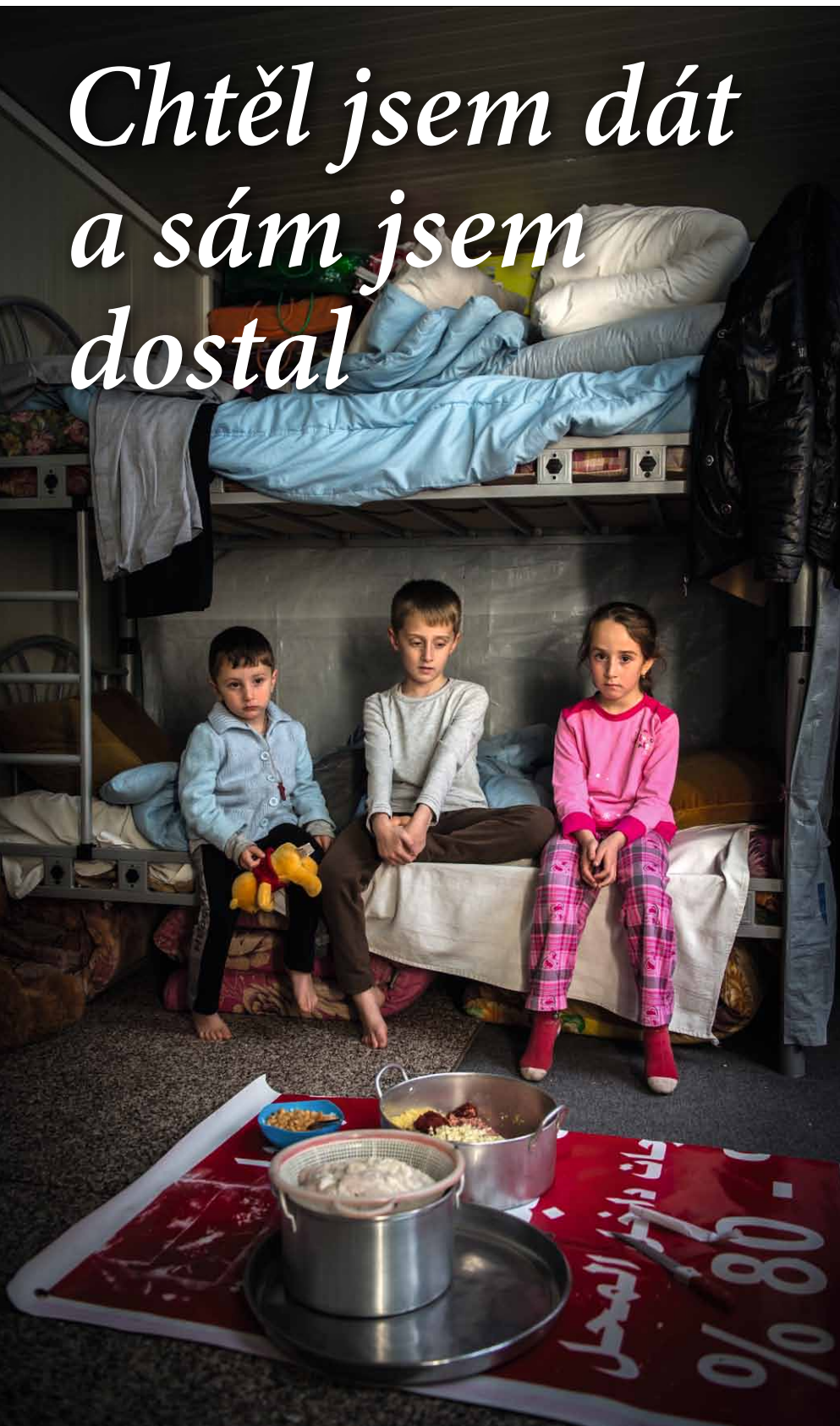
<http://www.vojtechkodet.cz/svedectvi/kung-fu-a-ja-svedectvi.html>

***Díky Bohu
za poznání, které
mi dal.***

Foto: Flickr, s/nem (CC BY 2.0)

Chtěl jsem dát a sám jsem dostal

Děti iráckých křesťanů v provizorním ubytování v Erbilu

Časopis „Milujte se!“ vychází ve 21 jazycích, mimo jiné i v arabštině. Do mezinárodní redakce v Poznani přišel dopis jednoho čtenáře, egyptského křesťana, který se vypravil do Iráku pomáhat tamějším křesťanům. Zjistil, že od nich dostal o mnoho více, než jim sám mohl dát... Otřesné zprávy, které přicházejí z Iráku a Sýrie, nás vybízejí k modlitbě, k zamyšlení, ale také ke hledání konkrétních způsobů, jak pomoci.

Na „hřbitově živých“

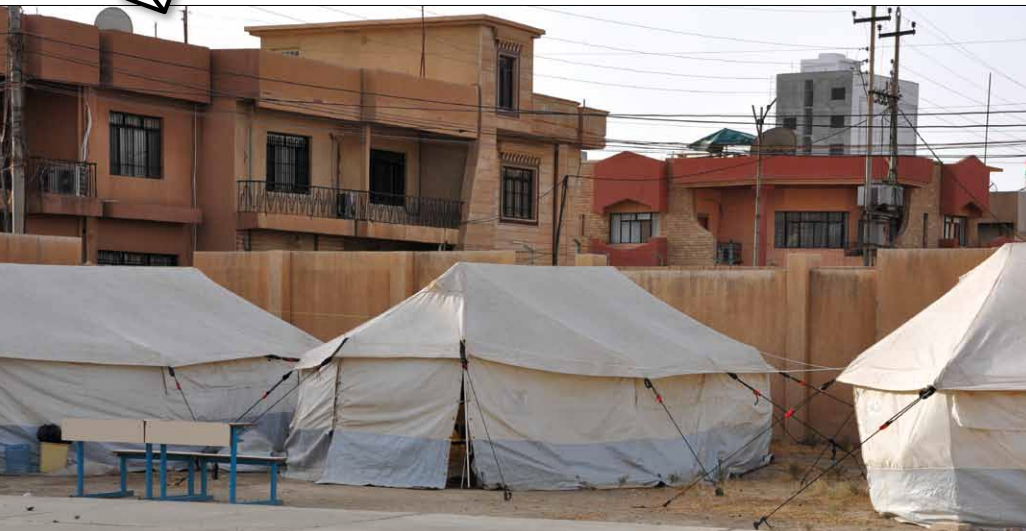
Několik dní jsem strávil v iráckém městě Erbil mezi rodinami utečenců, kteří se pokoušejí dostat do Jordánska (u nás je město známější pod jménem Erbil – pozn. red.). Chtěl jsem s nimi sdílet jejich bolest a najít nějaký způsob, jak jim v této hrozné situaci pomoci. Spolu se synem a několika přáteli jsme vešli do garáže, ve které se skrývalo několik rodin. Tuto část města nazvali „hřbitov živých“ vzhledem k nelidským podmínkám, které tam panovaly. Nedokázal jsem nemyslet na to, co by se stalo, kdyby nás Bůh nezachránil před stejným osudem... Co by se stalo v Egyptě, kdyby teroristi, podobní Islámskému státu, ovládli naši zemi? V porovnání s neštěstím těchto lidí se nám naše problémy najednou jeví banální a naopak Boží milosrdenství, které nás toho uchránilo, přestože vůbec nejsme lepší, nesmírné!

Co člověk, to příběh, při kterém vyhrknou slzy...

Je snad možné najít slova útěchy pro matku, kterou narychlo vyhnali z jejího vlastního domu, přičemž nestihla vzít svoje miminko a nesměla se pro ně vrátit? Bude tato žena někdy schopná odpustit sama sobě? Kdo snese slzy muže, který ztratil všechno a nedokáže svým nejbližším zajistit ani základní obživu?

Pokud sis jako rodič k sobě přitiskl svoji dcerku, určitě jsi cítil to úžasné teplo a radost. Představ si, jak by ses cítil, kdyby ti dceru vytrhli z náručí, za několik dolarů ji prodali do otroctví a předtím ji ještě deset vojáků znásilnilo?! Dokážeš si představit, jak se cítí muž, kterému vzali manželku a jako válečnou kořist ji hodili mezi tlupu teroristů, kteří se s ní pobavili? A pokud by ses ji pokusil zachránit, nemilosrdně by tě stali... Islámský stát šokuje svět ukrutným barbarstvím, o kterém jsme si mysleli, že už dávno neexistuje. ▷

**V porovnání
s neštěstím těchto
lidí se nám
naše problémy
najednou jeví
banální.**

Část města nazvali „hřbitov živých“ vzhledem k nelidským podmínkám, které tam panovaly.

Ducha Svatého v člověku – dle jejich názoru jde o něco, čeho člověk svými přirozenými schopnostmi prostě není schopen.)

Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme

Myslel jsem si, že je tam jedu povzbudit a potěšit, ale oni překvapili a povzbudili mě tím, co Bůh koná v jejich životě! Jedině Syn člověka, který také neměl, „kde by hlavu položil“ (Mt 8,20), je dokáže pochopit a pomoci těmto lidem, kteří jsou vyhnanci pro svoji věrnost Pravdě a hledají útočiště na „hřbitově živých“ v Ankavě, příměstské čtvrti iráckého Irbilu.

Dřív než se stane něco stejně strašného...

Myslím si, že nenajdu vhodnější slova pro zakončení svého článku než modlitbu svatého Jana Pavla II. za pokoj ve světě, kterou pronesl 25. února 1981 v Hirošimě:

„Modlím se ke Stvořiteli přírody a člověka, pravdy a krásy: Slyš můj hlas, který je hlasem obětí všech zločinů a válek mezi jednotlivci a národy; slyš můj hlas, který je hlasem všech dětí, které trpí a budou trpět, pokud lidé uvěří zbraním a válkám; slyš můj hlas, když tě úpěnlivě pro-

Foto: Zk. Sami Yacoub

Rodiny iráckých křesťanů v Irbilu, se kterými se setkal autor tohoto svědectví

Přišli o vše, zůstalo jim jen jediné bohatství

Když jsem si povídal s těmito bratry a sestrami vyhnanými z vlastních domovů, zjistil jsem, že většina z nich Bibli moc nezná. Ale přesto jsou pevně spjati se svým vyznáním a upřímně milují církev. Mnozí z nich nechodili pravidelně do kostela a některé bychom ani v normálních podmínkách nepovažovali za „věřící“, ale právě ti, o kterých bychom povrchně usoudili, že jsou „daleko od Boha“, věrně vytrvali v Kristu vystaveni utrpení a vyhnanství. Síla víry, pramenící z reálné zkušenosti s Bohem, je tu obdivuhodná!

Někteří nedokáží Písmo citovat, ale žijí ho

Žasl jsem nad jednoduchou vírou těchto vyhnanců, kterou mnozí z nich projevovali hlasitým voláním k Pánu, jež tryskalo z hloubky jejich zoufalého srdce. Nesvolávali pomstu, ale prosili Pána, aby odpustil jejich sousedům, kteří je vydali Islámskému státu a za odměnu se zmocnili jejich domů a majetku!

Mnozí z nich nedokáží citovat slova Ježíšova přikázání „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“

Tak budete syny svého nebeského Otce“ (Mt 5,44–45), ale zato podle nich žijí. Boží milosrdenství vysoko převyšuje naše úvahy. Pán může obdivuhodným způsobem k sobě přitáhnout všechny, kteří jsou daleko od jeho království! Ve svědectví těchto lidí jsem vnímal působení Ducha Svatého. (Pozn. redakce: Učitelé duchovního života považují lásku k nepřátelům za jeden z neklamných znaků působení

Príslušníci kurdských milic Pešmerga při výcviku v boji proti „Islámskému státu“ (IS; ISIS)

Foto: DWDS, Capt. A. Sean Taylor

Některé křesťanské rodiny našly v Erbilu útočiště v církevních objektech včetně kostelů

Foto: Tony Frič, <http://www.tonyfric.com>

sím, abys do srdcí všech lidských bytostí vložil moudrost pokoje, sílu spravedlnosti a bratrské radosti; slyš můj hlas, když mluvím ve jménu velkých osobností z každé země a z každé doby, které nechtějí válku a jsou ochotné kráčet cestou pokoje; slyš můj hlas a daruj nám vnitřní pochopení a sílu, abychom vždy dokázali odpovědět na nenávisť láskou, na nespravedlnost úplným zasvěcením se spravedlnosti, na chudobu ubohých sebeobětováním, na válku pokojem. Ó, Bože, vyslyš můj hlas a daruj světu svůj pokoj, který nikdy nepomijí.“

Jsem si jistý, že slova této modlitby jsou hodna toho, abychom je denně opakovali doma a také v kostelích a přimlouvali se tak za oběti zločinné činnosti Islámského státu. Dřív, než se stane něco

Dřív, než se stane něco stejně strašného, pamatujme na Boží poučení: „Otevři ústa za němého, za právo všech postižených, ústa otevři, suď spravedlivě a zastaň se utištěného a ubožáka.“ (Př 31,8–9)

stejně strašného, pamatujme na Boží poučení: „Otevři ústa za němého, za právo všech postižených, ústa otevři, suď spravedlivě a zastaň se utištěného a ubožáka.“ (Př 31,8–9) Nedovolme svým mlčením a pasivitou, aby zvítězilo zlo.

Sami Yacoub (zkráceno) ■

Ozbrojenci IS projíždějí dobytým městem

Foto: Islamic State Media's twitter profile

Islámský stát přeměňuje syrskou ortodoxní katedrálu v Mosulu na „mešitu mudžahedínů“

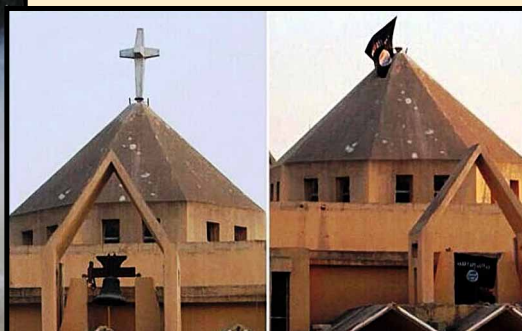

Foto: RaymondIbrahim.com

Foto: TWITTER

Desítky zajatců byly upáleny zaživa v kleci

Islámský stát vypálil syrsko-katolickou katedrálu v Mosulu

Foto: SyrianFreePress.net

Foto: Flickr, MichaelGubi (CC BY-NC 2.0)

Migrace

má mnoho tváří

Slovo uprchlíci slyšíme v poslední době mnohokrát za den. Ano, spousta uprchlíků přicházejících do Evropy je drsná skutečnost, kterou nelze přehlížet. Lhostejnost není možná. Ale vadí mně, že téměř všechny informace jsou povrchní a spojené s probouzením pocitu strachu, který jiní zesměšňují, či jen soucitu. Obojí může být pravdivé, ale bez vnímání širších souvislostí je obojí zavádějící. Proto nevycházím jen ze známých informací, ale třeba i z osobních rozhovorů s biskupy z Iráku, Sýrie, Libanonu či Libye.

kteří jako školáci byli šikanováni za svou víru. Zapomněli jsme, jak sdělovací prostředky líčí církev, když jde o restituce? A do toho by měli přijít ještě cizinci jiného náboženství?

Celý svět pláče nad tříletým dítětem, které při útěku syrské rodiny utonulo, ale

Nevycházím jen ze známých informací, ale třeba i z osobních rozhovorů s biskupy z Iráku, Sýrie, Libanonu či Libye.

Detaily vzbuzují emoce, hlubší souvislosti unikají...

Proč se díváme strachu z cizinců a z lidí jiného náboženství v postkomunistických zemích? Všechny žijící generace buď prošly komunistickou školou, která budovala v dětech nenávisť k náboženství a k Němcům, zvláště těm ze Sudet, nebo je formují mladí učitelé vychovaní v duchu neomarxismu, který stále vládne na některých pedagogických fakultách. Stále dostávám svědectví mladých lidí,

Foto: Vojtěch Podstavek

Foto: Flickr, MichaelGubi (CC BY-NC 2.0)

Foto: Wikimedia Commons, Délmagyarország/Schmidt Andrea (CC BY-SA 3.0)

nemluvíme o tisících dětí, které zahynuly doma v Sýrii díky tajným dohodám vysokých politiků. Dojímalý nás tisíce uprchlíků na nádraží v Budapešti, o nichž víme, že jsou Syřané a že jejich příchod do Evropy je zapříčiněn válkami „Islámského státu“, který má podporu mezinárodních fundamentalistických ozbrojenců, ale nevidíme souvislosti s tlakem západních vlád, které chtějí pád Bašára Asada (syrský prezident – pozn. red.) a na druhé straně zájem Ruska na jeho udržení se, protože jde o zemi strategicky pro ně důležitou?

Západ chce celému světu vnutit svou představu demokracie a lidských práv, ale vůbec nerespektuje skutečnost, že mnoho národů má úplně jiné myšlení a jinou kulturu života. Svými zásahy dovede rozbít diktatury a zničit státní struktury, ale nedovede je nahradit lepšími, takže výsledný chaos je nakonec horší než špatná diktatura.

Je třeba pomáhat, ale i vidět příčiny

Uprchlíkům je třeba pomáhat. Kdybychom nepomohli těm, kteří jsou v těžké nouzi, nebyli bychom křesťany, ale nemůžeme přehlížet příčiny, které je třeba odstranit, aby se toto utrpení mnohých zastavilo. Papež František silně vyzývá k pomoci uprchlíkům, ale současně mluví o světové válce, která je v běhu, aniž by byla vyhlášena.

Česká církev především prostřednictvím Charity dlouhodobě pomáhá v zemích, kde je násilí, pomáhá i migrantům jak na území jiných zemí, tak u nás. **Z rozhodnutí biskupů zřídila Charita na svém webu registr, kde mohou lidé nabízet konkrétní způsob osobní pomoci, od nabídky zaměstnání a bytů pro uprchlíky až po finanční dary.** O aktuální pomoci vyjednává Charita

Foto: Flickr, IFRC (CC BY-NC-ND 2.0)

Papež František silně vyzývá k pomoci uprchlíkům, ale současně mluví o světové válce, která je v běhu, aniž by byla vyhlášena.

i s naší vládou, **avšak společnost musí vytvářet i tlak na zodpovědné politiky, aby se odstranily příčiny.**

Blízký východ se řítí do zkázy, ke které přispěl Západ v Afghánistánu, Iráku, Sýrii. Skupiny extremistů podporují zbraněmi a penězi některé muslimské země. Velmoci místo aby se dohodly na míru, podporují války. Kolik slušných lidí na světě se živí výrobou zbraní? Kdyby se nikde neválčilo, chyběl by odbyt, někdo by neměl práci a někdo by neměl zisky. Jaký podíl na současných válkách mají obchodníci a státy, které chtějí podíl na daních z výroby zbraní a z obchodu? Ani česká produkce zbraní

není bezvýznamná, i když je dnes daleko menší než dříve.

Nebo to dokonce někdo plánuje?

Rada bezpečnosti OSN mlčí. Pokud se neodstraní příčiny násilí, budou slzy nad uprchlíky v Evropě jen zakrýváním odpovědnosti. A Evropa může čekat ne statisíce, ale miliony uprchlíků. Nebo to dokonce někdo plánuje?

Populační divize OSN (UNPD) uvedla již v roce 2000, že „Evropa bude do roku 2025 potřebovat 159 milionů imigrantů“, jak jsme mohli zaslechnout z komentáře Radia Vaticana. **Na tyto** ▶

Mezinárodní organizace pro migraci má roční rozpočet více než jeden a půl miliardy dolarů.

potřeby mohou správně odpovědět zdravé rodiny přijetím a výchovou většího počtu dětí. Jiní lidé mohou takovým rodinám aktivně pomáhat. To je na odpovědnosti každého. Není třeba čekat na změnu populační politiky.

Jde o organizovaný proces

Francouzský list *Le Monde* přinesl v červnu tohoto roku reportáž z bývalé Libye, která je dnes zemí nikoho, kde vládne chaos a odkud týdně připlouvají do Itálie tisíce lidí, většinou mladých mužů ze subsaharské Afriky. Dva reportéři navštívili místo, kde jsou tito lidé shromažďováni před naloděním, nalákání falešnými sliby, penězi a nezdědky také unášení libyjskými džihádisty a drženi v barácích pod ostrahou, kde musejí celé měsíce žít v otřesných hygienických podmínkách. Mají jen jedinou možnost úniku, totiž vydat se na chatrné bárce do Evropy, hlavně přes Itálii. Kdo organizuje tento proces integrace? To už francouzský list neuvádí.

Zasedání Výboru Mezinárodní organizace pro migraci

Foto: Flickr, International Organization for Migration (CC BY-NC-ND 2.0)

Nezajišťuje humanitární pomoc, ale „celosvětově zprostředkovává a realizuje programy přesídlení,“ jak uvádí na svém webu.

Za statisícovými zástupci migrantů, kteří přicházejí do Evropy, stojí překupníci, kteří přesvědčují lidi falešnými sliby nebo je nutí násilím – píše vatikánský deník *L'Osservatore Romano* (8. 9. 2015 – *Mercanti di esseri umani*) s odvoláním na oznámení Europolu, agentury Evropské unie, která se zabývá potíráním organizovaného zločinu.

„Realizace programů přesídlení“

V Ženevě sídlí Mezinárodní organizace pro migraci, která má roční rozpočet více než jeden a půl miliardy dolarů a disponuje sedmi a půl tisíci zaměstnanců ve více než stovce zemí. Tato organizace však nezajišťuje humanitární pomoc, ale „celosvětově zprostředkovává a realizuje programy přesídlení“, jak uvádí na svých internetových stránkách (www.iom.cz/aktivity). Migrace do Evropy není spontánní. Chudí a hladovějící lidé nemají prostředky ani sílu či ochotu opouštět svůj domov.

Generální tajemník OSN Ban Ki-moon (čti: Pan Ki-mun) řekl letos v květnu, že „stárnoucí Evropa potřebuje migranty, aby udržela svůj ekonomický dynamismus“. Za ekonomickými důvody se s velkou pravděpodobností skrývají plány světovlády, která zavání totalitou. Taková situace by však asi vůbec nevznikla, kdyby zdraví Evropané zakládali stabilní rodiny a přijímali větší počet dětí a nehnali se za stále vyššími platy a zisky. Takže odsouzeníhodné spoluvinníky celé situace musíme hledat i ve vlastním pohledu do zrcadla.

Jen špička ledovce a zkouška víry

Organizovaný příliv imigrantů je ovšem jen střípkem agendy anonymních sociálních plánovačů. Proces rozkladu křes-

Foto: Flickr, Eadsaahfynn (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, Irish Defence Forces (CC BY 2.0)

Migrace do Evropy není spontánní.

řanské civilizace v Evropě trvá již dvě století a jeho smysl se ukazuje v perspektivě víry, o jejíž vymazání z lidských srdcí usiluje především, jak říká otec Glaser (P. Milan Glaser SJ, vedoucí české sekce Radio Vaticana – pozn. red.) a připomíná pokoušení Pána Ježíše na poušti. Otec lži mu za pouhou poklonu nabízel všechna království světa (Mt 4,8–9), a stejný vládce nabízí i dnes iluzorní podíl na moci, o kterou se však s člověkem dělit nemíní. Pán Ježíš nejenže nepřijal takovou nabídku, ale přemohl ji založením Božího království, které poroste až k veřejnému zjevení Kristova vítězství. Dnešní světová situace je tedy především zkouškou víry. A správnou orientaci najdeme jen v evangeliu toho, který říká: „Nebojte se, já jsem přemohl svět,“ ale taky: „Co jste udělali

Foto: Flickr, FreedomHouse (CC BY 2.0)

Dnešní světová situace je tedy především zkouškou víry.

jednomu z nejpotřebnějších, mně jste udělali.“ A jinde: „Milujte i své nepřátele a dělejte dobře těm, kteří vás nenávidí.“ Když dostal zprávu o obětech Pilátova násilí či těch, kteří zahynuli při pádu věže v Siloe, řekl: „Jestliže se neobráte, všichni podobně zahynete.“

Dnešní situace je silnou výzvou k probuzení křesťanů, kteří nedostali za úkol bát se, ale jít do světa a hlásat Ježíšovo evangelium, získávat za učed-

níky všechny národy, křtít a učit je zachovávat všechno, co on přikázal. Jen z toho může vyrůst skutečná křesťanská kultura. Budou-li svůj úkol plnit, poznají, že Pán je s nimi až do konce světa a budou mít účast na jeho vítězství.

*Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký ■
(text původně určený pro Radio
Proglas, titulky redakce)*

Dominik kardinál Duka o migraci

Všichni známe podobenství o milosrdném Samaritánovi. Pomohl trpícímu bližnímu bez ohledu na náboženské zvyklosti a předpisy, bez otázek po jeho víře. Ježíš v tomto podobenství vlastně neodpovídá na otázku „kdo je můj bližní“, ale klade otázku „komu ty, človče, můžeš být bližním“. Odpověď je jednoduchá: mám být bližním každému, kdo potřebuje moji pomoc. Pomáhat člověku v nouzi je přirozená, nejen křesťanská zásada. Když se namaneme k havárii, neptáme se po politické příslušnosti či víře zraněných. Běžíme a pomáháme, seč nám síly stačí. Dokonce ani nečekáme, že nás někdo o pomoc požádá.

Byli bychom ale asi dost překvapeni, a to nemile, kdybychom pomáhali zraněnému a on se po naší obětavé pomoci domáhal našich peněz či zakoupení mobilu, protože si potřebuje zavolat domů. V mé úvaze o migraci se tedy budu držet zásady, že pomáhat člověku v nouzi se má, ale nesmí se zanedbávat ani následující. (...) Naši vládě jsme nabídli v této záležitosti pomoc církví, nejen katolické, ale i ostatních. Církev neusilují o politickou a mocenskou nadvládu. Naše nabídka

vychází z kooperačního modelu, tedy ze spolupráce mezi církvemi a státem. Nabízíme pak pomoc v těch oblastech, kde jsme něco platní. Protože máme například kontakty s představiteli církví a charitativních organizací v zemích, odkud uprchlíci přicházejí, nabízíme záruku bezúhonnosti těch, které bychom měli přijmout. (Dovolím si tady nediplomaticky připomenout vývoz kriminálních živlů z Kuby do USA za Fidela Castra, který tyto pobudy vydával za politické vězně). (...) Nebudu zastírat, že jsem přesvědčen, že se naše země nachází ve vážném stavu. Jsme spojenci NATO, podílíme se i na vojenských operacích. To vyvolává nebezpečí, že se k nám s vlnou skutečných migrantů dostanou i nepřátelé. Víme přece dobře, jak dovedou zneužít mladých lidí, dokonce i pouhých dětí k teroristickým činům. Proto si myslím, že spolu s otevřenou náručí je na místě i ostražitost.

Tento text uveřejnil na svém blogu Dominik kardinál Duka, kompletní text na blog.aktualne.cz/blogy/dominik-duka.php?itemid=25888 ■

Tyto a další zajímavé odkazy na texty o migraci najdete na www.milujte.se/migrace/

Foto: Flickr, photosavvy (CC BY-NC 2.0)

Láska je to, co ti zůstane pro věčnost

„Jestliže chceš dokonale sloužit Bohu, nestačí v něho jen věřit! Víra je ke spáse potřebná. Ale tato důležitá ctnost, odkrývající nám krásu nebeského bohatství, nás jednou opustí – v budoucím životě nebude přece žádných tajemství. Taktéž naděje je drahocenným darem nebes, protože řídí naše skutky, vede nás, abychom je konali s dobrým úmyslem, abychom došli do věčného života a unikli peklu. Ale i ona ustane. Zato láska nám ukazuje na Boha nekonečně dobrého a radí nám věnovat mu srdce, tato ctnost nás v nebi nikdy neopustí. Máme tuto milou a krásnou ctnost? Ona způsobuje, že jednáme šlechetně a milujeme Boha nejen ze strachu před peklem či kvůli naději na nebe, ale především proto, že je nekonečně dokonalý a dobrý,“ říká svatý Jan Maria Vianney (1786–1859) na začátku jednoho ze svých osmdesáti dochovaných kázání.

Stručné, ale ne jednoduché... Jestliže se zeptám některého dítěte, co je to láska, odpoví mi: „Je to ctnost, která

pochází z nebe, skrze kterou milujeme Boha z celého srdce a kvůli Bohu také bližního jako sebe samého.“ Můžete se mě

nyní zeptat, co to znamená „milovat Boha z celého srdce“ – nad všechny věci, víc než sebe samé. Znamená to, že Boha máme stavět výš než jakékoli stvoření a být rozhodnutí raději všechno ztratit – majetek, slávu, rodiče, přátele, děti, muže či ženu, a dokonce i život, než se dopustit jednoho těžkého hříchu. (Pozn. redakce: Když si uchováme lásku k Bohu, nikoho a nic pro věčnost neztratíme. Bez lásky ztratíme vše – a to nejen pro věčnost, ale často i zde na zemi.)

Jsmo stvořeni pro lásku

Jestliže, drazí bratři, nemilujeme dobrého Boha, jsme velmi nešťastní. Člověk je stvořen k tomu, aby miloval Boha, protože jenom v samém Bohu najde celé štěstí. I kdybychom získali celý svět, a nemilovali dobrého Tvůrce, nebudeme

Láska? Je to ctnost, která pochází z nebe.

spokojeni. Lépe se o tom přesvědčíte, když se podíváte na lidi, kteří žijí bez lásky k Bohu. Jestliže se podíváte na lidi, kteří se odvrací od svátosti a modlitby, spatříte, jak smutný je jejich život, jak tito lidé proklínají sami sebe, jak jsou znechuceni vlastním životem...

Lakomec nikdy nebude spokojen, bez ohledu na to, zda má mnoho, nebo málo. Opilce neučiní šťastným další sklenička, i když v ní hledá útěchu. Pyšný nemá nikdy pokoj, protože se stále bojí pohrdání. A ještě se pozastavme u nečistého člověka, který své štěstí spatřuje v rozkoších těla, ztrácí dobré jméno, majetek, zdraví, duši a nikdy nenajde pokoj.

Proč tedy nemůžeme nalézt štěstí ve stvořených věcech? Protože naším cílem je Bůh a jedině On může uspokojit naše touhy a učinit nás šťastnými, nakolik je to možné zde na zemi, v tomto údolí slz a pláče.

Prosils už někdy o lásku?

Bohužel mnoho z nás, i když už je nám víc než dvacet či třicet let, ještě nikdy neprosilo dobrého Boha o ten nedozírný dar nebes, o lásku. Není divu, že jsme tak málo duchovní, že tak velmi myslíme pozemsky. Jestli budeme takto pokračovat dál, zahyneme navěky. Proč, bratři, se neobracíme k Bohu, který je naším jediným štěstím!? Jeho láska dává radost a štěstí svatým v nebi. Kdy si ji zamilujeme výlučně a nerozděleně! (Pozn. redakce: Nemusíme se bát, že láska k Bohu nějak poškodí ty ostatní, které máme rádi – skutečná a správná láska k Bohu je velkým ziskem i pro naše okolí, „naše bližní“ – viz také následující článek *Láska jako koláč* na str. 52.)

Další rozměr lásky: člověk vedle mne, bližní

Čím je láska ve vztahu k bližnímu? Milovat ho jako sebe samého a přát mu všechno to, co si přejeme sami. Bez toho nedosáhneme nebe, nedosáhneme přízně Boží.

Co my chápeme pod slovem „bližní“? Ctnost lásky k bližnímu se přece vztahuje na všechny lidi, na přátele i nepřátele, na ty, kteří nám škodí na naší pověsti i na majetku. Musíme mít rádi i nepřátele, jim také máme přát dobro. Jestliže to

neděláme, pak nemáme lásku Boží a jsme špatnými křesťany.

Pohledte, jak jednal Josef se svými bratry, kteří ho chtěli zabít, hodili ho do hluboké studně a nakonec ho prodali kupcům (srov. Ex 27). V tom známém biblickém příběhu o Josefovi a jeho bratřích Bůh Josefa neopustil, těšil ho v neštěstí a v pokoření, které na něj seslal jen proto, aby ho povýšil. Když se pak Josef stal správcem Egypta, jeho bratři v čase neúrody přišli do toho kraje pro zboží. Josef vidí své nepřátele, ale ti ho nepoznávají. Teď se jim mohl pomstít, jako první člověk po faraonovi k tomu měl možnost. A co udělal? Křivdy, které mu byly způsobeny, přehlušila v jeho paměti láska. Zahrnuje bratry dobrodinním, pláče radostí, ptá se na otce a příbuzné a prosí, aby sem všichni přijeli a zůstali zde natrvalo.

* * *

Podle čeho poznáme, že máme lásku – tuto důležitou ctnost, bez které se naše zbožnost stává podivínstvím?

1. Láska nezná pýchu

Člověk, který miluje, neví, co je pýcha, nechce vládnout ostatním, nekritizuje

jednání druhých, nemluví o jejich jednání, nevyvyšuje se, druhé považuje za lepší než sám sebe, nezlobí se, když je někdo jiný více uznáván než on. Když jím pohrdají, nezneklidňuje se, ale přemýšlí nad tím, že zasluhuje pohrdání ještě větší. Člověk, který má v srdci lásku, nezarmucuje druhé, protože láska je královský plášť, který zahaluje chyby druhých lidí.

2. Láska je trpělivá

Člověk, který miluje, trpělivě a s odevzdaností přijímá nemoc, neštěstí a všechny pohromy, protože pamatuje na to, že je hříšník a život na zemi není věčný. Job vyhozený na smetiště je spokojený a nezoufá, protože v jeho srdci je láska Boží (srv. Job 2,8). Tobiáš raněný slepotou neztrácí pokoj duše, protože ví, že skrze své utrpení plní Boží vůli a přibližuje se k Jeho slávě (srv. Tob 2,11).

3. Láska není lakomá

Člověk, který má lásku, není lakomec a chtivě nehromadí majetek. Pracuje s chutí, protože taková je Boží vůle a odevzdává se Boží prozřetelnosti, které zcela důvěřuje. Pozemské věci pro něj nejsou ničím podstatným. Ví, že ti, kteří se za nimi ženou, nejsou šťastní. Peníze ▷

Foto: flickr, bronx. (CC BY-ND 2.0)

I kdybychom získali celý svět, a nemilovali dobrého Tvůrce, nebudeme spokojeni.

Lépe se o tom přesvědčíte, když se podíváte na lidi, kteří žijí bez lásky k Bohu.

Foto: Flickr, IFRC (CC BY-NC-ND 2.0)

Dům, který ochotně nabídne pomoc chudým, nikdy nezhyne. Bůh to nepřipustí, i kdyby měl učinit zázrak.

využívá ke konání dobrých skutků. Dary těm, kteří potřebují pomoc, se snaží vykoupit své hříchy a získat nebe. Vůči všem je milosrdný, neřídí se lidskými ohledy, cokoli dělá dobrého, obětuje Bohu. Pomáhá tomu, kdo v nouzi potřebuje pomoc a nehledí na to, zda to je jeho přítel či nepřítel.

Následujte Františka Saleského: ten nejprve pomáhal svému nepříteli, který to potřebuje, protože se mnohem více líbí Bohu, když prokážeme dobro těm, kdo nám ubližují. V životopise sv. Ignáce čteme, že jednou propustil žebráka s prázdnou, protože na něj neměl čas. Když si uvědomil svou chybu, vyběhl za ním, štědrě ho obdaroval a Bohu slíbil, že už nikdy neodmítne almužnu, když ho o ni bude někdo prosit ve jménu Božím.

Jistě si pomyslíte, že byste se brzy stali chudáky, pokud byste všem takto pomáhali. Poslouchejte, co v této věci říká Tobíáš (hlavní postava stejnojmenné biblické knihy – pozn. redakce) svému synu: „Všem, kdo činí spravedlnost, prokazuj milosrdenství z toho, co máš. A když pro-

kazuješ milosrdenství, ať tvé oko nezávidí. Neodvracej svou tvář od žádného chudáka, aby se neodvrátila Boží tvář od tebe. Prokazuj milosrdenství podle toho, jak hodně máš; máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála. Dobrý poklad si tím ukládáš pro den nouze.“ (Tob 4,7–11) Dům, který ochotně nabídne pomoc chudým, nikdy nezhyne. Bůh to nepřipustí, i kdyby snad měl učinit zázrak.

Chcete, aby vaše děti byly šťastné a moudré? Jestliže ano, dávejte jim příklad dobročinnosti a lásky k chudým a tehdy jim Bůh jistě požehná. Dobře tomu rozuměla sv. Blanka, která svému synovi řekla: „Vždy budeme bohatí, jestliže budeme milovat Boha a přát dobro svým bratřím.“

Jestliže tedy máme tuto bohumilou ctnost, nebudeme následovat pohany, kteří činí dobro pouze svým přátelům, těm, od kterých něco očekávají, ale dobré skutky budeme dělat proto, abychom se líbili Bohu a vykoupili své hříchy. Nemusíme přemýšlet nad tím, zda nám lidé budou vděční, nebo ne, jestli námi pohrdnou, nebo nás budou chválit. Mnoho křesťanů se zajímá pouze o pozemské zájmy, jestliže dají dar či prokáží někomu nějakou službu, a pak nevidí odezvu, zlobí se a říkají, že byli hloupí. Buď děláte dobré skutky pro Boha, nebo pro svět! Chcete vědět, zda máte opravdovou lásku? Nej-

lépe se to pozná podle toho, jak ochotně konáte dobré skutky vůči těm, kdo jsou nám nemilí a neděkují nám za každou službu. Jestliže chceme přijmout věčnou odměnu za dobré skutky, hledejme pouze chválu Boží.

4. Láska a nečistota

Duše, která miluje Boha, je svobodná od hříchu nečistoty, protože je tak pevně sjednocena s Tvůrcem, že duch smyslnosti nad ní nemá vládu. Srdce a všechny smysly jsou pohlčovány nebeským žářem, proto se peklo neodvažuje takové duše pokoušet. Opravdu je to tak. Láska Boží očistuje smysly člověka od hnusných žádostivosti! Kdo může pochopit štěstí duše, která opravdu miluje Boha!?

5. Láska nezávidí

Láska není v žádném případě závistivá. Netrápí se dobrem bližního ani duchovním, ani pozemským. Nikdy se nehněvá, když je někdo jiný více oceněn nebo když ho chválí – právě naopak chválí Boha za to, že dává úspěch bližnímu. Jestli vaše srdce naplňuje závist, když se někomu druhému daří lépe než vám, pak ještě nemáte tuto bohumilou ctnost – lásku.

Bez lásky se naše zbožnost stává podivínstvím.

6. Láska přemáhá hněv

Kdo miluje, je svobodný od hněvu, protože svatý Pavel jasně říká (srv. 1 Kor 13,4), že láska je trpělivá a přející vůči všem. Máme ještě daleko do této ctnosti, jestliže se často hněváme, rozčilujeme, naříkáme, křičíme, několik dní nosíme v srdci hořkost!

Kdybyste měli lásku, tak byste se při nepříjemnostech a ukřivděních radovali. Je pošpiněno tvé dobré jméno? Příteli, tolikrát si kvůli svým hříchům zasloužíš peklo, což tě dobrý Bůh nenechává ještě na tomto světě? A ty bys ještě chtěl být vážený?! Ach, bratři, kdybychom měli tuto ctnost, pak i když jsme ještě poutníky na zemi, byli bychom podobní svatým v nebi a nebylo by mezi námi tolik zla!

Láska je jako slunce, jak oheň, jak zlato...

Svatí otcové nemohou dost vynachválit tuto ctnost (pojmem „otcové“ nebo „církevní otcové“ jsou označováni církevní spisovatelé křesťanského starověku – pozn. red.). Přirovnávají lásku ke slunci, které krásně a jasně září na nebeské obloze a dává tak všemu jas a krásu, protože i ctnost lásky nás obohacuje, dodává

lesk jiným ctnostem a způsobuje, že jsou záslužné pro věčný život a stávají se milými Bohu. Svatí otcové přirovnávají lásku také k ohni, nejrychlejšímu živlu v přírodě, protože i láska je výjimečně činná a rychlá; nevšímá si nicotných věcí a touží po dobrech, která nikdy nehynou. Láska se také podobá zlatu, cennému, třpytícímu se ušlechtilému kovu, protože zdobí a zkrášluje naše skutky. Nejmenšímu úkonu laskavosti nebo pokory dodává neocenitelnou hodnotu.

Tuto ctnost potřebujeme tak, jako duše potřebuje tělo. Někdo, kdo nemá v srdci lásku Boží, připomíná tělo, ve kterém není život ani duše. Láska upevňuje a oživuje víru, bez účinné lásky je víra mrtvá. Víra a naděje bez lásky dlouho nevydrží.

svatý Jan Maria Vianney (zkráceno) ■

Láska je královský plášť, který zahaluje chyby druhých lidí.

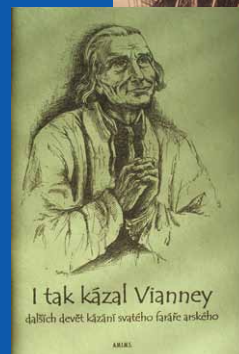

Foto: Flickr, presta (CC BY-NC 2.0)

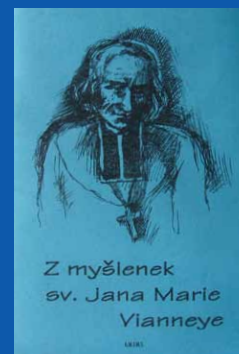
Kompletní publikace on-line:

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese apostolat@fatym.com nebo na straně 33 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady na jeden výtisk) a poštovné.

Foto: Flickr, land_camera_land_camera (CC BY-ND 2.0)

Láska jako koláč

„... miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.“ (Mk 12,30) To jsou slova Pána Ježíše. Je to jeho odpověď na otázku, kterou mu kdosi dal: „Které přikázání je první ze všech?“

Ale je to vůbec možné? A je to správné? Co pak zbude na ty ostatní?

To druhé je celkem jasné

Často, třeba když připravuji lidi na přijetí svátosti manželství nebo na křest, mluvím s nimi o tzv. Ježíšových „dvou přikázáních lásky“. To druhé – „Miluj svého bližního jako sám sebe“ (Mk 12,31) – je snad

celkem pochopitelné. Sám Pán Ježíš ho na jiném místě vyjádřil ještě trochu jinými slovy: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim...“ (Mt 7,12) To je srozumitelné a každý řekne: „Bylo by krásné, kdyby se podle toho lidé řídili.“

Ale to první! Je to myšleno vážně?

Ale pak je tu ještě přikázání, které Ježíš označuje za první: milovat Boha celým srdcem, celou duší, celou myslí, celou silou. Ptávám se lidí: „Co myslíte, je to vůbec možné a správné?“ Aby mi udělali radost, většinou pokývou hlavou a řeknou, že ano. Nic to nestojí a pana faráře to jistě potěší.

Jenomže mě nikdy nepotěší, když mi někdo něco jen tak na oko odkýve. A tak se ptám dál: „Máte (nebo budete mít)

manžela, manželku, děti... Opravdu myslíte, že je přesto správné mít ze všech sil rád Boha? Mít ho rád celým srdcem?“ A v tu chvíli většinou lidé znejistí. Přece když dám vše Bohu, tak potom na druhé už nic nezbude... A nebo že by to bylo nějak jinak? Že by přece jen bylo možné milovat Boha cele a ostatní, které mám rád, nejenže tím o nic neprijdou, ale ještě získají?

Jako velký chutný koláč

Nevím, jestli máte rádi koláče. Ale určitě si dokážete představit jeden velký, chutný koláč: ten nám bude představovat naši lásku. Kdyby tomu bylo tak, že čím více z toho koláče odřízneme Bohu, o to méně zbude na ostatní, bylo by asi opravdu nesprávné „celým srdcem“ milovat Boha. Vlastně – když si to představíme na tom koláči – čím víc dám Bohu, tím méně zbude manželovi, manželce, dětem... Takže v „ideálním případě“, když Bohu dám všechno, ostatní „utrou nos“. Asi vás napadlo: „To přece ale ani Bůh nechce!“ A máte pravdu. Pokud někdo kvůli „lásce k Bohu“ lidi, třeba svou rodinu, zane-

Láska k Bohu „nade vše“ je jako vrstva šlehačky nad koláčem. Z koláče nic neubere, ale díky ní je vše daleko lepší.

dbává, je to velké nepochopení toho, co opravdová láska k Bohu znamená!

Koláč a na něm vrstva šlehačky

Staré katechismy velmi výstižně mluví o „lásce k Bohu nade všechno“. Co to znamená?

Nevím, jestli kromě koláčů máte rádi také šlehačku. Já ano. Každopádně se zkuste vžít do toho, že ji máte rádi. A pak najednou je možné na našem příkladu s koláčem ukázat, co znamená láska k Bohu celým srdcem, celou duší, celou svou silou – láska k Bohu „nade všechno“.

Láska k Bohu totiž není jako odříznutí kusu koláče. Ale je to jiná vrstva: jako bychom z koláče lásky, které jsme v přirozené rovině schopni, nic neukrojili, nic by z něj nebylo – ale naopak nad celý koláč bychom ještě přidali další vrstvu. Tlustou vrstvu výborné šlehačky. Nejenže z něj nic neubude, ale celý bude najednou ještě mnohem lepší.

Foto: Flickr, Oleg Zdorik (CC BY-NC-ND 2.0)

Láska k Bohu

nade všechno – a nade vším

Podobně je tomu v našem životě, když Boha milujeme celým srdcem, celou duší, celou myslí a silou. Kdy lásku k němu máme nade vše – a nade vším. Pak ti, kteří jsou kolem nás, nejenže o nic nepřijdou, ale ještě sami velmi získají. V praxi to pak vypadá tak, že druhé mám rád nejen z přirozených důvodů: že je tak milý nebo milá, má takové či onaké dobré vlastnosti, i mně prokazuje dobro... Mám toho druhého rád i kvůli Bohu. Víím totiž, že Bůh ho má rád. A že svou lásku k Bohu, která je nade všemi mými ostatními láskami, nejlépe projeví tak, že mám rád ty, které Bůh miluje. (Nezapomeňme, že láska není

jen cit, ale její jádro spočívá v tom, „chtít dobro druhého“ – viz článek *Definice lásky v Milujte se!* č. 28, str. 48n – on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se)

Nadpřirozený rozměr dává lásce trvalost a vytrvalost

Má to obrovskou výhodu, když nad mou láskou k lidem je ještě láska k Bohu. Dodává totiž nadpřirozený rozměr i mé lásce k nim. To je důležité zejména ve chvílích, kdy se přirozené důvody pro mé lásky nějak oslabí. Mohu se špatně vyspat, ona se může špatně vyspat, může se přihodit ledacos jiného. Může se to stát

naráz, ale i velmi poznenáhlu. A najednou už mi není tak sympatická, nezdá se mi být tak milý, nevidím dobré vlastnosti, ale ty špatné... Ale jeden důvod k lásce tu zůstává – ten je trvalý a nic se na něm nemění: víím, že tím, jak jemu (jí) dál prokazují svou lásku, prokazují lásku Bohu. A to mě a mou lásku k člověku vedle mne podrží i ve velmi kritických situacích.

Ať tvá láska k Bohu je plusem

Lidem, kteří žijí v manželství a jejich manžel nebo manželka je nevěřící nebo tzv. nepraktikující (nežije život s Církví), říkávám: Když se vrátíš z kostela, měl by ten druhý, který je od Boha ještě vzdálený, říci: „Příště běž zase, protože vidím, že to je dobré pro nás pro oba, že se vracíš lepší, milejší...“

Opravdová a správná láska k Bohu se pozná: je plusem i pro naše okolí.

P. Pavel Zahradníček ■

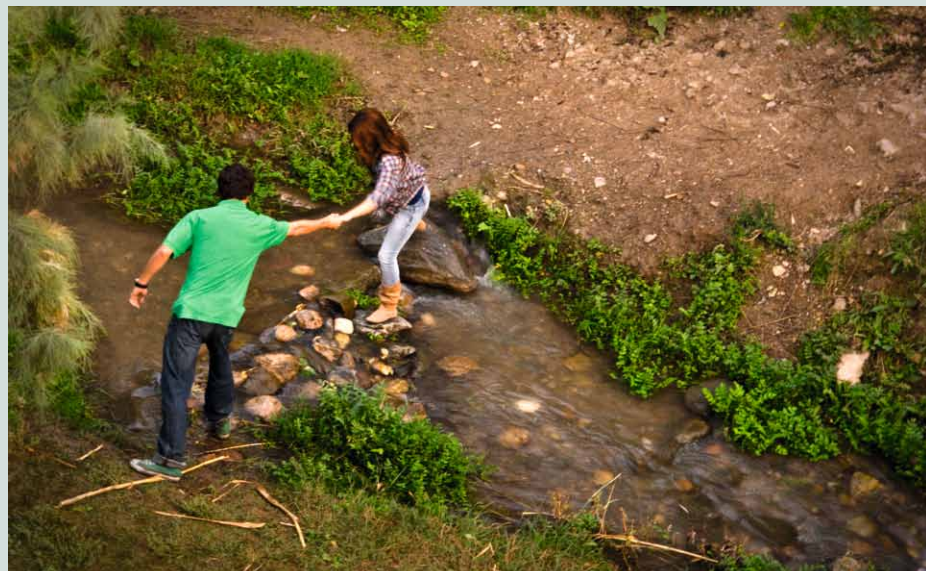

Foto: Flickr, Lorafferguson (CC BY-SA 2.0)

Opravdová a správná láska k Bohu se pozná: je plusem i pro naše okolí.

Hledala jsem lásku

Foto: Flickr, robjstanley (CC BY-NC 2.0)

Vyrůstala jsem v dobré rodině. Dětsví jsem měla takové, jaké má být. Přišla ale obrovská změna a mně se zhroutil celý svět. Maminka si našla jiného muže a odešla. Tatínek, nejspíše zbavený soudného rozumu, z rozvodu obvinil mě, protože jsem už dost stará a mohla jsem říci, že se s mamkou baví občas cizí člověk.

Maminka odešla a já se sestrou jsme zůstaly u tatínka. Ten si po čase našel jinou ženu a vzal ji k nám domů. K tomu se ještě vrátila maminka a tak tam byly obě. To bylo pro mě ale opravdu příliš. Bylo mi patnáct a veškeré zásady slušného a normálního života, které mi od dětství byly vštěpovány, braly za své. Nevydržela jsem to a uhodila na tatínka, aby situaci řešil, protože je neúnosná.

Řešil. Vyhodil mě z domu.

Hledala jsem cestu, a nenacházela.

Sbalila jsem si svých pět švestek a odešla k babičce.

Když se situace po pár měsících uklidnila, maminka opět odešla, přišel si táta pro mě. Vrátila jsem se k němu. Nemohla jsem dělat starost babičce – měla mě velmi ráda, ale měla také už svůj věk...

Sen o lásce – a náhražky lásky

Uzavřela jsem se do svého světa. Snila jsem o krásném světě plném lásky a porozumění. Byla jsem sama a měla neustálý pocit, že mě nikdo nemá rád, že o mě nikdo nestojí a pro nikoho nic nezna-

menám. V šestnácti jsem si našla kluka, se kterým jsem dva roky chodila. Lépe řečeno jsem ho využívala k léčení svých komplexů. Bylo mi o něco lépe, když jsem věděla, že o mě někdo stojí. Ale věděla jsem téměř od začátku, že to není dobrý člověk a tento vztah je jen dočasný. Po dvou letech jsem ho ukončila a byla jsem zase sama.

Bylo mi osmnáct, měla jsem velké nároky na chlapce kolem sebe – bylo to asi způsobeno tím, co jsem prožila... Mé zkušenosti mi nejspíš bránily v navazování jakýchkoli kontaktů s opačným pohlavím.

Modlitba jako seznam přání

Hledala jsem cestu a nenacházela. Obrátila jsem se tedy k tomu jedinému, co mi

„Moje tajemství je docela prosté: modlím se.“

blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty

ještě na světě zbylo a co jsem prozatím přehlížela. Obrátila jsem se k Bohu. Ale takovým ryze ženským a sobeckým způsobem. Sestavila jsem si seznam požadavků na svého budoucího manžela. Byl poměrně dlouhý a náročný. Několikrát denně jsem jím chudáka Pána Boha bombardovala. Byla jsem vytrvalá. Vydržela jsem čtyři roky. Strašně jsem chtěla svoji velkou a nekonečnou lásku, chtěla jsem svůj sen. Bylo mi dvacet dva a poznala jsem na inzerát svého manžela. Po roce jsme se vzali. Byl přesně takový, jakého jsem si přála. Má úplně všechny dobré vlastnosti, které jsem Pánu Bohu nadiktovala, a ani jednu navíc. Ty, na které jsem tenkrát zapomněla, bohužel nemá... I tak je to skvělý člověk, kterých po světě moc neběhá.

Můj vztah k Bohu? Jen taková formalita – ze slušnosti...

Následovalo sedm let ráje na zemi, života jako z pohádky, bez jediného kři-

vého slova či pohledu. Narodil se nám chlapec a děvče. Bohu jsem sice každý den za svůj splněný sen poděkovala a děti učila modlitbě a lásce k Bohu – ale byl to takový nemastný a neslaný vztah. Všechna moje láska patřila rodině, to bylo moje všechno: moje alfa i omega – můj začátek i konec.

Nemoc a zhroutený svět

Přišla další tvrdá škola. Z ničeho nic jsem se sesypala. Něco se ve mně zlomilo a nikdo nevěděl co a proč. Denně jsem polykala hrsti léků, trpěla neustálou únavou, bolestí, úzkostí a strachem. Manžel se nedokázal s mojí nenadálou nemocí srovnat. Jezdil domů za svojí maminkou, aby si postěžoval a našel nějakou útěchu. Ona se rozhodla situaci rázně řešit. Jednou dopoledne, manžel byl v zaměstnání, přijela návštěva. Tchyně se svojí dcerou. Rázně mi začaly vysvětlovat, že manžela využívám, kašlu na něj a jsem mu nevěrná a... Nevím už, co všechno jsem tenkrát musela vyslechnout. Nejhorší na tom

bylo ale to, že manžel se postavil na jejich stranu. Opět se mi zhroutil celý svět.

Byla jsem úplně na dně, protože nejsou horší nemoci než nemoci duševní. Moje nemocná mysl vymýšlela ty nejhorší scénáře. Ale tentokrát jsem nebyla už sama. Na nohou mě jakžtakž držely moje dvě malé děti. Potřebovaly maminku. Lékař mi na každém sezení předepisoval kromě spousty léků i ten neúčinnější lék, který se sice nedá koupit, ale zabírá velice spolehlivě a rychle. Říkal, že potřebuji lásku. Kde ale brát a nekrást...

Seznam mých přání se tenčí: Děj se vůle tvá!

A tak jsem si opět vzpomněla na toho, který mi tolik dal a najednou (jak jsem si myslela) tolik vzal. Začala jsem se obracet se všemi problémy, radostmi a starostmi k Bohu. Učila jsem se ho milovat upřímně a z celého srdce. Přijímat jeho rady, ponaučení a především lásku, kterou mě zahrnoval. Je jediný na světě, který mě má bez výhrad rád takovou, jaká jsem, ▷

Foto: Flickr, virtualwayfarer (CC BY-NC 2.0)

***Lékař říkal,
že potřebuji lásku.
Kde ale brát
a nekrást...***

„V modlitbě se sjednocuji s Kristovou láskou a vidím, že modlit se znamená milovat ho, že modlit se znamená žít s ním a že to znamená dávat za pravdu jeho slovům.“

blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty

Foto: Flickr, Jallja 34 (CC BY-NC 2.0)

s kým se mohu radovat a kdykoli poradit. Koho mám kdykoli po ruce, protože jsme neustále spolu... Otevřela jsem mu celé své srdce a on mě začal vést po správných cestách. Snažím se vyhovět každému jeho přání. Seznam mých přání se postupně tenčí a je nahrazován spíš větou „Děj se vůle tvá“. Ve všem, co mě potká, se snažím hledat Boží vůli, Boží moudrost... Vím, že to, co dělá, je pro můj prospěch.

Našla jsem Lásku, která je pramenem lásky

Kdysi před mnoha lety jsem po Bohu chtěla velkou a nekonečnou lásku. Nyní ji mám. Je to láska, která člověka povznáší, mění úhel pohledu na svět a lidi, hřeje a svítí na cestu. Láska, která nikdy nezradí a nikdy nezklame. Láska, kterou mohu plnými hrstmi rozdávat druhým a nikdy se nedoberu konce. Láska, která přináší slova porozumění a podpory. Nedostává se mi slov, abych popsala tento dar. Je to

*Nyní ji mám.
Je to láska, která
člověka povznáší,
mění úhel pohledu
na svět a lidi.*

prostě má velká nekonečná láska. Ještě větší, než o jaké jsem snila.

A tak mám vedle svého skvělého manžela a nyní již tři děti (po kterých jsem toužila a plánovala si je už na základce) i svou Lásku. Dneska už vím, že nejmoudřejší je nechat se vést Boží Láskou. Otevřít dokořán své srdce a pozorně naslouchat.

Tak teď víš, jak mě Bůh přivedl k sobě, naučil mě mnohému a určitě ještě mnohému naučí...

Jarka (redakčně upraveno) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak se může všední den stát školou modlitby?

Každá událost, každé setkání se může stát podnětem k modlitbě. Čím více prožíváme jednotu s Bohem, tím hlouběji rozumíme světu kolem nás.

Ten, kdo vyhledává jednotu s Ježíšem hned ráno, může žehnat lidem, se kterými se setkává, dokonce i svým protivníkům a nepřítelům. V průběhu dne svaluje všechnu svou starost na Pána. Svá rozhodnutí a úsudky činí tak, že se nejprve ptá, jak by na jeho místě postupoval Ježíš. Překonává strach díky vědomí Boží blízkosti. V zoufalých situacích není bez opory. Má v sobě nebeský pokoj a vnáší jej do světa. Je vděčný a raduje se z pěkných věcí, ale také dokáže snášet obtíže, které ho potkají. Takto vnímat Boha může dokonce i při práci.

Jaká jsou poznávací znamení křesťanské modlitby?

Křesťanská modlitba je modlitbou víry, naděje a lásky. Je vytrvalá a odevzdaná do Boží vůle.

Ten, kdo se modlí jako křesťan, vystupuje ze sebe a zaujímá postoj věřící důvěry v jediného Boha a Pána; zároveň vkládá veškerou svou naději v Boha: že ho Bůh uslyší, porozumí mu, přijme ho a naplní. Svätý Don Bosco kdysi řekl: „Abychom poznali Boží vůli, potřebujeme trojici: modlit se, čekat a přijmout radu.“ Křesťanská modlitba je konečně projevem lásky, která pramení z Kristovy lásky a která tuto Boží lásku hledá.

Srov. Kompéndium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

„Modlit se znamená sjednocovat se po čtyřadvacet hodin denně s Ježíšovou vůlí, žít skrze něho a s ním a v něm.“

blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty

V modlitbě buďte vytrvalí

Modlit se znamená počítat s Boží existencí, brát vážně jeho přítomnost, uznávat jeho moc a důvěřovat mu.

Modlitba není jen recitace naučených slov. Modlitba je především rozhovor nebo mlčení v přítomnosti milujícího Boha.

Modlit se znamená nabídnout se Bohu, hledat jeho vůli, toužit po jeho vedení.

Modlit se znamená přinášet před Boha radost i bídu světa v zastoupení za mnohé.

Modlit se znamená žít v jistotě, že Bůh je mým Pánem a vládcem a že počítá s mou pomocí v proměňování světa v Boží království.

Modlitbě bychom měli v řadě činností, kterým se denně věnujeme, dávat přednost. Ale jak je to ve skutečnosti? Často je prostor pro modlitbu jen chvíle, která zbude po vypnutí televize či počítače, po odložení novin a časopisů, zkrátka čas, kdy jsme disponováni jen k jedinému – k usnutí.

Je možné a jisté i užitečné Boha se jakoby jen dotknout – při střelné modlitbě, při uvědomění si jeho přítomnosti... Ale i to má vést k jedinému: abychom s ním a v něm co nejvíce přebývali.

Mnohdy je naše modlitba povrchní, upachtěná, ve spěchu. Toužíme, abychom svou denní „povinnost“ měli konečně za sebou a mohli se věnovat tomu, co nás baví. A právě tímto se ochuzujeme o to nejcennější – o setkání s milujícím Otcem. To se nakonec ukáže mnohem úžasnější než to, kvůli čemu jsme při modlitbě spěchali.

Modlitba není ztráta času, ale objevování jeho hodnoty.

Mons. Vojtěch Cikrle („Stradivárky“, Biskupství brněnské, Brno, 2013)

„Co je nejdůležitější pro poznání Krista? Z naší strany modlitba a přijímání svátostí. Denní modlitbou jej objevujeme stále intenzivněji, svátosti nám v tomto objevování pomáhají. Každé naše setkání s Kristem v modlitbě, ve svátostech nebo skrze setkání s jinými lidmi je pracovní schůzí, kde se rozdělují úkoly, aby každý poznal, jak má naplňovat své poslání.“

Mons. Vojtěch Cikrle

Tak Bůh miloval svět...

Ještě stále je mnoho těch, kteří Boha podezřívají, že jim chce něco brát. Jako by ten, kterému patří vše, měl zapotřebí něco brát...

Bible nám připomíná, že vše začíná u Boha, který daruje existenci a život. „Bůh řekl: ‚Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý

*Co se dárků týče,
Bůh nehleděl
na útratu.*

strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.‘ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“ (1 Moj 1,29–31)

U brány nebe

Jeden člověk po smrti váhavě přistoupil k velké bráně Božího domu. Zaklepal. Otevřel mu usměvavý anděl a posadil jej do čekárny před rájem. Prostředí zde bylo velmi přísné. Vypadalo to tu skoro jako v soudní síni.

Muž čekal a přepadal ho stále větší strach. Po nějaké době se anděl vrátil. V ruce držel papír, na kterém bylo nahoře

nadepsáno slovo „účet“. Muž vzal papír a četl: Světlo slunce a šumění větví, sníh a vítr, létání ptáků a tráva. Vzduch, který jsme dýchali, a pohled na hvězdy, večery a noci...

Seznam byl velmi dlouhý.

„... dětské úsměvy, dívčí oči, čerstvá voda, ruce a nohy, červeň rajčat, pohazení, písek na plázcích, první slovo tvého dítěte, svačina na břehu horského jezera, pusa od vnuka, mořské vlny...“

Čím déle muž četl, tím víc se ho zmocňovala tíseň.

Jaký bude součet? Jak a čím bude vůbec moci všechny tyto věci zaplatit?

Zatímco s bušícím srdcem pokračoval ve čtení, přišel Bůh.

Položil mu ruku na rameno.

„To je ode mě, zdarma,“ řekl a usmíval se, „až do konce světa. Bylo mi opravdu potěšením!“

Ten, který dává dary

V celé Bibli se Bůh představuje jako ten, kdo rozděluje dary. Mojžíš o Bohu, který ho pověřil, aby vysvobodil Izraele z otroctví v Egyptě, řekl: „On vás bude milovat, bude vám žehnat a rozmnoží vás; v zemi, kterou slíbil vašim otcům, učiní plodnými vás i vaše pole; budete mít dostatek obilí, moštu i oleje; vaše krávy a vaše stáda se rozmnoží.“ Co se dárků týče, Bůh nehleděl na útratu.

Nejvyšší cena

Za stolem seděl klenotník a přes výlohu svého elegantního obchodu roztržitě pozoroval ulici. K obchodu přišla holčička a přitlačila nos k výloze. Její oči, modré jako nebe, se rozzářily, když uviděla vystavené šperky. Bez rozmýšlení vešla dovnitř a ukázala na nádherný tyrkysově modrý náhrdelník.

„To je pro mou sestru. Můžete mi jej zabalit jako dárek?“

Majitel obchodu se nevěřičně podíval na malou zákaznici a zeptal se: „Kolik máš peněz?“

Holčička se postavila na špičky a položila na stůl plechovou krabičku. Otevřela ji a vyprázdnila. Vypadlo z ní několik malých bankovek, hrstka drobných, několik škeblí a pár figurek.

„Bude to stačit?“ zeptala se hrdě. „Chci koupit dárek své nejstarší sestře. Od té doby, co nemáme maminku, dělá nám

Foto: Flickr, Danny Perez Photography (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, presta (CC BY-NC 2.0)

maminku ona a nemá ani vteřinu času pro sebe. Dnes má narozeniny a já vím, že jí ten dárek udělá velkou radost. Ten kámen má stejnou barvu jako její oči.

Muž odešel do přístěnku a vrátil se s krásným červeno-zlatým balicím papírem a pečlivě krabičku zabalil.

„Vezmi si to,“ řekl holčičce, „a nes to opatrně.“

Holčička hrdě odešla a držela balíček v ruce jako trofej.

Za hodinu do klenotnictví přišla krásná dívka s hustými vlasy medové barvy a nádhernými modrými očima. S rozhodným výrazem položila na stůl balíček, který klenotník s takovou péčí zabalil, a zeptala se:

„Ten náhrdelník byl zakoupen zde?“

„Ano, slečno.“

„A kolik stál?“

„Ceny v mém obchodě jsou důvěrné. Jsou jenom mezi mnou a mými zákazníky.“

„Ale moje sestra měla jen pár drobných. Nikdy by nemohla zaplatit takový náhrdelník!“

Klenotník vzal krabičku, uzavřel ji i s cenným obsahem, znovu ji pečlivě zabalil a předal dívce.

„Vaše sestra zaplatila. Zaplatila tu největší cenu, kterou může zaplatit kdokoli: dala všechno, co měla.“

Bible v jedné větě

Poselství Bible bychom mohli vyjádřit jediným veršem: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Bůh nám daroval především existenci, a tím nejlepším darem, který mu můžeme dát my, je prožívat ji ve velkém stylu.

Bruno Ferrero (titulky a perex redakce, z knihy „Deset slov o víře“, Portál, Praha, 2011 – viz upoutávka na této straně) ■

„Bůh není konkurentem našeho života, je zárukou velikosti každého z nás.“

Mons. Vojtěch Cikrle

Deset dobrých důvodů pro to, být křesťany (a katolíky)

– tak zní původní název knihy italského řeholního kněze salesiána Bruna Ferrery – v italštině *Dieci buoni motivi per essere cristiani (e cattolici)*.

Knihu, která formou krátkých příběhů vysvětluje velmi poutavým a každému srozumitelným způsobem důležité skutečnosti víry, vydalo nakladatelství Portál. Kniha je vhodná jako dárek prakticky pro kohokoliv.

Český název knihy je *Deset slov o víře*.

Možnost objednávek na <http://obchod.portal.cz> (184 stran, 224 Kč).

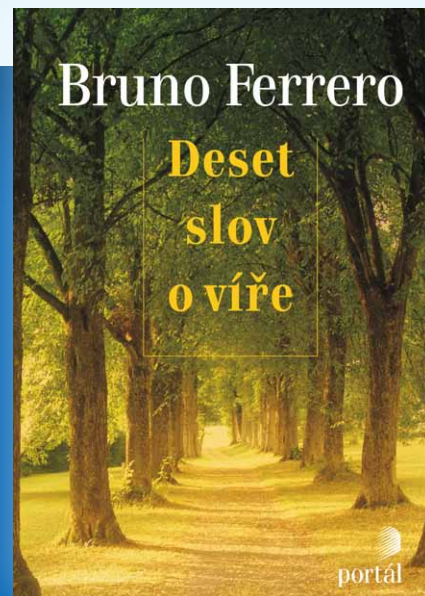

Foto: Flickr, lolika pop (CC BY-NC-ND 2.0)

Pečuj o své srdce!

Papež František řekl: „Je třeba pečovat o své srdce, aby se nestalo náměstím, na němž může volně pobíhat kdekdo, ale kde zcela chybí Ježíš.“

Modlitba za dobré zpytování svědomí

Potřebuji tě, Pane, dennodenně jako svého učitele. Dej mému svědomí jasnost, která jediná dokáže vytušit tvého Ducha. Mé uši jsou hluché, nemohu slyšet tvůj hlas. Můj pohled je zakalený, nemohu vidět tvá znamení. Jedině ty mi můžeš zbystrit sluch, projasnit zrak a očistit srdce. Nauč mě sedět u tvých nohou a naslouchat tvému hlasu. Amen.

(John Henry Newman)

Ve vztahu k Bohu

- Obracím se na Boha jediné tehdy, když něco potřebuji?

- Účastním se mše svaté o nedělích a zasvěcených svátcích?
- Zahajuji a zakončuji každý den modlitbou?
- Nepoužívám nepatřičně („nadarmo“) jméno Boží ani jméno Panny Marie a svatých?
- Nestyděl jsem se přiznat, že jsem křesťan?
- Co dělám pro svůj duchovní růst? Jak to vypadá? Jak často se této oblasti věnuji?
- Bouřím se proti Božím plánům a záměrům?
- Nesnažím se Boha dotlačit k tomu, aby konal mou vlastní vůli?

Ve vztahu k bližním

- Dokážu odpouštět druhým, vžívat se do jejich těžkostí a pomáhat jim?
- Nepomlouval jsem? Nekradl jsem? Nezneužíval jsem ty, kdo jsou slabí a bezbranní?

- Nejsem plný nenávisti, hněvu a nespravedlnosti?
- Starám se o chudé a nemocné?
- Nestydím se za vzhled nebo chování svých bratří a sester?
- Jsem čestný vůči každému člověku, nebo podporuji „kulturu vyčleňování“?
- Nepodněcoval jsem někoho ke špatnému jednání?

Zpovědní zrcadlo – tak jako ostatní zrcadla – je jen pomůcka. Může usnadnit pohled na sebe sama.

- Držím se manželské a rodinné morálky tak, jak nás tomu učí evangelium?
- Jak naplňuji svou zodpovědnost za výchovu vlastních dětí?
- Ctím a respektuji své rodiče?
- Odmítl jsem přijmout nově počatý život?
- Dopustil jsem se zničení daru života (i nenarozeného)? Nenapomáhal jsem k tomu?
- Chráním přírodní prostředí?

Ve vztahu k sobě

- Nejsem napůl světákem a napůl věřícím?
- Nepřeháním to s jídlem, pitím, kouřením a zábavami?
- Nestarám se přehnaně o své tělesné zdraví a o svůj majetek?
- Jak využívám čas, který mám k dispozici?
- Nejsem líný?
- Chci, aby mě všichni obsluhovali?
- Vážím si čistoty srdce, myšlenek i jednání a snažím se tuto oblast kultivovat?
- Nesprávím odplatu? Neživím v sobě nenávisť?

- Jsem tichým a pokorným nástrojem pro budování pravého pokoje?

Modlitba lítosti

Ježíši, je mi líto, že jsem znovu selhal. Občas bylo pokušení nadměru velké, já sám pak příliš slabý, někdy byla má důvěra v tebe velice malá. Děkuji ti, že mi chceš znovu odpouštět. Slibuji ti, že posílněn svatou zpovědí opět začnu bojovat o nový život, o život, který by se ti líbil.

Prosím tě, posilni mě pro všechny boje, které teprve přijdou, a dej, ať si uvědomuji, že tě mám jako spolumojovníka na své straně. Jsem šťastný, že se mnou počítáš a máš se mnou ještě mnohé plány. Nedopusť, můj Bože, abych se nechal odradit zklamáními, která ti připravuji. Amen.

(Rudolf Gehrig)

„Zповědní zrcadlo papeže Františka“ přinesly „Acta curiae episcopalis brunensis“ (ACEB 04/2015) ■

Redakce časopisu Milujte se! doporučuje!

P. Marek Dunda a kolektiv

Příprava na svátost smíření dnes

V časopise *Milujte se!* se snažíme psát otevřeně i o tématech, které se dnes přecházejí mlčením nebo kterým se nevěnuje dostatečná pozornost (snad z jakéhosi falešného ostychu, aby se někdo předkládáním náročných požadavků křesťanství neodradil). Řídíme se slovy Pána Ježíše:

„Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Proto bychom vám rádi doporučili publikaci *Příprava na svátost smíření dnes* (vydala Matice cyrilometodějská, 48 stran, formát A6, doporučený příspěvek na tisk 25 Kč).

Tato stručná pomůcka není jen opakováním známého, byť osvědčeného – je „aktualizovaná“ tak, aby pomohla člověku rozlišovat dobré a zlé i ve složitých konkrétních situacích dnešní doby, kdy to, co je pro většinu „normální“, se vzdaluje od pravdivých norem, jak nám je svěruje Kristus a Církev.

Kromě „zповědního zrcadla“ formou tematických otázek obsahuje příručka také základní informace o svátosti smíření a v závěru též *Praktické rady pro řešení nelehkých životních situací* a kontakty na několik pomáhajících organizací.

Příručku můžete doporučit či darovat druhým.

Publikaci si můžete objednat i ve větším množství na adrese redakce časopisu *Milujte se!* (kontakty v tiráži na str. 2 nebo na str. 33 u objednávkového kuponu). Kompletní text naleznete také on-line na www.milujte.se.

Foto: Flickr, ErenkAyres (CC BY-SA 2.0)

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

*Pro šťastnou
budoucnost
je potřeba také
něco udělat.*

Vyměnit „jen tak“ člověka?

Můžeme si vybrat školu, můžeme se snažit hledat práci, která by nás bavila. Můžeme cestovat, zkusit štěstí doma i v cizině. Můžeme zkusit mnoho věcí... Se vztahy

je to už ale trochu složitější. Tam se zkoušení všeho nemusí vždycky vyplatit. Je to asi dané především tím, že vztah s druhým člověkem není jako náš vztah k věcem, k jídlu či profesi. Zaměstnání mohou vymě-

nit mnohokrát za život, každý den si mohou dát něco jiného k jídlu, mohou obměnit jakoukoli část zařízení svého bytu. Ale vyměnit člověka? To jsou velice bolavé zkušenosti. I když v mnoha dnešních seriálech nebo filmech vypadají všechny věci tak neuvěřitelně lehké, snadné a rychlé, v reálném životě je to často velmi bolestné.

Aby člověk mohl navázat kvalitní vztah, který za něco stojí a který vydrží, musí formovat svoje srdce. Ten, kdo se snaží pracovat na sobě, je pro vztah daleko lépe připravený než ten, kdo je přesvědčený, že žádnou přípravu nepotřebuje. Společenství čistých srdcí vám nabízí cestu, která není lehká. Ale je to cesta, která člověku pomáhá ke šťastnějšímu životu. Dát svoje srdce jenom tomu, kdo si to opravdu zaslouží, vyžaduje určitý čas, zkoumání toho druhého i sebe sama. Kdyby člověk bez rozmyslu skočil do mělké vody, rozbil by si hlavu. Stejně tak i kterýkoli vztah potřebuje čas, aby mohl uzrát a krásně rozkvést. Potřebuje také být podrobován zkouškám, aby mohl být pevný a trvalý. Ale potřebuje být v jistém smyslu i chráněn, aby se bohatství zevnitř ledabylo nerozkutálelo. Ve Společenství čistých srdcí se mladí lidé podporují modlitbou za sebe navzájem, mohou mít s užitekem podíl na mších svatých, které se za ně slouží a důležité je i to vědomí, že nejsem na cestě sám, ale je plno dalších mladých, kteří bojují podobně tak jako já.

Moc bych vám, mladým lidem, přál, abyste zažívali jen krásné a naplněné vztahy. Ale pamatujte, pro šťastnou budoucnost je potřeba také něco udělat.

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem. ■

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přístupu k svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

Pozor! Také velmi škodí!

Foto: Flickr, Johan.V. (CC BY 2.0)

Přemýšlím v poslední době nad jednou věcí. Když jsem se jako nekuřák nedávno díval, co všechno je napsáno na krabičkách od cigaret, jak a čemu to škodí, myslím, že by to mělo být napsáno také na jiných krabičkách a výrobcích.

Například kondomy – způsobují falešnou jistotu, že je někdo chráněn před HIV. Nebo by tam mělo být napsáno: Působí sobectví, brání tomu, aby ses naučil sebeovládání... A mohl by tam být i dovětek: Sobectví ničí vztahy, rozbíjí rodiny a působí vymírání celých národů...

Stejně tak na krabičkách s tabletami antikoncepce: Působí rakovinu děložního čípku, prsou, ničí ženský organismus... Působí neplodnost, a to i u mužů: Hormony, které se dostávají do vody a potravinového řetězce se významnou měrou podílejí na tom, že je dnes mnoho párů neplodných. A mělo by tam být také připsáno: Pokud tato antikoncepce nezabrání

*Zkusme přemýšlet,
co by mělo
být napsáno
na dalších věcech...*

početí dítěte, tak ho v následujících dnech zabije – aniž byste to pozorovali, může takto postupně zabít i několik vašich dětí!

Nebo u abortivních prostředků by mělo být napsáno velkým písmem: Pozor!!! Zabíjí právě zplozeného člověka. Nebo: Ničí život žen a dívek... Působí deprese po potratu...

Také na lahvích s alkoholem by mělo být varování: Pozor! Působí závislost! A k tomu dodatek: Alkoholismus je smrtelná nemoc. Začíná pozvolna a ničí nejen nemocného, ale i jeho okolí – zvláště rodinu!

Nebo na každé televizi a počítači by mělo být uvedeno: Krade drahocenný čas! Při dlouhém sezení působí bolesti zad a obezitu... zvláště u dětí. Nebo: Ničí zrak a znečišťuje srdce člověka... Rozvrací vztahy a rodiny...

Zkusme přemýšlet, co by mělo být napsáno na dalších věcech – například na mobilech...

Každopádně existuje mnoho věcí, které by měly nést na obalu velký varovný nápis: Dobrý sluha, ale špatný pán!!!

P. Mikuláš Selvek, O.Praem. ■

Foto: Flickr, LGEPR (CC BY 2.0)

**Krade
drahocenný
čas!**

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Setrvat v pravdě Kristově Manželství a svaté přijímání v Katolické církvi

Robert Dodaro (ed.)

Redakce časopisu *Milujte se!* doporučuje knihu:

Setrvat v pravdě Kristově Manželství a svaté přijímání v Katolické církvi

Kniha se zabývá pohledem na manželství, eucharistii a vzájemnou souvislost mezi nimi z mnoha různých pohledů podle oblasti zájmu jednotlivých autorů. Z různých hledisek – biblického, patristického, historického, církevněprávního i pastoračního – přesvědčivě osvětluje krásu tradičního katolického učení o nerozlučitelnosti manželství a dokazuje jeho trvalost. Autory jednotlivých esejů je devět významných katolických myslitelů, z nichž pět jsou kardinálové: kardinál Müller, prefekt Kongregace pro nauku víry, kardinál Burke, bývalý prefekt Nejvyššího tribunálu Apoštolské signatury, kardinál Caffarra, arcibiskup boloňský a teolog blízký sv. Janu Pavlu II., kardinál De Paolis, emeritní předseda Prefektury pro ekonomické záležitosti Svatého stolce, kardinál Brandmüller, bývalý předseda Papežské rady pro historické vědy.

Knihu vydal Jiří BRAUNER
Kartuziánské nakladatelství a vydavatelství
Kartouzská 6, 612 00 Brno
mobil: 603 247 540,
e-mail: jirkabrauner@gmail.com
Formát A5, 208 stran, prodejní cena 238 Kč,
při objednání u vydavatele poštovné a balné
zdarma.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se